

BOTOS LÁSZLÓ

MÚLTUNK ÉS JÖVŐNK

Vázlatos magyar történelem fiataljainknak

1. rész

A Kárpát-medencei Óshaza

A Kárpát-medencei őslakosság egyedei természeti, vagy túlnépesedési okokból vándoroltak ki a Kárpát medencéből, majd később gyakran különböző nevek alatt, népcsoportok részeként tértek vissza újra és újra az őshazába, gyakran segélynyújtási szándékkal, néha pedig hódítókként^[1] is.

Az őslakos és visszatérő népekre vonatkozó, -- az amerikai Science Magazine, 2000. nov. 10. száma közlése szerint --, az európai ember örökítő jelzőinek százalékos kimutatásában, amely a kelet-európai népek örökítő jelzőit mutatja, -- az Eu19 a magyaroknál 60.0%-ban mutatható ki, amely Európában a legmagasabb. Az Eu18, amely jelzi a nyugat-európai népek örökítő jelzőit, a magyaroknál 10.3%-ban jelen. Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi és Alberto Piazza, nyilatkozzák,^[2] hogy az ural-altáji finn-ugor ágban a finnek és a magyarok európai örökítő jelzői 90%-ban vannak jelen (60% Eu19 jelző és 30% más Eu örökítő jelző) és 10% urali. E könyv tanulmánya szerint Árpád népe a lakosság 10 % +-ban volt jelen. Ha most a magyar lakosság örökítő európai jelzője 90%-ot tesz ki, akkor az őslakos nép 81%-ban volt ős-európai.

A Kárpát-medence őstörténelmének főbb fejlődési pontjai:

Buda és Vértesszőlős, az alsó kőkorban, acheuli, K. e. 348-248 évezred

Bükk, Subalyuk kezdete, moustieri, K. e. 88 évezred

Érd, moustieri, K. e. 68 évezred

Bükk, Szeleta kezdete (Subalyuk utóda) K. e. 48 évezred

Érd, moustieri, vége, K. e. 43 ezred

Bükk, Istállóskői, aurignáci kezdete, K. e. 38 évezred

Bodrogkeresztúr, gravetti, K. e. 27 évezred

Árka, Szegvár, gravetti, K. e. 20 évezred

Zalaegerszeg, gravetti, K. e. 14 évezred

Szekszárd, Palánk, gravetti, K. e. 11 évezred

Pilis hegység, barlangi gravetti, K. e. 8-10 évezred

Bükk, Balla barlang, K. e. 9 évezred

Bükk, Szeleta vége, K. e. 10 évezred után

Első földművesség, K. e. 7évezred

Körös-Tisza, K. e. 6 évezred

Vinca, írás, réz, K. e. 5,5 évezred

Duna I. K. e. 5 évezred

Duna II. K. e. 4,5 évezred

I. kurgán hódítás, K. e. 4 évezred

II. kurgán hódítás, K. e. 3,5 évezred

Bronz, K. e. 3,3 évezred

Szekér, K. e. 3 évezred

III. kurgán hódítás, K. e. 2,7 évezred

Baden, K. e. 2 évezred

Vas, K. e. 1,8 évezred

Halomsír és urnamező, K. e. 1,5 – 1 évezred

Kora vaskor, kimmerek, K. e. 900 – 700

Vaskor, szkíták, K. e. 700 – 300

Vaskor, kelták, K. e. 300 – A.D.

Őslakosság a Római Hódítás Előtt

Az ősi népesség hovatartozását valószínűsíteni lehet a kultúrák alapján. A Dunántúl mostani neve helyett e tanulmányban az eredeti, történelmi Pannónia nevet alkalmazzuk Dunántúl helyett, mely nem határoz meg egy történelmi, földrajzi tájegységet. Pannónia nevet tévesen a latin panis (kenyér) szóból eredeztetik, a valóságban az itt élő őshonos, nőelvű pannon nép nevéből származik. Fényvallásúak, népnevük fordítottja Nap szavunkat adja. Ősi területeik: Pannónia, Venetia, Bécsi-medence, amit Vindobonának neveztek, Ausztria déli része, Szlovénia egy része, Szlavónia, Macedóniában egy peon nép.

Pannónia keleti részébe iráni népek települtek be, idegen beállítottságú történészek szerint, akik az őslakós jászokat később érkezett iráni népcsoportnak könyvelték el. A jászok ősi kárpát-medencei nyomai a Dunántúltól Moldváig megtalálhatók. A dunántúli jász területeket Ioniának nevezték felirataikban, fővárosuk Mursa, a mai Eszék volt.

Ugyanakkor őslakos magyar népek voltak a székelyek (szikulok/siculus), sicamberek (szikánok/sican), sakák, csángók, pelazg-palócok, turoszkok, vagy etruszkok, agathyrsek, barkók, hunok, avarok, besenyők, szarmaták, budinok, kelta-gallok, daha-dákok, jászok, kunok, matyók, hogy csak a legismertebbeket említsük.

Ezek voltak azok a népek, akik Anonymus^[3] híradása szerint, az árpádi Hazatérés előtti Kárpát-medencei víz és földrajzi neveket adták. Itt csak vázlatosan közlök néhány nevet, de így is bőséges betekintést nyerhetünk az ősnépnépv. hovatartozásába.

Víznevek

Amas folyó, Balaton, Bodrog, Böge (Bega), Cseszteg folyó, Eger folyó, Fertő, Helyő folyó, Hernád folyó, Jászos folyó, Kapos folyó, Kórógy ér, Körös, Körtvélytó, Maros, Rákospatak, Salyó folyó, Sárviz, Szamos, Temes, Vág, Vajas (Duna-ág),

Erdélyi folyónevek

Vargyós, Homoród, Nyárad, Almás, Berény, Székás, Hideg, Hortobágy, Gyénes, Ludas, Kapos, Görgény, Bodza, Tisza, Visó, Iza, Tus, Krasznab, Ecsedi-láp, Aranka, Szamos, Sajó, Beszterce, Körös, Berettyó, Maros, Nyárad, Küküllő, Aranyos, Sebes, Jára, Gyógy, Olt, Barca, Zsill.

Egyéb földrajzi nevek

Biharvár, Bodajk-hegy, Bolhád-hegy, Bolondosvár, Borsodvár, Barsvár, Budavár, Diód falu, Emőd falu, Erdély (ország rész), Gömörvár, Győr (Gyűrűvár), Gyümölcsény, Havaserdő, Keve vára, Komárom vár, Nyézerdő, Pákoz-d-hegy, Sárvár (Ecsedi lápon), Sátorhalom, Szeghalom, Szegcső, Szepeserdő, Szerencs-hegy, Szerempocsár, Tasasfal, Tetőtlen halom, Torbágy erdő, Ungvár, Várad (Barsvár), Vértes erdő, Zaránd megye, Zilah város, Zobor hegy, és Zombor.

Professor Grover S. Krantz XE "Grover Krantz" megállapítása szerint a magyar nyelv Európa legősibb nyelve, és ez a nyelv a Kárpát-medencében alakult ki. Grover Krantz nyilatkozta: „**A magyarság ősisége egyenesen**

meglepő; én mezolitikumi nyelvnek találom, amely megelőzi a neolitikumi kort.”^[4] Emellett még azt is kijelenti, hogy ha ez igaz, akkor a magyar nyelv tulajdonképpen a legidősebb helybeni nyelv Európában, vagyis az itt élők eredeti nyelve. (Krantz, 72. old.)

Krisztus után a III. században a kelták, Erdélyt a trákok és a dákok lakták be. Ez időben a dákok a Tiszáig terjesztették ki határaikat, Boirebistas uralkodása alatt. Belső viszály következtében Boirebistas királyt megölték és ennek következtében a Száva irányából támadó római hadaktól vereséget szenvedtek.

Római Hódítás Pannóniában

Pannóniát Augustus császár uralkodása alatt foglalták el a római légiók (Kr.u. 7.), 44 évi véres és keserves harc után és Pannonia provincia néven a Római Birodalomhoz csatolták. A világ ekkori egyik legnagyobb hatalmának^[5] 44 év kellett ahhoz, hogy a hős, búzát termelő pannon népet legyőzze. Fiatal erőteljes népét rabszolgának adták el és az új tartomány termékeit a Duna folyón és völgyein át szállították tartományaikba, felhasználva a Scarbantia (Sopron), Savaria (Szombathely), Aquincum (Owen/ Alt Offen/ ma Óbuda része) tartományi városok (oppida^[6]), valamint a Száva menti borostyán út kapcsolatait. A légiókban nemcsak római polgárok szolgálhattak, de 25 év után polgári jogot kaptak. Hazatérve, a helybeli közösségben, kiváltságos helyzetbe is kerültek, mint népképviselők (tribunus). A tartomány vezetője az itt állomásozó hadsereg parancsnoka lett, mint szenátor. A II. században Pannóniát „Alsó” és „Felső” Pannóniára osztották.^[7]

A római hódításokkal kapcsolatban meg kell említenünk, hogy bár közvetlen szomszédaink voltak, a Duna-Tisza köze jász lakosságát soha nem tudták meghódítani.

A Dák Állam Bukása

Az I. század derekán, Decebalus király, aki újból egyesítette népét, hatalmas katonai támadást indított a rómaiak ellen, de 88-ban vereséget szenvedett, a

király nem hódolt be és 103-ban kitört a második dák háború, de Kr.u. 105-106-ban Decebalus teljes vereséget szenvedett. A rómaiak ekkor teljesen kiirtották a dák vezető réteget. Decebalus levágott fejét bemutatták Traianus császárnak. A szkíta Dácia[8] központjába; Apulumba (Gyulafehérvár) megszálló idegen légiók kerültek, akikről tudott, hogy nem beszélték a latin nyelvet.

Római Tartományok Bukása

A római limest egyre több támadás éri. Pannónia mellett egyre erősebb a nyomás Dáciára is. Ezért e római provinciát (e tartomány alatt Erdélyt értjük) 271-ben a rómaiak kiűrik. A Kárpát-medencébe egymás után törnek be a vandálok, gepidák, gótok. Idegen történetírók a szarmatákat is a betörő idegen népek közé sorolják, noha testvérnép. A szarmaták a Dunántúlon a jászokat segítették a rómaiak ellen, s a Marcus Aurelius császárral kötött kényszerbéke során, egyezményük jegyében, 5000 szarmata és jász harcos került a Brit Szigetekre -- VI. légió név alatt -- római szolgálatra. Ők alapították meg többek között a híres angol lótenyésztést. A jászok itt beírták nevüket a Brit Szigetek földrajzába: Iona szigete az ő nevüket hirdeti. A rómaiak az Al-Dunától délre, Dacia Ripensis néven új tartományt alakítanak és a római lakosság a légiókkal együtt ide települ át. Dáciát a kereszténység elterjedése előtt hagyták el a rómaiak. A Kárpát-medence keleti részébe települő germánok vallása ariánus keresztény volt, ezért a keresztény vallás e válfaja itt fennmaradt. Ez őseink mindenkori, vallások és „másság” iránti türelmét bizonyítja. A hazatérő magyarok ide települtek, de mindezek az új betelepülő népek már nem használták az egykori római városok neveit, hanem az itt emberöltők óta meghonosodott ősmagyar földrajzi neveket, melyek részleges jegyzékét Fischer Károly Antal közölte tanulmányában. Ezért nincs semmi alapja a dáko-román elméletnek.

A keresztény vallással kapcsolatban meg kell említeni, hogy az őskereszténység hona a Kárpát-medence. Őseink fény-jelképe a kereszt, így a Napot is kereszttel jelképezték, s önmagukat kereszténynek nevezték. Az ősmagyar kereszténység az egyedüli, ami önmagát a kereszt nevével azonosítja, ezzel máig hatóan őseink vallásának adunk tiszteletet. Minden egyéb, ma kereszténynek nevezett egyház magát Jézus Krisztustól eredezteti (Christian), róla nevezi el, tehát későbbi eredetű.

Be nem vallott tény, hogy a mai u.n. keresztény nagyegyházak az ősi szkíta kereszténység félreértett tanaiból épültek fel, vezető rétegeik átvették ezek külsőségeit, de sajnos ezek magas lelkiségét nem.

Kárpát-medence a Hun Birodalom Korában

Az V. században a hunok elől menekülő gótok, vandálok szorongatták Rómát, majd rövidesen a hunok támadták 441-ben a Kelet-római és Nyugat-római Birodalmat. Ugyanez évben a hunok visszafoglalták Kelet-római Birodalomhoz tartozó Pannónia Secundát, melyet 296-ban alkották Diocletianus császár ideje alatt. Fővárosa, [Sirmium](#), s a mai Szerbia, Horvátország, Bosznia és Hercegovina tartoztak hozzá.^[9]

452-ben Atila hun seregei Itálián is átvonultak. Első Leó pápa esdeklésére Atila megkegyelmezett Rómának. 453-ban miközben új Róma elleni hadjáratra készült Atila, nászéjszakáján gyanús körülmények között meghalt. Egyes rosszindulatú híresztelések szerint a mindenben mértékletes Atillát, részegsége által bekövetkezett, orrvérzés ölte meg. Nincs olyan férfi, aki nászéjszakáján tökrészegre inná magát. Feltételezhető a politikai gyilkosság. Atila harcát, az igaz Istentől elfordult népek lelki felszabadításáért vívta, innen a név „az Isten ostora”, ugyanakkor uralma alatt akarta már ekkor egyesíteni Európa népeit. Halála után a gót alattvalók, akiket meghagyott népük királyainak uralma alatt, fellázadtak visszaélve Atila emberségével. Szétrobbantották a már majdnem megvalósult, tartós Hun Világbirodalmat, amit nevezhetnénk a kor föderációjának is, mivel minden állam egymástól független szövetségben élt saját királyai alatt. Csak a külpolitikában és a közös hadviselés terén voltak alávetve a központi hun akaratnak.

A Germán Hódítások

Pannónia 536-ig a keleti vagy osztrogotok uralma alá került. A gepidák a Kárpát-medence keleti részét 530-as években foglalták el. Bizánc urai, a Pannóniát elfoglaló(,) longobárdokat győzték meg a gepidák

megtámadására. A longobárdok 50 évnyi pannóniai ottlétük után 568-ban Észak-Itáliába telepedtek át, helyet adva Baján kagán vezette avaroknak.

Az Avar Birodalom és Társadalma

Az Árpádi honvisszafoglalók a Kárpát-medencében őshonos népekkel, így az avarokkal is találkoztak. E várépítő, magas műveltségű nép várkun név alatt is ismert volt. Ősi települései a mai Baranya megyében voltak. Főbb városaik: Parád, Perk, Perkáta, Párkány, Börzsön, Borsod, Bereg, és a vár kapcsolatú nevek. A Kárpát-medencén belüli és kívüli ősváraik hirdetik máig műveltségalapító jelenlétüket, mint a Kárpát-medencén kívüli Bar, a mai Antivari, az ősi Avaris a hyksosoknál, a Nabateus Avar város, stb. Az árja előtti perzsa, pártus, parszi, peres, farszi, partini (az Adria-vidék őslakói) név alatt említi meg őket Dio Cassius: (Historia Romana, Hamburg, 1750. fol. Lib..XLI., cap.49, 293. old.) és parthim név alatt Strabo, ugyancsak e vidéken.[\[10\]](#) A szlávok obri-nak hívják őket. Árpád idején a Duna-Tisza között, Tiszántúlt és Erdélyt tartották birtokukban.

Az őslakos avarokat erősen meg kell különböztetni az Árpád idejében visszatérő, avarnak nevezett néptől. Az őshonos avar letelepedett életű, műveltségalapító nép, fejlett földműveléssel, építészettel, iparral, kereskedelemmel, védelmi eszközökkel (pl. várbevételhez szükséges gépekkel). Soha nem voltak "lovasnomádok". (Bővebben lásd.: *Magyarságtudományi Tanulmányok*, Tomory Zsuzsa Avar fejezete.)

A Kárpát-medencét 200 évi avar uralom után, a frank, és a bolgár hódítás szétszakította. Nagy Károly és Pipin elrabolta az avar kincseket, amelyeket a frank érsekségek között osztott szét. Ezek az alább következők: Szt. Florián, Mattsee, Mondsee, Tegernsee, Schliersee, Schaftarn, Benedict-Beuren, Korchelsee, Schlehdorf, Stafelsee, Polling, Diessen, Sandau, Tierhaupten, Friesing. A magyar honvisszatéréssel, mint az avarok rokonai és Atilla örökösei, ismét visszaállt az előbbi tartós, alkotmányos rend. Ugyancsak az avaroknak köszönhető, hogy a VI. században áttörték az erősen kiépített kelet római védőgátat, ennek következtében a szláv törzsek behatolhattak a Balkánba, megváltoztatva annak etnikai térképét.

Az avarok(at) felett a kagán uralkodott és felesége is részt vett a kormányzásban. A VIII. században a kagán mellett a kútfők egy Jugurus (magyarul jog úr = legfőbb bíró) méltóságnevű tisztviselőt említenek. Ezt úgy magyarázzák, hogy ő volt a birodalom ügyintézője, tényleges uralkodója. A

kagán pedig a szakrális (szent) uralkodó. Más területeken is léteztek önálló székhellyel birodalmi intézők; a Tudun északon, és délen a Tarkán.

Az Árpád-i honvisszatérők közötti avar hadat a könnyű lovasság, lovas íjászok alkották. Az avar hadakkal együtt magyar portyázó hadak is érkeztek kifürkészni a helybeli erőviszonyokat a tervezett hazatéréshez. Az avar had főerejét a vaslemezes, páncélozott lovasok alkották. Katonai újításuk a vaskengyel alkalmazása, amelyet ők használtak Európában először. Ez lehetővé tette a biztos nyilazást előre és hátra. Ez hatékony fegyver, a visszacsapó íj, rémületben tartotta a kor népeit. A Kr.u. 500-as években az avar nagyhatalom Bizáncot jóvátételre kötelezte. A Kelet-római Birodalom császára, a Bazileosz, 57 éven keresztül fizette az évi 120.000 soldiust, összesen 1200 kg. mennyiségben. Ez az összeg mentesítette Bizáncot az avar támadásoktól. Az ilyen jóvátétel, vagy béke adó követelése és fizetése teljesen elfogadott gyakorlat volt sok évszázadon át. Róma épp' ezért háborúzott, hogy az elfoglalt provinciákat megadóztathassa. Az avarok Kr.u. 626-ban, perzsa szövetségben, megtámadták Bizáncot, de súlyos vereséget szenvedtek. Hatalmuk lehanyatlott. László Gyula régészprofesszor a Kr.u. 670-680 években a Kárpát-medencében élő, griffes-indás övdíszű nagyszámú népességben az általa már bizonyított „Kettős honfoglalás”, helyesebben honvisszatérés népében, a magyart ismeri fel. László Gyula „Kettős honfoglalása”, s az avar-magyar nép kárpát-medencei jelenléte régen ismert volt, többek között Ipolyi Arnold is részletesen tárgyalja e tényt. László Gyula részéről bátor kezdeményezés volt a „kettős honfoglalás” elméletének felvetése – szemben a Magyar Tudományos Akadémia irányvonalával - a Kárpát-medencei magyar őshonosság gondolatának beemelése a köztudatba.

Frankok, Bolgárok, Szlávok

791-ben Nagy Károly (768-814) frank hadserege a bécsi erdőnél győzelmet aratott az avarok fölött, de a visszavonuló és mindent felégető föld taktikáját választó avarokkal szemben győzelmét nem használhatta ki. Végül is a nyugati avar részek meghódoltak a frankoknak (803-ban). Ez új tartományt Nagy Károly Oriens néven a bajor prefektus hatalma alá helyezi. Egyidejűleg Krum bolgár kán a Tisza völgyén át támadt a pannon Aváriára és Kr.u. 804-ben súlyos vereséget mér az avarokra. Sok művészettörténész a nagyszentmiklósi aranykincset (amelyet még mindig Bécsben tartanak) a késői avar művészet remekeinek tartják. Pap Gábor Atilla király kincsének mondja, és a hun-avar-magyar jogfolytonosság bizonyítékának tekinti ezeket a mesterien domborított, cizellált aranyedényeket. - Pannónia a Keleti Frank

Birodalomhoz kerül. Pannóniát előzőleg avarok bírták évszázadokon át Horvátországgal, és Szlavóniával együtt, a szláv törzsfők később vonultak be e földrajzi térségbe. A szlávok támadásai állandósultak a keleti frank területeken.

A szlávok többsége a 820-as években a bolgároktól menekülve telepedett be Pannónia déli részébe. A szláv származású, de a Carolingoknak behódolt és részükről megbízható Pribina Nyitrából kormányozta az ide menekült szlávokat.

A korai mezőgazdaság fontos ága a szőlőművelés volt. A nagy szőlőskertek ez időkből Szombathely, Pécs, Keszthely, Zalavár térségében voltak. Zala, Szala helységneveink szőlőtermelő múltjukkal kapcsolatosak.

Honfoglalás és előzményei

A magyar legenda szerint Ügyek, Atila leszármazottja, feleségül vette Emesét. Álmában népük fénymadara, napjelképe, a Turul-sólyom tűnt fel, fénnel övezve mutatta meg számára a jövőt. Láta, amint kristálytisza folyó indult el testéből, és folyani kezdett nyugat felé, egyre duzzadva, míg áthullámozott hólepte hegyeken, és elöntötte a hegyeken túli gyönyörű rónaságot. Ott megállt a folyó, és vizéből egy csodálatos fa nőtt ki. Emese tovább álmodott: Lefeküdt a csodálatos fa alá a szép ország kellős közepén. Amikor felébredt ura sátrában találta magát. Napsugaras szép reggel volt. Tudta, hogy csak álom volt az egész, de annak a különös álomnak az emléke vele maradt egy életen át. Kilenc hónapra rá, fia született. Az álomra való emlékezés miatt Álmosnak nevezték el a gyermeket, aki később Árpád apja lett, azé az Árpádé, aki valóra váltotta Emese álmát. És elvitte a magyarokat síkságokon, és hólepte hegyeken át a hunok hajdani hazájába, ahol még ma is élnek jogos örökségükben.[\[11\]](#)

A magyar Emese Álma legendában... az Isten egy sólyomfajta; a Kerecsen sólyom (*Falco cherrug*), alakjából eredezteti népét, vezérét, továbbá a szarvas ünő alakjából pedig az Ősanyát. Népünk ősrégi mindig valami természettudományi tényt hoznak emberközébe. Ezt őrizte meg népművészetünk is, melyben az életfát őrző griffmadár is megjelenik. A vezér Álmos, kinek apja a Turul volt (Emese Álma legenda), és anyja a szarvas ünő (a Csodaszarvas legendában, aki Hunort és Magort vezette). Ezt tükrözik a magyar nép, s a pusztai népek művészetében gyakran ismétlődő díszítő elemek, a szarvas, a stilizált életfa, s az életfát őrző griffmadár.

Emese fiának égi eredetét a Turulmadártól származtatják. Ipolyi Arnold Álmost, és annak fiát, Árpádot Pap Királynak nevezi.[\[12\]](#)

A pusztai népek népművészetében a griff madár egy alapgondolat, vezérlő eszme, amely a Pap Királyt a népével szembeni kötelességére emlékezteti. „...Álmos a Turul törzsből származott...” Csernyecov bemutatja, hogy a pusztai népek délről és keletről vándoroltak észak felé, és nem úgy, mint ahogy azt a finnugor nyelvészek hirdetik, Északról délre.[\[13\]](#)

A legendák, és népmesék azt látszanak bizonyítani, hogy a keleti népek és a magyar nép között hasonlóság, vagyis kapcsolat van. [\[14\]](#) A leggyakrabban előforduló mese, az Égig Éró Fa: A sárkány elrabol egy leányt, felviszi magával az égig érő fa tetejére, és mind meghalnak, akik megmentésére indulnak. Végül egy kiskanász próbálkozott. Kis baltájával lépcsőket vágott a fa törzsébe, és így jutott egyre feljebb, és feljebb a különböző szintekre (a fa világán). Az egyik szint a szél, a másik a Holdanya birodalma, majd a Napatya birodalma következett. Ezek mind segítették a kiskanászt.

Kutatók (Berze-Nagy János, Mossy Sándor, Benedek Elek) azt hangsúlyozzák, hogy ez a népmese a táltos tettét mondja el, mert a táltos hasonlóképpen mászott egyre magasabbra a fán, ki élőfára mászva intézte szózatát, tanításait az egybegyűltekhez. Keresztény templomok szószékei máig is őrzik ezt a fa-alakot, a magyarság ősi világfáját, csak nem tudják, hogy a templomi szószékek az ősi Életfa jelképes megjelenítései. A mese megőrizte az ősi vallás alapjait. Ezek a népek hitték az életfa életadó, életoltalmazó erejét, minden élőlény számára, hiszen ez nem egyéb, mint Tejút-rendszerünk. A világegyetemmel való kapcsolatuk azt mutatta, hogy a hetedik, és a kilencedik ág szintjén élt a Nap és a Hold.

Magyar Adorján Csodaszarvas Legendája, amelyet gyermekek részére készített leírta, hogy a két ikertestvér, Hunor, és Magor mint cseperedtek fel, bemutatja gyermekkori kalandjaikat, hogyan másztak feljebb, és feljebb a hegycsúcsra kutatva a Holdanyát, Napatyát[\[15\]](#) és végül hogyan váltak vadászokká.

Az Életfa meséje szélesesen elterjedt mindazon területen ahol a magyar nyelvet használták. Ha feltételezzük, hogy ez a mese Árpád idejében ismert volt, akkor az Árpád-kori népművészetnek is tükröznie kellene ezt, mint ahogyan a keleti népek művészete megőrizte e képet. Viszont az Árpád-kor népművészete egyetlen ilyen leletet nem tudott felmutatni, amely az Életfát jelképezte volna. Az Árpád-kori népművészetben a pálmadísztítás volt a gyakoribb.

A korai avaroknál az Élet-fa motívum megtalálható csontba vésve, a későbbiekben az öveken, csatokon, s rajtuk keresztül kell felismernünk e rege ősi, kárpát-medencei eredetét.

László Gyula szerint ott, ahol a griff és indás díszítő elem volt elterjedve, a magyar nyelvet beszélték, és ez bizonyítja, hogy az Életfa mesét az avaroktól örököltük.[\[16\]](#)

A két ikertestvért, Hunort és Magort a szarvas ünő vezette át a Meotisz ingoványon. A késői avar öv-csatokon megtalálható a szarvas ünő ábrája, így bizonyító érveként mondhatjuk, hogy a csodaszarvas, és az életfa legenda késői avaroktól származott át.

A Csodaszarvas, az Életfa legendák, s a népzene is mind avar-hun összefüggésre utalnak.

Mi magyarok, akik visszajöttünk ősi földünkre, mint Atilla jogos örökösei, nem voltunk barbárok, és szoros kapcsolat fűzött össze a szittyák, hun, avar és az őshonos Kárpát-medencei népekkel, akik itt éltek évezredek óta.

A Kuma-magyarok a Kaukázus északi lejtőin éltek K. u. 460-tól a XIII. Századig, és kapcsolatuk egész Kijevig terjedt. Kijev város címerének jelképe egy kígyó, ami kun testvérnépünk jelképes állata, nevét kijónak ejtik, s az ő jelenlétüket idézi e helyen. Bendeffy László elegendő bizonyítékot gyűjtött össze a Kuma-magyarok létezéséről.[\[17\]](#) Ezek a magyarok keresztények voltak és királyuk Jerettan (eredetileg Gyertyán). 1329-ben felkérte XXII. János pápát egy püspök odahelyezésére. A kérésük meghallgatásra talált, és a pápa Mankosola Tamás püspököt küldte hozzájuk.

Magna-Hungáriából, és Baktriából végül is minden magyar Kuma-Magyarországban (Kunmagyarországban) egyesült. Száz évvel korábban (1235-ben) Julianus dominikánus barát e magyarokat felkereste azokon a területeken, és tökéletesen meg is értették egymást. Abban az időben Magyarországon még tudtak Kunmagyarországról, ahol a nép magyar nyelven beszélt.

XIV. században Kunmagyarország Nagy Lajos magyar király segítségét kérte a tatár kán: Timurlén (Timur lenk=Sánta Timur) ellen. Nagy Lajos megtagadta a segítséget, mert nem akarta a mongolok haragját kihívni Magyarországra ellen. 1395-ben Timurlén Kunmagyarország lakosságát teljesen kiirtotta. Nagyon kevesen tudtak elmenekülni, akinek sikerült, azok a hegyekben húzódtak meg. Ezek ma az abkáz, osszét, kabar, és kurd népek, ők azok, akik a Kuma néppel kapcsolatosak, és még megtartották régi szokásaikat.

Gosztonyi Kálmán professzor magyar-sumirológus, kis-ázsiai nyelvész, a Sorbonne egyetemről tudósít bennünket Kazária keletkezéséről.

A Kazár és a turk (török) nyelv közelebbi kapcsolatot mutat a sumír nyelvvel, mint a perzsáéval. Kazária fő népességét a szittyák, és a szarmata nép adta. A VII. Század kezdetén Theophilactus már nem kazárnak, hanem turknak hívta őket. K.u 626-ban egyszerűen turkok akik Kazáriában éltek. [\[18\]](#)

Zakar András írja, hogy a korabeli történelmi kútfők megemlítik a kazár polgárháború tragédiáját, de egyik sem említi a lázadás okát.[\[19\]](#) Ezek a tudósítások állítják a besenyő nép ellenségességét a magyarral szemben, de nem fejtik ki, miért voltak ellenfelek és azt sem, hogy ekkor milyen szolgálatban álltak. ...Őseink miután elhagyták Levédiát a IX. Században, Etelközben telepedtek le. Itt történt az első vérszerződés, amely kihangsúlyozta a jogközösségüket és kemény elhatározással megakadályozták a Kazáriában történt államcsíny megismétlődését. Kazáriai zsidó államcsíny ellenhatására, a soknemzetiségű kazár nép fellázadt. A lázadás leverésére, a zsidó talmudi vallást elfogadó kagán, a magyarokat, Álmost kérte fel a lázadás leverésére, amit Álmos jó előlátással visszautasított, de a besenyők elfogadták. Mivel mi megtagadtuk az új államforma szolgálatát, így a besenyők, bár testvérnépeink voltak, támadást intéztek ellenünk, ami elől őseink kitértek. Erről a besenyő támadásról ír Bíborban Született Konstantin.

A hét magyar vezér arra az elhatározásra jutott, hogy csak egy egyesült vezetés tudja végrehajtani azt a hatalmas tervet, amely rájuk vár: visszatelepedni ősi földjükre a Kárpát-medencébe. Ezért egy másik vérszerződéssel Álmost választották új vezérükké. Azt is kijelentették, hogy az új vezér mindig Álmos ivadékából választódjon. Anonymus erről a vérszerződésről írja, hogy ez lett az új vezér hivatása: Dux et Praeceptor. Álmos és fia, Árpád lelki, és politikai vezetőkké váltak egy személyben.

Álmos volt a magyar vezér, vagy Pap- király, aki előkészítette a magyarok visszatérését ősi földjükre. Ezért előkészülésképpen a hosszú útra, elrendelte mindennemű szerszámok, a hadviselés kellékeinek gyártását és az élelem nagybani termelését. Csak ilyen biztosítékkal volt lehetséges a hosszú út sikeres megtétele. Mindennek hiánya kudarcba fullasztotta volna a hazatérést.

Az előzmények: mikor Álmos ráeszmélt a zsidó államcsíny veszélyére azonnal elrendelte a készülődést az új haza keresésére. 400,000 ember vándorlása, és annak megszámlálhatatlan állatállománya nagyon nagyméretű irányított tervezést követelt meg. A vándorlásnak előkészületeit Dunlop,

Marquart, és Macartney írta meg. Artmanov professzor új adatfeldolgozást ismertet meg az olvasóval a zsidók Kazáriai államcsínyéről.[\[20\]](#) Elképzelhetetlen, hogy a Vereckei Hágon átvonuló tömeget egy erős lovas besenyő had ne tudta volna utolérni és mind egy szálig leölni, ha ennek a feltételezésnek alapja lenne, és csak a katona nép menekült volna meg, elérve a Kárpát-medence belsejét, feleségeik és gyermekeik nélkül, akik a szláv anyákkal házasodni voltak kénytelenek, mint mondják, akkor miért beszéljük most a magyar anyanyelvet, és nem a szláv nyelvek valamelyikét? Így az is bebizonyítást nyerhetne, hogy hazatérésünkkor magyar nyelvű népek éltek a Kárpát-medencében.

Makkai László „*Az idők sodrában*” című tanulmányában írja (Minerva 1968. 2. szám. 43 old): „Az első csapást a nagy törzsszövetség felbomlása mérte a Kazár hatalomra.”[\[21\]](#)

A korezmi (Chorezmi) nép az akkor elszakadó magyarsághoz csatlakozott. Ma ezeket a népeket hívjuk „kaliz”-nak. Az a tényként beállított feltételezés, hogy a besenyők üldözése végett toppantunk a Kárpát-medencébe, tudatos történelem hamisítás, amely kicsinyíteni akarja e hősi magyar cselekményt: a „Hon visszafoglalás” nagyszabású hadműveletét. Őseink nem fogadták el a talmudista kazár ajánlatot, a rendőri szerep betöltését a Kazár birodalmon belül. A besenyők és úzok elfogadták a megbízást, és el is tűntek, kihaltak a belső harcok következtében.

Az utolsó besenyő csoport I. István király uralkodása alatt telepedett le Magyarországon, Tonozuba herceg vezetésével. Tonozubát, és feleségét lovon ülve, élve temették el, mert nem tudtak megválni az öreg Istentől, nem akarták elfogadni az új római vallást.

Álmos herceg születése (aki a magyarok Pap Királya lett) okozta a legnagyobb örömet a szittyá magyaroknak, mert benne látták népük megmentőjét. Anonymus nem takarékoskodik a dicsőítő jelzőkkel, amikor Álmosról értekezik. A halálát azonban nagy rejtély veszi körül. A legutóbbi időig nem tudtuk pontosan hogyan, milyen körülmények között halt meg. A magyarellenes történelmi munkák azt állítják, hogy Árpád rendelte el apja halálát. De miért? Mi oknál fogva ölette volna meg legendás apját? Ha ez ismertté vált volna, vagy még a legkisebb gyanú is felmerült volna ellene, a magyarok, és a szittyák közös gyűlölete vette volna őt körül. Azért, hogy Árpád megszerezze a teljhatalmat nem volt erre szüksége, mert Álmos már előbb átadta azt néki, és örökösének ismertette el.

1958-ban, Zemplén megyében „most Szlovákiához tartozik” a régészek rábukkantak egy Árpádkori magyar herceg sírjára. A sírban a fej a csontváztól különváltan feküdt a váll jobb oldalán elhelyezve. A csontváz

méretei egyeztek Álmos testi méreteivel. Álmos arany fegyverzetéről mintázott tökéletes ezüstmásolatot tettek a sírba. A hiedelem szerint „Álmos fegyverzete” csodaerejű volt és ezt kellett örökölnie Árpádnak, mint az új Pap Királynak. Abban az időben a magyarságnak csak egy hercege volt: Álmos. Árpád, és később I. István örökölte ezt az eredeti Álmos szablyát, amely jelenleg a prágai múzeumban látható. A kard díszítése, amelyet a sírban találtak, teljesen megegyezik I. István kardjának díszítésével. A tarsolylemez díszítése, az áldozóserleg, a lovak szerszámai, és más egyéb használati és dísz tárgyak aranyból, és ezüsből készültek. A varkocs díszek, a tegezben a hét nyílvevő, bőrruhák, ezüstdíszítéssel, mind pontos másai a kor magyar ruházódási szokásainak. Az ott talált tárgyak azt látszanak bizonyítani, hogy egy nagyon előkelő, magas rangú magyar vezetőszemély temetkezési helyére bukkantak. A kard I. István kardjának tökéletes mása, amely azt bizonyítja, hogy az határozottan Álmos sírhelye volt, mint már említettük.

Az valószínű, hogy Álmos egy kazár bosszúnak lett az áldozata. Más történész azt feltételezi, hogy feladata befejezése után, a magyarság feláldozta Álmost, a Pap Királyt. De mivel ez soha nem volt szokásban, akkor miért gondolnánk, hogy ezt tették vele? A kazár szokást pedig nem fogadhatták el, mert hisz ezért váltak ki az ottani szövetségből, *mivel a kagánból egy minden jognélküli szakrális uralkodót csináltak*, aki mellett a nemzet dolgát egy alkirály ügyintéző végezte. Ha elfogadnánk e nézetet, akkor azt kellene hinnünk, hogy Árpád, és népe barbárok voltak.

Szomotor szomszédságában, amely jelenleg Szlovákiához tartozik, őseink sírba helyezték Álmost nagy részvétellel, és a neki kijáró tisztelettel. Azt tudjuk, hogy “Szomorútor” mit jelent. A változás csak annyi, hogy a szomorútor kifejezés a mai nyelvhasználatban halotti torrá változott. Értelme ugyanaz. “Szomorú-tor” a helytelen szláv kiejtésben Szomotor-rá változott.

...Visszatérve Anonymus „Gestájára”, azt írja, hogy a magyarok Kijevnél átkeltek a Dnyeper folyón a szövetségeseikkel. „Kijevben a lakosság békés egyezséget kötött Álmos hadseregével. Mindenki megtarthatta otthonát, és a helybeli nép vezetői fiaikat küldték Álmos szolgálatába.” 892-ben az egyesült magyarság Árpádot vezérükké, és fejedelmükké választotta. Árpád rövidesen kapcsolatot teremtett Bölcs Leó bizánci császárral, és meggyőzte őt a bolgárok elleni egyesült hadjárat fontosságáról, akik ebben az időben a Kárpát Medencén uralkodtak. 894-ben Leó császár el is fogadta Árpád szövetségét. És így nyílt alkalom a régi, ősi föld visszafoglalására, amely Atilla, később az avar Baján Kagán birodalma volt. Árpád a Nyék, és Jenő “nemzet” vezetését idősebb fiára, Leventére bízta, aki Bizánccal szövetségben délről, az Al-Dunánál, támadta meg a bolgárokat, míg Árpád a fő haddal, és népével a Vereckei-hágón jött be a Kárpát-medencébe. Levente támadása sikeres volt,

erre bizonyíték, hogy elfoglalták a bolgár fővárost. Azonban Leó császár szavát szegte, és békét kötött a bolgár cárral, Simeonnal. Ekkor a bolgárok teljes erejükkel a Levente által irányított két magyar nemzet ellen fordultak. Mind e körülmények dacára Levente egy ádáz, szenvedélyes visszavonuló harcot folytatott. A bolgár haderőt lekötötte, és Árpád könnyen visszafoglalhatta a Kárpát-medencét, ahol nem talált ellenállásra a néptől, hiszen hasonló nyelven beszéltek. A Kárpát-medencei nép a magyarság rokona volt. Árpádot elfogadták vezérüknek. Kézai Simon írja, hogy amikor Árpád magyarjai Erdély felé közeledtek, a székelyek eléjük mentek fogadni őket, és közösen léptek be Pannónia területére. [22] Árpád a Kárpát-medencei ősnépet az új államszövetségbe fogadta, a pusztaszeri vérszerződéssel. Nem igazta le az ott élő népeket, mint ahogy azt a rumánok, vagyis az oláhok, és szlávok hirdetik. A rumánok azt próbálják elhíttetni a világgal, hogy az ő ősök már Erdélyben éltek Árpád megjelenésekor. ...Semmi nyom nincs arról, hogy bárhol is mutatkoztak, és ellenállást fejtettek volna ki akkor. Ha ott éltek, és olyan tömegesen, mint ahogy állítják, miért nem tartóztatták fel sem a magyart, sem azokat a népeket, akik megelőzték őket. Hogyan lehetséges ez? A felelet az, hogy nincs nyoma e népcsoportnak, és annak sem, hogy valami ellenállást tanúsítottak volna, mert a hun, avar, és a magyar nép már régen birtokolta ezt a területet. A régi térképek sem utalnak oláh településre. A hazatérést követő 75 évig, őseink felderítő, tekintélyszerző hadjáratokat vezettek, elorzott avar kincsek visszaszerzéséért, és az egyensúly politikának a megteremtéséért (harcoltak,), hadaikkal segítve a segítséget kérő bajor hercegeket, több ezer kilométerre behatolva, idegen területekre, a Kárpát-medencében hátra hagyva minden védelem nélkül családjaikat. Ha ők ezt megtehették – már pedig megtették – akkor ezen a területen belül, nem voltak ellenséges góccok, szlávok, (szlovákok, szerbek), vagy rumánok. Ez időben e népek, ha számottevően éltek volna ott, akkor minden bizonnyal kihasználták volna hadaik távollétét, és megpróbálták volna felszabadítani magukat, a magyarok állítólagos elnyomása, megszállása alól. Tétlenségük azt bizonyítja, hogy államiságuk, csak a mi méltányosságunk folytán, a későbbi időkben valósult meg. A trianoni, és azóta is hangoztatott, állítólagos letiprásuk koholt vád volt földünk hazugságra alapozott megszerzésére, melyet az angol-orosz-francia katonai szövetség (Entente-cordiale) és a nyugati nagyhatalmak segítségével hajtottak végre.

Őseink északkeleten a Vereckei Hágón, és délen, az Al-Duna mentén jöttek be a Kárpát-medencébe. Utánuk az úzok, besenyők, és kunok ugyanezen az úton próbálkoztak, de eredménytelenül, mert hágóink védettek voltak. A kunok így Moldvában és Havasalföldön telepedtek le, egészen 1241-ig, a tatárok megjelenéséig, akik e területről kiirtották őket.

Az oláhok 1300 előtt, mint szervezett nép nem léteztek, és nem is jelentek meg ezen a területen. Ahogy Anonymus „Gestá”-ját, olvassuk a 896-os helyzetről, a lakosság önként behódolt, és örömmel fogadta őseinket. Ahogy a kunok tették korábban, úgy ez a nép is felajánlotta fiait Árpád szolgálatába, bizonyítva ezzel hűségüket.

Az Avar Birodalom felbomlása után, és Árpád megérkezése előtt egyetlen jól megszervezett állam sem létezett a Kárpát-medencében. S ahogy Árpádék egyre beljebb, és beljebb hatoltak, meg-megálltak, napokig tartó ünneplésekkel fogadták őket. Pannónia volt az utolsó terület, amit visszafoglaltak, mert itt várták az esetleges legnagyobb ellenállást. De alig találtak szembenállást, kivétel csak egy-két külföldi helytartó volt. Ménmarót volt az egyik, a másik egy frank hűbérúr.

Ebben az időben a szlávoknak még nem volt királyuk, vagy történelmileg ismert vezetőjük, kis csoportban éltek, egymástól elszigetelve, vagy hűbéres közösségekben valamelyik külföldi hatalom alárendeltjeiként, akik behívták az embereket munkára, a nagyobb haszonért. Lassanként, mint pásztorok, vagy egyéb munkások szivárogtak be.

Az oláhokkal hasonlóképpen történt, csak sokkal később, a XIV és a XV században. A rumán nyelvnek semmi nyoma sincs a XV. században az Al-Dunától északra. A közelmúltban bizonyította ezt egy rumén nyelvész prof Petrovice, a Román Tudományos Akadémián. Ezt a tudományos magyarázatot, kutatómunkát a dákó-román elmélet hívei elvetették.

Árpád és magyarjai elfoglalták Atila városát, ahol 20 napon át ültek ünnepet. Atila vára (Szikambria) különösképpen megnyerte tetszésüket, amely nem Budán épült, ahogy ezt sok történész hibásan állítja, hanem a Pilis hegységben Esztergom közelében. A Niebelung - ének néven ismert hősi eposz részletes leírást is ad Atila e városáról, amely Esztergom alatt a Duna partján volt.

Anonymus írja, hogy a Kárpát-medence sűrűn lakott terület volt már K. u a 896-os évek előtt. Ez az ellenkezője annak, amit általában hangsúlyoznak. Jó termőföldön magyarul beszélő szittyá, szarmata földműves pór, és békés parasztnép élt. Mikor Árpád megjelent magyarjaival nem aggódtak, és nem keltek fel ellene. Mert legendájukból ismerték Atilát, „az Isten ostorát”, akinek Árpád volt a leszármazottja. Árpád azért jött, hogy tulajdonába vegye jogos örökét, és kiűzze a bolgár, szláv, és német betelepülteket, akik újabban az Avar Birodalom megszűnése után települtek be az ősi hun-magyar földre. Árpád az ősi népeket az újonnan alapított magyar államhoz csatolta. Ez az ősi néptömeg egy mestert talált Árpádban, és folytatta mindennapi életét, munkáját. Ez az ősi földműves nép semmi körülmények között sem lehetett

szláv, Anonymus sem nevezi őket annak, egyszerűen csak földművesnek, vagy szolgának. Már tudjuk az előbbiekből, amit Anonymus-tól idéztünk, hogy milyen nyelven beszélt ez a pór néptömeg: legnagyobb többsége magyar... Az ideiglenesen itt letelepedett uralkodó népek a kelták, dákok, rómaiak, bolgárok, és németek voltak. Ez azt jelenti, hogy csak az uralkodó osztály cserélődött, de az őshonos nép maradt.

Az egész Kárpát-medence területén számos olyan jól rendezett temető van, amely a földrajzi elnevezések mellett arról tanúskodik, hogy az őshonos nép mindig helyben maradt. Temetőket tártak fel Keszthelyen, Mosonon, Székesfehérváron, Szentesen, Szegeden, és még sok más helyen. A sírok kormeghatározása azt bizonyítja, hogy a Kárpát-medence folytatólagosan lakott terület volt. Már az ősidők óta. K. u. -i III. századtól az emberek szabályos temetőkben temették el halottaikat Árpád érkezése alatt, és után. Az őslakosok szegény, csupasz sírjai között ott fekszenek Árpád jómódú magyarjai is. Ezek a sírok gazdagok, színesek, arany-ezüstdíszítésű övcsatokkal, leghasznosabb tárgyaikkal, s némelyik még felszerszámozott ló csontvázat is tartalmazott.

A magyar hadjáratok[\[23\]](#)

A X. században két nagy európai egyéniség harcolt egymás ellen. Az egyik személy Nagy Ottó (936–973), a német állam királya, a másik Bulcsu Horka, az egyik magyar „nemzet” vezére. Bulcsu teljesítményének értékelését régóta figyelmen kívül hagyta a nyugati történelemtudomány, (bár, tudomásunk szerint a West Point-on tanítják hadjáratait) ami pedig mindenképpen figyelmet érdemel. Mikor Ottót királlyá koronázták K. u. 936-ban, mindjárt hozzálátott a közép-német államok egyesítéséhez. Sok feudális herceg ellenezte ezt az egyesítési igyekezetet.

Ebelhardt herceg Baváriából vezetett egy felkelést a király ellen. Szászországban Ottó öccsei Thankmar és Henrik szintén fellázadtak, és felkelést vezettek ellene. Lotharingiában Ottó sógora, Giselbert lázadt a király ellen. Hugo, Észak-Olaszország királya követelte magának a burgundi hercegséget. A csehek fellázadtak Boleszláv vezetése alatt (950).

Bulcsu és társa Lehel, a két „nemzet” vezére, nagyon jól tudták, milyen veszély fenyegeti Magyarországot, ha Ottónak sikerül egyesíteni a német

tartományokat. Csak Bulcsu és Lehel tudták felmérni a veszélyt, mert az ő „nemzetük” szomszédos volt Baváriával. A többi magyar „nemzet” és annak vezetői messze voltak, és nem hallottak a német államok egyesítési igyekezetéről. Ezért egyszerűen nem észlelték a veszélyt. Bulcsu és Lehel jól mérlegelték a helyzetet. Ők ismertek három esetet is a történelmükből, mikor a német hercegek egyesültek.

Az egyik ilyen alkalom volt, mikor Atilát meggyilkolták a nászéjszakáján Kr. u. 453-ban.[\[24\]](#) A másik eset, mikor Nagy Károly megverte az avarokat Kr. u. 796-ban.

A harmadik helyzet 907-ben volt, mikor Gyermek Lajos király megtámadta Magyarországot egy egyesült német hadsereggel. Pozsonynál 907. júniusában a mieink megverték a németeket. Pozsonyt a szlovákok ma Bratislavának, és fővárosuknak nevezik.

Bajorország népe erre a hírrre az erdők mélyébe, a hegyekbe és mocsarakba menekült és ott próbált menedéket találni. Így nyílt meg az út Németország belsejébe. Elődeink ekkor elkerülték, megkímélték a kastélyokat és városokat, de feldúlták a templomokat és a kolostorokat, hogy visszaszerezzék kincseiket, beleértve a Szent Koronát is, amelyeket Nagy Károly elrabolt. A krónikák írják, hogy a németek fegyverraktáraknak is használták templomaikat, kolostoraikat. Ez a szokásuk megmaradt a második világháború alatt is, amikor például, az ősi bényi templomot lőszerraktárnak használták, ami fel is robbant, elpusztítva a templom új részeit, de az ősi falak ezt is túléltek.

A német krónikák és az ő történelmük szerint a magyarok kincseket raboltak, de mit tanítunk mi az iskoláinkban? Ha azt tanítjuk, amit ők írnak az ő népük érdekében, az a mi veszünkre történik. Felsorolják, hogy mi szétromboltuk az ő vallási összejöveteleik helyeit.

Ősapáink nem törekedtek más népek leigázására, területeik megszerzésére, minden cselekedetük az önvédelemre és az ő rokon népüktől, az avaroktól, elrabolt kincsek visszaszerzésére irányult, valamint a német nép egyesülését igyekeztek megghiúsítani, mivel történelmi ismereteik voltak a német egység veszélyéről. Nem kívántak az Avar Birodalom sorsára jutni, tudták: a Német-római Császárság célja változatlan maradt.

A pozsonyi csata emléke még nagyon új keletű volt, és jól tudták, hogy a nemzet jövője függ a német egység megbontásának sikerétől. A német cél világos és félremagyarázhatatlan volt. A németek elfogadták a Gyermek Lajos király jelmondatát: „a magyarokat ki kell irtani.” („Ugros boiariae regno eliminades esse.”) Ugyanezt imádkozták a templomaikban is.

Bulcsu és Lehel éltek azzal a lehetőséggel, hogy megakadályozzák Ottó bel- és külpolitikájának sikerét. Padányi Viktor egy jól kitervelt munkarendnek nevezi magyarjaink állandó német zaklatását.

Bulcsu volt Ottó legnagyobb ellenfele a X. században. A küzdelem a két nagy hadvezér között Kr. u. 937-ben kezdődött, ez volt Bulcsu első csatája, és befejeződött 954–955. második nagy hadjáratával. Bulcsu sikertelensége annak tudható be, hogy nem tudta megakadályozni Németország egyesítését.

Padányi Viktor írja [\[25\]](#), hogy ha mi összehasonlítjuk Bulcsu hadjárait – amelyek a felületes néző szemével esztelen hadakozások voltak – a német hercegek egymás elleni lázadásaival, akkor rá fogunk döbbseni, hogy ezek a hadjáratok nagyon jól szervezett és nagyon tudatos politikai megmozdulások voltak. Ha a császár egy új szövetséget kötött valamelyik német állammal, vagy azon kívül, akkor ezek az új szövetségesek a következő évben biztos, hogy részesei lettek egy magyar támadásnak. Ha Bulcsu egyik szövetségese átpártolt Ottó táborába, amely eddig mentes volt a magyarok felbukkanásától, azonnal kaptak egy ostromot.

Ottó lassan előnybe került, és néhány év elmúltával, megszervezte a hatalmat minden német állam felett. Ez veszedelmet jelentett, mert az eddigi barátságos államok, pl. Bajorország – ahogy Ottó öccse, Henrik Szászországból megszerezte a hatalmat a Bajorok felett – ellenséggé váltak.

Padányi Viktor folytatja Bulcsu 954-es hadjáratának leírását. A hadjárat hatalmas területet érintett, viszonylag rövid idő alatt. Miután őseink megverték Maastricht védőit, majd belovagoltak Brabant-ba (Belgium) és megtámadták Cambrai-t; Bulcsu öccse itt esett el egy vár megtámadása során. Ezután keresztülmentek Észak-Franciaország területén, le délnek, ahol Burgundiát Ottó egy másik tartományát pusztították. Áthaladtak a Francia-Rivierán Itáliába, ahol legyőzték, elfoglalták Friault, Veronát és Aquileiát, s innen hazatértek. A hadjárat alatt több mint ötezer kilométert tettek meg. A hadjárat e része körülbelül hét hónapig tartott. Hadtörténészeink figyelmébe ajánljuk a teljes hadjárat szakszerű áttanulmányozását.

„Hét hónap körülbelül 250 éjszakát, 500 étkezést, 500 etetést és itatást jelent 12.000 ló számára. Öt nagy folyón keltek át (Enns, Rajna, Rhone és kétszer a Pó), a kisebbekről nem is beszélve. A kisebb-nagyobb ütközetek száma számtalan.” [\[26\]](#)

A hadjáratoknak megrázó hatásuk volt ránk nézve, mert ellenkező hatása volt, mint amit a hercegek vártak. Remélték, hogy a nép Ottó ellen

fordul és melléjük áll, de e helyett épp a fordítottja történt. Így a hercegek kénytelenek voltak Ottó kegyelmét kérni.

Győzelmüket véres megtorlással ünnepelték. Sok főnemest és főpapot végeztek ki. Akik nem voltak biztonságban, és tehették, Magyarországra menekültek, s ott kétségbeesve kértek újabb katonai segítséget. Így lehetőség kínálkozott egy következő magyar hadjárat megszervezésére.

Bulcsu tudta, hogy a magyaroknak a körülmények nem kedveznek.

Hírszerzőket küldtek ki a nép közé, kifürkészni hajlandóságukat egy újabb hadjáratra, de lehangoló hírekkel tértek vissza.

Így 955-ben a hadivállalkozásra csak két osztag indult el, a két határszéli nemzettörzsből, ahogy írják a krónikák. Az a lelkesedés, amely az előző magyar hadi felkészülést jellemezte, hiányzott.

Bulcsunak nem nyolc- vagy tízezer emberre lett volna szüksége, hanem negyven- vagy ötvenezerre. Végül is júliusban Bulcsu, Lehel és Botond elhatározták a hadjárat megkezdését. A bizonytalanságban eltöltött majdnem három hónap alatt a németeknek elég idejük volt maguk helyzetét bebiztosítani, védelmüket jól kiépíteni.

Végül is hét- vagy nyolcezer ember ment előre Lech-mező felé, amely Fussen és Augsburg között fekszik. A könnyű magyar lovasságot, ahogy megérkezett, rögtön egy pajzsfal vette körül, és súlyos vereséget szenvedtek. A magyar vezérek látták a reménytelen helyzetet, megpróbálták tárgyalást kieszközölni, de a németek nem voltak hajlandók tárgyalni, amíg a magyarok le nem tették a fegyvereket. A beígért tárgyalás helyett a felbátorodott német harcosok megrohanták a fegyvertelen magyarokat. Mészárlásuk kegyetlen volta szóval kifejezhetetlen. Bulcsut és Lehelt az Augsburg-i katedrális tornyára akasztották fel.

Zakar András és Grandpierre K. Endre elmondják, mi okozta a gyors magyar elgyengülést a X. század kezdetén, 955-től.[\[27\]](#) Nézzük, mit tanít a német történelem: A Lech-mezei csata volt a Nyugat végső győzelme a magyarok felett, e csata után kényszerültek rá ősünk a békés életmódra, és könyörögtek a keresztény vallás felvételéért. Azt is írják, hogy megbocsátották ősünk iszonyú bűneit, és keresztény hittérítőket küldtek térítésünkre, akik megismertették velünk az egyetlen igaz vallás tanait. A németek ragaszkodnak ahhoz a kijelentésükhöz, hogy a Lech-mezei csata után elfogyott és megtört minden erőnk olyannyira, hogy még a sérelmek visszafizetésére sem maradt erőnk. Ez az, amit írtak, s ezt terjesztették szerte

a világban, azonban mindez nem fedi a valót. A Lech-mezei csata után őseink bosszúja volt olyan büntető, mint amit harcos társaik elszenvedtek.

A magyar hadjáratok mindig három – nem kettő – hadból álltak. Két had támadott, míg a harmadik védekező, kiegészítő feladattal szolgált, ahol kellett. A történészek, akik a csata leírásával foglalkoztak, mindig csak a két magyar hadról szóltak, Bulcsut és Lehel említik csak, a harmadikról semmit. Anonymus két teljes fejezetben világosan leírja, elmondja a harmadik hadunk szerepét Botond vezérletével, aki ezután feldúlta, elpusztította a német tartományokat.

Az igaz, hogy közbelépésével időben nem tudta megakadályozni bajtársai halálát, de utána megtorolta sorsukat. „Botond meg a többi megmaradt magyar vitéz, mikor látták, hogy társaik az ellenség gonosz csele miatt szorultságba jutottak, bátran és emberül helytállottak. Egymást nem hagyták el, hanem mindenképpen rajta voltak, hogy a veszedelemben maradt résznek segítségére legyenek.” „Mint sebzett oroszánok, úgy rohantak ordítva a fegyverek közé, és az ellenséget szörnyű nagy öldökléssel terítették le. És noha le voltak győzve, mégis legyőzőiket erősebben, diadalmasabban győzték le, sőt szörnyű nagy öldökléssel terítették le.”[\[28\]](#)

Kézai Simon krónikásunk szerint Ulmnál átkeltek a Dunán, a Fulda-i kolostorból nagy értékkel megrakva távoztak, és elpusztították az egész Sváb tartományt. Wormsnál átvágtak a Rajnán és itt két haderővel találták magukat szembe. Az egyik hadat a Lotharingiai herceg, a másik hadat pedig a Sváb herceg vezette. Mindkét hadat leverték. Majd Francia területre tértek, ahol pusztítást végeztek a szerzetesek és keresztények között. Innen a Rhône folyótól mentek Raguzáig. Útközben feldúltak két várost, Susa-t és Turint. Így megnyílt az út Itáliába. Mikor elérték a Lombardiai-síkságot, azt gyors vágásban átszelték, útközben zsákmányukat gyarapították, azután hazatértek. „A sereg nagyobbik részét, amelyik a Rajna felé igyekezett, üldözőbe vette. Midőn vágatva utolérte a mezőn, az rögtön egybetömörült, mint a méhek, mert a magyarok, nyilaikkal sebesítve, sem megállni, sem hátrálni nem engedték őket.”[\[29\]](#)

A Lech-mezei vereségbe ősapáink még mindig nem tudtak belenyugodni. Bulcsu és Lehel -- mint kiváló, neves hadvezérekhez méltatlan -- halálát találták megalázónak. Megalázták őket, és „akasztás” általi halálukkal megalázták a nemzetet. E gesztust 800 év múltával megismételték, ami aláhúzza, sőt bizonyítja előérzetüket a német terjeszkedésre vonatkozóan. Zolta fia, Taksony fejedelem (955-972) és köre különösképpen felháborodott mind a vezérek, mind a harcosok méltatlan halála miatt. Ezért csak elmélyült az ellentét a németekkel szemben. Taksony fejedelem teljes vezérkarával elhatározta a megtorlást az okozott sérelmekért. Ezen tervüket

nem is titkolták.[30] Taksony fejedelem egy második megtorló hadjáratot szervezett, a Lech-mezei vereség után. Indulattól fűtve és a német urak anyagi hozzájárulásával – akik ismételen segítségért fordultak belső küzdelmeik pártfogására – egy hatalmas hadat küldött Ottó király ellen. Botond az egyik sereg vezére, a másodiké Szabolcs, és Orkony volt a harmadik raj hadvezére.[31] Őseink ismét három különálló haddal indultak el. Mindez mutatja, hogy számottevő katonai erő maradt otthon, de utána veszteség. Ha ezt nem a Lech-mezei vereség okozta, akkor kérdezzük, hogy mi? Sajnos erre nincs írásos bizonyíték. Ha létezett is egy titkos szervezkedés, összeesküvés kiirtásunkra, az semmi esetre sem maradhatott fenn írásban, ezért ez irányban kutatásaink hiábavalók is lennének. Ha a magyar történészek említettek is volna ezzel kapcsolatban valamit, az egyház minden bizonnyal megtalálta volna a módját annak törlésére, megsemmisítésére, úgyszintén az elfogult finnugoristák, vagy a Habsburg uralom hívei. Azért, mert e korból nincs „saját” jegyzetünk, és mert a nyugati történészek nem vették figyelembe Anonymus és Kézai krónikáit, a magyar történészek egyszerűen folytatták a német hagyatékok tartalmát, „hogy a magyar erő megtört a Lech-mezei vereség után”.

Mindennek ismeretében az a legborzasztóbb, hogy egyetemeken, érettségi vizsgáinkon, latin nyelven kellett tudnunk Julius Caesar Galliai hadjáratának történelmét, Hannibál itáliai hadjáratát, az Alpokon való hősiesség átkelés leírásait, Napóleon hadi tetteit, mind az után, hogy végül is mindhárman elbuktak.

Ugyanakkor, megvetéssel szól a magyar történelem a honalapítók világraszóló hadi vállalkozásairól, egy teljes évszázadnyi magyar dicsőség tetteiről hallgat, és néhány vereségét túlhangsúlyozza. Azt még megértjük, hogy a németek, vagy a Nyugat elhallgatja e magyar tetteket, de hogy a magyar történészek ugyanezt az utat választják még most is, erre nincs egyéb magyarázat, mint a szolgálalelkűség, a mások felmagasztalása és saját népeink lelki nagyságának a megtörése. Történészeink, mind a múltban, mind a jelenben is – kevés kivétellel – eladták lelküket és tollukat, a titokban csoportosuló ellenségeinknek. Hogy kik ezek? Ez ki fog derülni, ahogy elemezzük cselekményeiket az évszázadok tükrében.

Kodály Zoltán ezer év távlatából így ír a magyar történelem tanítás mibenlétéről: „Aki nem lapozza át az utolsó évtizedek iskola könyveit. . . annak nem lehet képe róla, micsoda nemzetpusztító merénylet készül gyermekeink, s bennük az egész magyar jövő ellen. . . Ahová az eljutott, elpusztította a még megmaradt hagyományainkat.”[32]

Bulcsu a mai magyar szóhasználattal szólva *bölcset* jelent. Tas vezér unokája. 948-ban Bodonyban (Viddin) megkeresztelkedett. A bizánci császár „vendég-barátja” megtisztelő cím tulajdonosa.

A már előbb említett hadjárataink kiinduló okai mellé még figyelembe kell vennünk a kor politikai hatalmi tényezőit, amelyet három súlypont határoz meg.

Bizánc befolyása, Itália, és a kialakuló német Római-császárság. Bizánc erősödő félben van. Itáliában a longobárd királyság éli utolsó éveit. I. Ottó újra szervezi Németországot. A bajor hercegek lázadásai alkalmat adnak a magyar beavatkozásra, mert erre felkérlik őket. A magyar hadakozások egy rendkívül bölcс külpolitika, három szomszédos birodalomban végzett tervszerű tettek voltak. Ugyanaz, amit az angolok „balance of power” néven ismert politikájukkal évszázadokon keresztül folytattak sikerrel. Abból a célból, hogy egy veszedelmes szomszédos nagyhatalom kialakulásának megakadályozását végbe vigyék, mindig a gyengébb felet támogatták.

Hogy ez a hadászati politika nagyszerűen bevált azt a német támadások 75 évi késése bizonyítja. A német megtorlás csak I. István korában indult be a „Nyugatba való bekapcsolódás, térítés” jelige alatt. E térítés alatt sok „pogány”-nak nyilvánított igaz magyar ((Málnási Ödön[33] itt a Szitiából kijött Árpád-i magyarok leszármazottait érti, többnyire a Tisza párti területek.) pusztul el, több mint a II. Világháborúban. . .

A nyugatba helyezés lényege abban nyilvánul meg, hogy minden, ami magyar azt le kell szólni, meghamisítani, elpusztítani. Hogy miért? Mi bújik e rút, pusztító célzat mögött? A magyar nép kiirtása, azzal a híreszteléssel, hogy nem európai, hanem idegen betolakodó, nem kívánatos rész. A magyar nép különleges fajával, nyelvével, rovásírásával, sajátos hagyományaival, kihívás, élő ellensége a kimagasló indo-európai felsőbbrendűségi kultúrának. Ennek leplezett módszere a lealacsonyítás, a parasztozás, a jobbágysorsba döntés és az idegenek felkarolása, betelepítése. Ez kezdődött meg Géza uralkodásakor. Rövidesen földterületünknek több mint a fele egyházi birtok lett, királyaink idegen feleséget vettek, királykisasszonyaink mind idegenekhez mentek feleségül, de a rokoni kapcsolat ellenére sem segítenek a tatár veszély idején, sőt, ez időben hátra támadnak, és az egyházból kiközösítenek. A 150-évig tartó török elleni honvédő harcok idején a „művelt nyugattól” nincs segítség, sőt, az un. Királyi Magyarországon, a felvidéken idegen zsoldos hadak pusztítják a vetést, erőszakoskodnak a lakossággal és a habsburg Császári Kamara rabolja el a Szentkorona földjeit (felségárulási perek, összeesküvés vádjával, elkobzás révén) és osztrák nemeseknek juttatja. Gondoljuk meg, Magyarország lakossága ez idő alatt 4 millió főről 1

millióra csökken a hadi események, az éhínség és járványok következtében. Rákóczi nem kap segítséget, sem az 1848-as szabadságharcunk. Trianont, Jaltát épp ők, a nyugat helyezték ránk, bűnös nemzeti ítélettel. E történelmi tényekből kell kialakítani jövő látásunk, hogy az igazság fénye egyesítse népünket.

Tekintsünk a nyugati népek lelki világába, ami az embert emberré teszi. Atilla megkegyelmezett Rómának és az eléje siető, kegyelmet kérő Róma püspökét, a későbbi pápát, illő tisztelettel fogadta és hun testőrséggel kísérteti vissza Rómába. Atilla hadjáratának célja nem a rombolás, hanem az adóbehajtás volt, hogy vazallusait kifizethesse.

Ellenben tudjuk, hogy a gótok és a vandálok Rómát háromszor is pusztították úgy, mint Alarich, Genserich és Theodorich. Atilla meghallgatta Szent Geneviève-et és megkegyelmezett Párizsnak, Rómát sem pusztította el és a későbbi I. Leó Pápa könyörgése meghallgatásra talált nála.[\[34\]](#) Ugyanakkor érdekes, hogy Atillának ezt a nemes, nagyúri tettét, hogy megkegyelmezett Rómának nem értette meg, vagy nem akarta megérteni Nyugat, ezért:

„. . . valami jámbor lélek aztán kitalálta, hogy csak a csoda segített: Szent Péter és Pál apostolok villogó kardokkal megjelentek Atilla feje fölött és ettől a látványtól ijedt meg a barbár rabló és lóhalálában futott haza. Persze ezt a látományt egyedül csak ő látta, még a környezete sem, a mese szerint.

De itt önkénytelenül is az a kérdés tolakszik előre, hogy az a két szent apostol fejedelem, miért nem rántott kardot a gótok, vandálok, burgundok, kelet gótok, alemannok és a frankok ellen. Így aztán már beleillet a nyugati gondolkodásba az érthetetlen magatartása Atillának, akinek lelki nagysága miatt nem kellett szégyenkeznie az előbbieknél. . . . Aki nem hisz nekem, olvassa el Sophronius Eusebius Hieronymus, magyarul Szent Jeromos egyházatyának az XXVII. És XXVIII leveleit, amelyekből szószerint idézek.”[\[35\]](#)

'Elfoglalták a várost, amely az egész világot magában foglalta, sőt mielőtt bevették volna, éhen pusztult, csak nagyon kevesen maradtak, akiket foglyul lehetett ejteni. Istentelen ételekre vetemedtek dühödt éhségükben és az emberek egymás húsát marcangoltak, még az anya sem irgalmazott csecsemő gyermekének és visszavette testébe azt, aki nem sokkal előbb szakadt ki testéből. . . Az ősi város, amely annyi időn át uralkodott, most romokban hever, az utcákon és házakban ott hever a

rengeteg temetetlen holttest. . . . és mindenütt csak halál és halál . . . nincs tartomány, amely ne volna tele római menekültekkel. . . Hajdani szent egyházak elhamvadtak. . . Ki tudná megsíratni ezt a sok fájdalmat.”[\[36\]](#)

Az is tudott, amikor Konrád német császár hazánkra tört, megvert seregeit a magyarok „barbár” módra, kenyérral ellátva kísérték a határon túlra. Azt is elhallgatják, hogy a hunoknak saját írása volt, a rovásírás, ami egy nép műveltségének fokmérője. Ennek a hun-magyar székely rovásírásnak alkalmazásával fejtették meg az ó-görög, és az ó-török írásokat.

A nyugat történetírása elhallgatja a 300 évig fennállt kárpát-medencei avar birodalmat, melynek még Bizánc is adófizetője volt évtizedeken át. Azóta már bebizonyosodott, hogy az avarok népe magyarul beszélő nép volt. Az avarok birtokában összegyűlt aranykincsek egész Európa irigységét váltották ki.

Nagy Károly anyja, avar-magyar hercegnő volt. Egy 1240-es legenda Bertát „debonnair”-nak, Szép Bertának nevezi. Későbbi legendái hozzák kapcsolatba a pogány Berchta lúdlábú istennővel Nagylábú Berta /*Berthe le Grand pied de Hongrie*/ néven. Ugyan ebből a korból hozzák kapcsolatba -- a magyar népmesékből jól ismert -- aranyat fonó királykisasszony alakjával.

Valószínűleg, tőle szerzett tudomást Atilla király kincseiről, amelyet az avarok, a heftalita „fehér hunok” őriztek. Két hadjáratban ezeket elrabolta, és e tettéért „érdemelte” ki a „nagy” jelzőt. A történelemírás ezt a nyugati rablást nem becsméri, sőt Istentől való juttatásnak, mint jogos tulajdonba vételt említi, „Isten dicsőségére” - írják. A magyar visszaszerzési háborukat pedig „rabló hadjáratok”-nak. Az utókorra a jajgató apátságok latin nyelvű írásai a mérvadók, említi Dr. Hajnos László a zürichi irodalmi kör előadásán. Ugyanakkor a magyar rovásírással írott kútfők írásait a hittérítők elpusztították.

„II. Szilveszter pápa tanácsolása folytán elhatározott, hogy a magyarok, székelyek, hunok és az egyházi személyek által írt régi magyar betűk és a jobbról – balra pogány rovásírás megszüntetődjék. A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel-vassal pusztítottassanak el hogy ezek kiirtásával a pogány vallásra való emlékezés és visszavágyódás megszüntetődjék. . .” Jós András (Nyíregyházi Múzeum 1969 és 1971-es kiadás) naplójában olvashatjuk, hogy Vitéz András a rozsnyói város kanonokja, Gömör és Kishont megye bírója talált egy okmányt 1816-ban a Szilassy család könyvtárában. Az okmány jelzete “Vatican 1000, C. A. L. Oct. Diefesto L.A. C. AP” melyet magyarra fordított.

Így pusztították írásos ősi hagyományainkat és üldözték regőseinket, tudó-, gyógyító embereinket, hagyományaink továbbvivőit. Ilyen hagyományirtás folyt még a közelmúltban is, amikor katolikus papok elégettették a néppel ősi imákat, Erdélyi Zsuzsanna beszámolója szerint.

Hogyan lehet az, hogy a németek Vallhallája Beirutban van, és képei Wagner zenéje mellett, ünnepi csarnokban elevenednek fel ma is. Ez nem pogányság?

Pedig van magyar visszavágyódás. Körösi Csoma Sándor írja: "Keressetek, kutassatok, mert az egész világ egyetlen nemzete sem talál annyi kincset kultúrájának gyarapítására, mint a magyar társadalom az ősi indiai kultúra tárházában."[\[37\]](#)

Ady Endre rejtelmes szavakat ír versében:

„Zengett az Avar-domb

Őszi csendes éjeken

Apám kis földjén.

Zengett az Avar domb,

Nekem zengett, csak nekem.

Vad népe Bajánnak,

Véres fejű avarok

Nekem üzentek:

„Vad népe Bajánnak

Neked kincseket hagyott.”

Zengett az Avar-domb,

Kiszöktem egy hajnalon

Az ősi kincsért.

Zengett az Avar-domb,
Mélyedt, mélyedt a halom.

Vad népe Bajánnak,

Béna már a kezem:

Ások, csak ások.

Vad népe Bajánnak:

Azt a kincset keresem.”

A legnagyobb pusztítást szellemi téren követték el. A térítések idejétől kezdve rémhadjáratot folytatnak a nemzeti érzésű magyarok ellen. Kufstein pincéibe, vagy emigrációba kerültek, vagy hallgatásra kényszerítették.

Légből kapott, feltételezett és nem bizonyítható származás elméleteket eszeltek ki megrontásunkra és a világ népeinek félrevezetésére.

Ha egy nép őslakosa Európának, akkor az a magyar. Árpád fejedelmünk csak visszatért ide őseink földjére, akár tetszik ez az európai népeknek, akár nem. Ez a valóság.

Csőke Sándor, a grazi egyetem végzett nyelvésze, a szláv és majdnem az összes európai nyelvek tudója, a nyelvészet alapján a következő kutatási bizonyítást közli. [\[38\]](#)

1. Finn-ugor nyelvek nincsenek, ahogy az állítólagos finn-ugor ősnépek létezése és a történészek írászta mellett kitalált tudománytalan agyszüleménye. A finn-ugornak mondott szókincsben nincs egyetlen finn-ugor származású szó.
2. Épp úgy merő kitalálás az, hogy a magyarok a szláv nyelvből vették volna át szókincsük egy részét, mert az állítólagos „jövevényszavak a mi nyelvünkben” – megvannak az ural - altaji nyelvekben, sőt az eddig ismert legrégebbi nyelvben: a szumir-ban! A sokat emlegetett u.n. „ó-szláv nyelv” nem létezik, mert nyelvészetileg pontosan kimutatható, hogy éppen úgy „lekopott” alakja a magyarnak, mint pl. a francia a latinnak, vagy az angol a germánnak!

3. A „finn-ugorizmus” s az egész nyelvészeti bűvészkedés nem tudomány, hanem politikai célzattal koholt irányzat azzal a célzattal, hogy „tudományosan” támassa alá a magyarság kipusztítását.

„Aki mindezt nem képes, vagy nem akarja elhinni, az gondolkodjon azon a halálos tényen, hogy miért nem jött Európa soha segíteni a magyar jogos szabadságharcokban, sem Rákóczi kurucainak, sem 1848-ban, sem 1956-ban, sőt Helsinki-ben – 1975-ben aláírták a 30.000 szavas egyezményt, mely a magyar nép halálos ítélete: aláírta még a Vatikán állam is!”[\[39\]](#)

És miért hirdetik ma otthon a kormány által támogatva ma is a „finn-ugor” elméletet és származást, és ma is emigrációnkban sokan a pusztító régi úton haladnak. Belénk nevelt „szent tanok”, tabuk, idegen érdekek szolgálata, megszokás, tudatlanság, -- ahogy Gábor Áron írja a *Nemzetőr* 1975. júliusi-augusztusi számában: 'A világnak nincsen egyetlen népe, mely a ma már a szaktudomány által megállapított történelmi értékeit, hagyományait, büszke valóságát megtagadná: csak a magyar! . . . Utolsó figyelmeztetésül nemzeti hagyományainkból fakadó írás nélkül, nincs mivel tanítanunk gyermekeinket, és nincs mit hirdetnünk egyre szűkülő, új környezetünkhöz alkalmazkodó ünnepeinken.'[\[40\]](#)

Kereszténységünk Előzményei és Következményei

A középkorban az Egyház politikai hatalom volt. Mivel a németek képtelenek voltak hadászatiilag bekebelezni, így a római kereszténységre való térítésen keresztül fogtak hozzá, hogy megszerezzék a magyar lelkek feletti hatalmat, s azt politikai hatalommá alakítsák át. Ez a magyarázat arra, hogy miért volt oly sok német hittérítő. Nem vártak nagy ellenállást részünkről, mert tudták, hogy Bulcsu maga is keleti keresztény volt. Luitprand, Cremona püspöke írta 910-ben: „Magyarország népe nyilvánvaló, hogy keresztény volt.”[\[41\]](#)

1962-ig, a II. Vatikáni Zsinat döntéséig, a Római Katolikus Egyház minden vallást vagy felekezetet, amely nem volt Római Katolikus, „pogány”-nak és „eretnek”-nek nyilvánított. „A II. Vatikáni Zsinat által elrendelt új meghatározással mondják róluk azt, hogy nem Római Katolikus. Ez az

igazság. Árpád apánk és népe nem volt pogány és nem volt Római Katolikus, hanem a keleti kereszténységhez tartoztak.”[\[42\]](#)

Ottó minden vitán felül jobb diplomata volt, mint hadvezér, épp ezért nem támadta meg hazánkat a Lech-mezei csata után. Nyilvánvaló volt előtte, milyen következménnyel járt volna egy ilyen próbálkozás. Támadás helyett több tekintélyt és erőt akart szerezni magának, ezért célul tűzte ki, Róma áldásával, a Szent Nyugat-római Császárság koronájának megszerzését. Istenes joggal, ugyanúgy, mint ahogy azt Nagy Károly is tette, minden keresztény Európai ország felett megszerezheti a politikai hatalmat. E koronázással mindketten, a pápa, és Ottó is tekintélyt szerezhettek. Különösképpen a pápa remélt nagyobb hatalmat, befolyása megerősítését, mert ez időben alig rendelkezett többel, mint bármelyik püspök. Ebben az időben csak a Cluny kolostor adott tekintélyt a pápaságnak. A császári koronázás nagyon sok időt vett igénybe és csak 962-ben következett be, miután nézeteiket rendezték egymás között. Ottó vállalta a Vatikán védelmét, de ennek fejében teljes politikai hatalmat kívánt Róma felett. Ottó és a pápa nem tudtak teljes döntésre jutni. Ezért felkérték Taksony fejedelmet, Salectus barát és Genzanini Zacheus által, közvetítő-közbenjárójuknak. Rudnay Egyed történész találta meg ezt az iratot Sackur egyháztörténész okiratai között.[\[43\]](#)

Ebből az iratból láthatjuk, hogy Ottó és a pápa országunkat egyenlő hatalomnak tekintette. Taksony fejedelem a pápa előnyét nézte, annak reményében, hogy az egyház viszont támogatni fogja őt és az országot. Később Taksony örököse, Géza is szoros összeköttetésben maradt a pápasággal. Ilyképpen egy szövetség jött létre őseink és a Vatikán között, és ennek következtében leállították támadásaikat a németekkel szemben. Taksony hitte, hogy béke következik.

Ebben az időben, mikor a németbarátság „olyan meleg” volt, Taksony 38 éves, túl fiatal még ahhoz, hogy a németek ki tudják várni természetes halálát. A magyar történelem csupán annyit mond, hogy Taksony jó egészségben volt, de hirtelen meghalt. Fia, Géza, 14 vagy 16 évesen vette át a hatalmat. Ottó ekkor találta az időt érettnek országunk bekebelezésére.

Minden háborúnak végső célja békét és barátságot teremteni az ellenfelek között. De valóban ez volt a németek célja? Akkor kezdték el a németek a „barátságos” közeledést, mikor egy gyermek fejedelem került hatalomra.

972 augusztusában I. Ottó az Einsiedel-i Benedek rendi Kolostorban kiadott egy királyi szabadalmi levelet néhány szerzetes magyarországi küldetésére vonatkozólag. Választása egy Wolfgang nevű szerzetesre esett, aki misszionáriusként a legalkalmasabbnak mutatkozott. A történészek

feljegyezték, hogy Wolfgang utazása sikertelen volt. Kolozsvári_Grandpierre Endre megcáfolja azokat a történészeket, akik azt állítják, hogy Wolfgang küldetése sikertelen volt, mert épp a gyors visszatérése, és egy másik misszionárius (Brúnó) megbízottnak azonnali Magyarországra irányítása mutatja eredményes munkáját. Wolfgang volt az a személy, aki kiépítette a folytatólagos diplomáciai kapcsolatot országunk és Németország között. És ha a császár nem lett volna megalégedve a munkájával, akkor nem nevezi ki ezt az „egyszerű” szerzetest visszatérése után Regensburg püspökévé. Ez a város lett a magyarellenes központ, ahol Bulcsu és Lehel holttestét ismét felakasztották a templom tornyába. Ezzel a minősíthetetlen vandalizmussal próbálták szítani a magyarellenes érzületet, és megtépázott önbizalmukat erősíteni leveretésünkre. II. Ottó császár K. u. 976-ban nagybirtokkal ajándékozta meg Wolfgangot a császár érdekében kifejtett tevékenységéért.

Továbbá Wolfgangot bízták meg a német hercegkisasszony, Giesel des Trau (hűségzáloga) nevelésére. Gizelláról van szó, I. István feleségéről. Nem vitás, Wolfgang sikerrel járt a magyar királyi udvarban, ő készítette elő Brúnó püspök, a küldött második misszionárius magyarországi szíves fogadtatását is.

A német célt jól álcázták a béke és a hittérítők tevékenysége által. Grandpierre K. Endre sejteti, hogy egy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. Ez a titkos nemzetközi szövetség olyan képességgel bírt és olyan kidolgozott terv szerint dolgozott, hogy egy rövid időn belül leterítette a semmit sem gyanító magyar nagyhatalmat. Nem maradt fenn írásos bizonyíték az államcsínyről. Zsolt (Zolta) és Taksony fejedelem alatt a németek barátságatlanok voltak, akkor nem volt lehetőség államcsínyre. A tanácsadóknak nem volt nehéz meggyőzni a fiatal tapasztalatlan gyermek-fejedelmet, hogy fogadja el az új vallást és annak minden vélt velejáróját.

Taksony halála után, mikor a fiatal Géza lett az új fejedelem, hirtelen minden megváltozott. Brúnó püspök elhalmozta a magyar arisztokráciát Ottó ajándékaival. Az ajándékozás minden időben jól bevált módszer volt, egy dolgot szolgált csak: a lekötelezettséget. Lekötelezettség a lekötelezőnek.

Az aranyak varázsa volt, megnyitott az már sok zárt ajtót. A múltban megnyitotta Babilon, Théba, Karthágó, Róma, Buda és Tihuanaco kapuit.

Brúnó püspök szekerei tele kincsekkel megrakva értek Esztergomba, katonai kísérettel. De útba kellett ejtenie Pilgrim püspököt Passauban, s átvenni Ottó írott utasításait. Ez az egyetlen okirat, ami fennmaradt.

Ottó császár történelmi nagyság és kiváló uralkodó volt, aki sokat tett Németország érdekében. Nagyon ügyesen álcázta a magyarok meghódítását

a keresztény térítés palástja alatt. Ő volt, aki elsőnek vezette be a politikába a “Drang nach Osten”, magyarul “Keletre való terjeszkedés” kifejezést, és legnagyobb vágya volt népünk kiirtása. Nagy Ottó levelének szövege a passai Pilgrim püspökhöz: “Segítsd Brúnót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután ezek királya hűbéresünk lesz.”[\[44\]](#)

E levél burkolatlanul elárul minden tervet és szándékot, azonban a történészek szerint, a magyarok saját akaratukból és óhajukból vették fel a római vallást, és kérték a német és bohémiai misszionáriusok országunkba küldését és hittérítő munkáját.

Hogy fedhetné ez az igazságot?

Az akkori kor magyarja, ha igazán óhajtotta volna a nyugati kereszténység felvételét, megvolt a lehetősége helyben, a Kárpát-medencében. Hisz testvérnépeink, az avarok, akik nagy részben túléltek Nagy Károly hadjáratát, a Római Egyház szertartásai szerint imádták az Istent.

A második indok, amiért elődeink egy teljes évszázadon át harcoltak, lázadtak és meghaltak, az erőszak volt. Itt megemlítendő egy eset, Tonozuba és feleségének élve való eltemettetése, azért, mert nem tudtak megválni ősi hitüktől.

Árpád az “egy Isten”-hez imádkozott és tisztelte a természetet, állította Cornides, Theophilactus és Thuróczi is.[\[45\]](#) Volt köztük Nestorián és Mazda hitű, de minden gyakorolt vallásunk a kárpát-medencei ősmagyar, egyistenhívő vallásból eredt és a fentiek ennek változatai. Több ága, válfaja létezett közöttük a szkíta-kereszténységnek, ebben volt az erejük, ez egyesítette őket. A vallási összhangot, amely erőssé és egységessé tette őket, kellett Ottóéknak megszüntetni. Ha I. Ottó szándéka egyenes és őszinte lett volna, akkor nyíltan fordul Géza fejedelemhez, és nem a “tizenkettőkkel” tárgyal. Ottó kétszer is figyelmeztette Pilgrim püspököt, hogy legyen nagyon óvatos. (S miért jött titokban az országunkba?)

Az „idegenek” által lejegyzett történelmi munkákból: az akkori magyar annyira vágyott a békére, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetetlenségét feladta. Ki tudja ezt elhinni? Ezt kérdezi Grandpierre. A Lech-mezei csata és a quedlinburgi összejövetel között húsz év telt el, ami háborúmentes volt: és még mindig Európa legnagyobb katonai hatalma hogyan könyöröghetett attól a néptől békét, akit a közelmúltban annyiszor megvert?

Egy nemzet nem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, K.u. 974-ben: „ A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdjük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”[\[46\]](#)

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fennmaradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének. I. Ottó, aki kiépítette a német nagyhatalmat, a „Drang nach Osten” eszméjével, diktálta a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akárhogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ.[\[47\]](#) Közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. És pedig közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarelleses ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelheidot. E házasság egy jól bevált fegyver volt tervének végrehajtására. A németek már éltek ezzel a lehetőséggel, amikor Atilla hatalmát megsemmisítették.

A németek Hildegund Krimhildát adták Atillának, aki a nászéjszakán kötőtűjével megölte őt, amit az orrlyukán át felszúrt az agyába. [\[48\]](#)

Adelheid célja nem Géza megölése volt, hanem a magyar határok megnyitása honfitársai előtt.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találékonyak a békekötésben. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

· Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).

- A határvidék védelmét is.
- Szabad bejövetel a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyezni templomok építését, plébániák felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezet adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).
- Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.
- Rangos állások, földbirtok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnek. [\[49\]](#)

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem a hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, ideológiai és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és segítséget fognak nyújtani földadománnyal és egyéb lehetőségekkel, hogy az idegenek társadalmi ranglétrán való felemelkedése biztosítva legyen, és hogy sokasodjanak. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel leverték.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefeltétel-tervet a nemzet nevében? Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül.

1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé húzódott. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és Abba Sámuel királyunk (1041-1044) egy nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak.

1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Kézai Simon írja, hogy Ménfő falunál, Győrhez közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű győzelem.

Orseoló Pétert (1038-1041, és 1044-1046) újra hatalomra segítették, de mint a császár hűbéresét, a nép nem fogadta el királyának. Kénytelen volt

menekülni, de elfogatása után megvakították. Ebben az időben ez a szállóige terjedt el Magyarországon: „Mi vassal fizetünk a németnek és nem arannyal.” A száműzött Árpád hercegek visszajöttek és Endre lett a király (1046-1060).

Az igazság megvallása, kimondása, érvényesítése a legszentebb emberi jog és kötelesség. Csakis ez lehet az emberiség legszentebb kötelessége és érdeke. Ez egyeseknek fájdalmat, riadalmat okozhat. De a hazugság megszűnte után a világosság tudata megéri az áldozat vállalást.

A X. században őseink elképzelni sem tudták a hazugság világát. Ez időkből a magyar nép szava Isten szava volt. Ha elvész az igazság, elvész a világ. Egyedül talán az igazság megismerése, megismertetése az, ami megmentheti a magyar népet a pusztulástól.

A magyarországi római-katolikus papság „a régi művelődésnek termékeit, a régi világ minden művészeti és tudománybeli jelenségét előnyeit megtámadta, elutasította – vagy legalább erejéből kivetkőztetve fogadta el és adta tovább -- a művelődést más irányba terelte, más szellemben folytatta. Erkölcsi érdekből megrontotta, elfeledtette és eltörpíttette a régi szellemet. Az ókor isteneit ördögnek, erényeit bűnöknek, vallását gonosz szellemek művének vallotta, hirdette ilyképpen. ... Félve tanultak csak némelyek; elsajátítani a nemesebb írók magasabb gondolatait nem merték.” [\[50\]](#)

„Vegyétek le őseinkről a pogányság hamis címkéjét. Hagyatok fel az ezer éve folyó judea-krisztján magyar gyalázással. Akik a pogány szóval dobálóznak, tisztában kellene lenniök e szó értelmével s azzal, hogy a rágalmazás, ős gyalázás bűnét követik el, egyben történelmi tudatlanságuk bizonyosságát is adják.” [\[51\]](#)

Kivonatok Grandpierre K. Endre: „A magyarok Istenének elrablása”c. könyvéből.

Boldogan tanulmányoznánk a parasztok és regösöknek a magyarság származásáról, hőstetteiről szóló ősi hagyományait, sajnos a keresztény inkvizíció mindezeket kiirtotta.

Vegyük hát a középkori papok által lejegyzett, már-már szentnek számító iratokat a régi kereszténység előtti magyarok életviteléről,

erkölcsi magatartásáról, kultúrájáról, tudásszintjéről, viselt dolgairól Az *Árpád legendák és intelmek vallomásait*. (Budapest, 1983)

Meglehet, némelyek elképzelhetetlennek vélik majd, hogy a jelzett legendákban az alább ismertetett rágalom hazugságok és gyalázkodások leírtak. Ezért, hogy az esetleges erre vonatkozó kételyeket elhárítsuk, nyomatékosan közöljük: idézeteink hitelesek, betű hívek és a megjelölt helyeken bárki által ellenőrizhetők.

Mert valóban hihetetlen, de igaz úgy. . . becsmérlik a magyarságot . . . valósággal szörnyetegnek festik őket, emberállati vadállatoknak, bűnös, vak tévelygőknek.

.....

Ámde ha minden alap nélkül hányják a sarat. . . a népre, amely befogadta őket, és amelynek kenyerét eszik; . . . az már elfogadhatatlan és túrhetetlen. Lehetetlennek tetszik, hogy saját papjai, egyházi igehirdetői gyalázzák és ássák alá, dühödött és aljas ellenségeivel, mint egy kórusban állva ezt a népet, az Isten és az igazság népét, az ókor legendás igazságos szkítáinak egyetlen maradékát. . . . Mária országát.

A Nagylegenda kertelés nélkül kimondja, hogy a magyarokat titkos tervek alapján leigázták: *„Kárhozat a tudatlanság fiaira, a faragatlan kóbor népre, mely nem ismerte fel, hogy Isten teremtése, vagyis hát a Pannónia földjén lakó magyarokra”*

„Az Ószövetség Istene, a bosszúálló (Jehova) letekintett az égből, hogy e tévelygő népet a hamisság útjáról az igazság ösvényére, az elosztatott homályból az örökkévaló jutalmazás reményére vezesse.” (Árpádkori legendák és intelmek. 23.)

Pogányok voltak-e a régi magyarok?

Halljuk ebben a kérdésben is mindenek előtt klerikusainkat, hiszen Isten szolgáinak bizonyos vélekedések szerint igazat kell mondaniuk, isteni törvények tiltják a kétszínű hazudozást, rágalmazást. . .

„Magyarok barbár nemzete

A hitetlenségben már régóta tévelygett,

S a pogányok szokása szerint

Hiú és szentségtörő babonákat követett.” (Árpádkori legendák, 17.)

. . . Aki őseit szidja, önmagát gyalázza meg. De hát mi is az a pogány? Miért pogány a pogány? A Magyar Nyelvtörténeti Etimológia Szótár szerint: a „pogány” = durva, műveletlen, istentelen, bálványimádó, stb. Szerintük tehát ilyenek voltak a régi magyarok. . . De vajon ilyenek voltak-e? Igazat mondanak-e a kegyes szerzők? Mert még elképzelni is szörnyű, hogy a kegyes szerzők hazugságot, hazugságra, rágalmat rágalomra halmoznak. - Külön filozófiai rejtély miként követhettek szentségtörő szokásokat, hiszen a szentségtörés előfeltétele a szentség: lennie kellett előzőleg szentségnek ahhoz, hogy össze tudják törni.

„Vallási türelem és tolerancia.”

Főbenjáró bűncselekménnyé vált az évezredes hagyományok szentesítése magyar ősvallás gyakorlása.

Szent István király nagy legendája szerint; - „Géza. . . „*akiket rajta kaptak azon, hogy más utat követnek (nem a zsidókereszténységet), fenyegetéssel és rémítgetéssel törte igába.” (Árpádkori legendák és intelmek. 27.old.)* Rajtakapott, tetten ért bűnözővé vált tehát, aki Magyarországon, magyar felségterületen az ősidőkbe visszanyúló magyar ősvallást – az emberiség egyetemes, szent ősvallását – követte. A megtorló büntetés, fizikailag végbevitt megtorlás mind közönségesen: halál; akit rajta kaptak, hogy ősei hitét követi és őseinek áldoz, s rajtakapás és válogatás nélkül mindenki, aki vonakodott kereszténnyé lenni – mert a puszta húzódozás is bőségesen elég volt a megtorlásra – könyörtelenül kardélre hányták, nem csupán egyénileg, de tömegesen is . . .

Nem lehet örökké hazugságban élni. . . Nem lehet úgy élni, hogy ne tudjuk, mi történik velünk, hogy ne tudjuk, mi történt a múltban velünk, milyen kataklizmákat éltünk át, s ne tudjuk, milyen bűnöket követtek el ellenünk . . . Ősi hagyományaink bizonyossága szerint régi

eleink a fény, a világosság, s szabadság fiai és szerelmesei voltak, a Nap Fiai, a Napisten Gyermekai. Árpád-kori legendáink szerzői és korai keresztény papságunk azt hirdeti: Őseink homályban tévelyegtek s a kárhozat fiai voltak. . . De vajon világosságban élünk-e az óta? . . . Élhet-e világosságban az , aki nem ismeri a maga múltját, s nem tudja, ki volt, mi volt, mit követett el, és mit követtek el ellene, . . . és honnan származott, kik voltak az elei . . . mindezt nem tudja, mégpedig azért nem, mert minden őseire vonatkozó anyagot konok eltökéltséggel és szívóssággal kiirtottak azok, akik a világosság hozóiként állnak elébe? Miként hozhatják a világosságot azok, akik kioltották a fényeket? . . . Aki világosságot akar, miért támaszt sötétséget? . . . Akinek igaza van, miért némítja el ellenfelét? . . . Régi igazság: ha elvész az igazság, elvész a világ.

„Minden ország támasza, talp köve a tiszta erkölcs.” (Berzsenyi)
Lássuk hát, miként érvényesült a „kereszténységre kényszerítésnél” az igazság törvénye?

. . . . A magyarok a legendák szerint „a kárhozat fiai” (i.m. 24), „szentségtörő szokások” megszállottai. (i.m. 25) „Az irigységgel és gonosszággal teljes ördög sugalmazottjai.” (i.m. 25) „A pogány nép”, „az ördög csalatás követője.” (i.m. 17.) stb. . . Vagyis a magyar: bűnös nép: Kegyes legendák, egyházi szövegek, prédikációk évszázadok óta sulykolják a hazai és nemzetközi közhiedelembe a magyar nép bűnös voltát. Egyenes szál vezet innen a területablók propaganda kórusáig és a Rákosi-Aczél féle bolsevista rendszerek magyar ostromozásáig, bűnös néppé, fasiszta néppé bélyegzéséig. Félelmetes rágalomhadjárat ez, mert aki bűnös és bűnösségét ki is mondják, az olyan, mint az üldözött vad. . . . Még félelmetesebbek a következmények: a bűnösség vádja, mintegy eleve igazolja az ártatlanul bűnösséggel vádolt elleni atrocitásokat, rémtetteket, örökös fenyegetéseket, csonkításokat, szülőföldjéről való elűzetését, megöletését . . . Hiszen mindaz, amit ellene rágalmozói elkövetnek, nem bűn, hanem igazságtevés, ráfogott bűn megtorlása az erkölcsi világrend helyreállítása.

Árpád neve bűnös név, tilos kiejteni

. . . Árpád nevét kimondani, leírni Isten ellen való véték volt . . . s ha valamiképpen elkerülhetetlenül szükségessé válik a megemlítése, nevéen nevezni, akkor sem szabad. Nyakatekert utalásokkal bár, de ki

kell kerülni Árpád, a nagy honvisszafoglaló vezér és dicsőséges utódainak három negyed országlása után. . . . Érdekesen tanúsítják ezt legendáink: *„Volt akkor egy Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövele idején első vezérük volt.”* (Árpád kori legendák és intelmek. 24.old.) A Hartwik féle legenda csaknem szóról szóra elismétli ugyanezt. Tanúsítván, hogy elfogadott séma ez. *„Abban az időben ugyanis, melyben az említett nemzet Isten egyházait pusztította, volt egy bizonyos Géza nevű fejedelem, a negyedik attól számítva, ki a magyaroknak Pannóniába jövele idején első vezérük volt.”* (Árpád legendák és intelmek. 34.)

A gonoszság minden mocskában sínylődő magyarok?

Szent Istvánról, aki a legendaszerző szerint ekkoriban még „gyermek”, „gyermekéveinek virágjában áll”, a továbbiakban a következőket mondja: *„Isten hű sáfárának mutatkozván azon kezdett elmélkedni (egy tízen-egynéhány éves gyermek!), hogy ha a szent keresztségben már újjászületett népéről leveszi a fegyelem (a kényszerítés, az erőszak) gyepölőjét, utóbb könnyen visszatér a hiú tévelygésébe. Így, az egyház tanai szerint oktatta, rárakta nyakára a fegyelem (a kényszer) igáját és törvényeit, s a gonoszság minden mocskát a földig lerontotta.”* (Árpád kori legenda. 17)

...Vajon miként tudta népe nyakára kényszeríteni... „a fegyelem igáját”? Kegyetlen fegyveres erőszakkal, nemzetközi hadseregek bevetésével történt a Géza-István-kori rendszerváltás, a magyar történelem legnagyobb, leggyökeresebb rendszerváltása, . . . A fegyelem igája is ellentétes a vallás, az isteni hit tantételeivel, bensőséges mivoltával. Miként lehetne kényszeríteni bárkire is, hogy mit higgyen és mit ne higgyen? Az iga és fegyelem – alattvalói fogalmak, összeférhetetlen a hittel. ...Ha lehet még félelmetesebb és vérlázítóbb idézetünk utolsó sora, amely azt állítja, hogy a régi magyarok *„a gonoszság minden mocskában éltek.”* Szörnyű vád ez, szörnyű rágalom, amelyet csak úgy odavetve legcsekélyebb bizonyítás nélkül rákenni egy hatalmas nemzetre, -- Isten elleni véték. ...Az ókor legendás népének az igazságos szkítáknak utóda, maradéka már az ősidőktől fogva kivívta a világ tiszteletét. Miként lehetett ezt a rágalmat rásütni az igazságos, lovagias, egyenes észjárású, nemes magyar nemzetre. ...Az ember hajlamos rá, hogy hihetetlennek, lehetetlennek tartsa, hogy kegyesnek mondott irományokban mindez így leíratott,

pedig így áll szóról-szóra, miként erről bárki a maga szemével meggyőződhet az *Árpád-kori legendák és intelmek*, Bp. 1983, 17, 39 oldalain. Kiderül a továbbiakból, hogy az igát, fegyelmet nagyarányú rombolás kísérte. A szöveg szavait csak úgy érthetjük, hogy Géza és István az addigi magyar kultúra és hagyománykincs minden emlékét, termékét „a földig lerombolta” megsemmisítve az ősi magyar művelődéstörténeti emlékek, ereklyék, művészeti, építészeti remeklések, kódexek, népi faragványok, hímzések, zeneszerszámok, zeneművek, szabadsághagyományok, ősi hitelvek, minden emlékét. **Így került az esztergomi királyi palota a föld alá, így rombolta le Adalbert prágai püspök az esztergomi nagy vallási bálványt, így kerültek ebek harmincadjára az ősi királyi várak, hős énekek, regös énekek a nemzeti költészettel egyetemben; így tették emlékteleenné az ős múltú nemzetet.** A korai keresztény inkvizíció vad mohósággal vetette rá magát a magyar múlt emlékeinek, kiváltképpen a nemzeti szabadság hagyományok, ősi hitelvek elpusztítására. Fővesztés terhe mellett elrendelték a régi írások, ereklyék rovásírásos faragványok beszolgáltatását. A kártétel mérhetetlen volt, a magyarság lelkéből mégsem sikerült maradéktalanul kitépni az ősi nemzeti hitet, a magyarok istenének, a nemzeti őseredetnek és nemzeti közszabadságnak tudatát.

Fékevesztett gyűlölet, magyargyűlölet árad a legendák minden magyar vonatkozású szavából. . . . A győző gyűlölete ez a legyőzötttel szemben, . . . az áldozatával szemben. *„Mikor pedig nem akartak letérni eltévelyedett útjukról dühöngésük nem csillapult, a király bizakodva az örök erényben (a hatalmas nemzetközi hadseregben) seregének sokaságával elindult, hogy úrrá legyen az ellenség (magyarok) veszett dühén.”* (Árpád-kor legendák. 18)

„Vesztett dühű ellenség” – ként állítják elénk azt a magyarságot, amely felkelt az országban titkon, a kereszténységre térítés ürügyével betódult, s az ország népét irtó, törvényeit semmibe vevő idegen hadseregek ellen, számunkra azonban van valami vigasztaló is ebben a szövegben. Az, hogy ez a veszett düh akaratlanul is képet ad eleink emberfeletti erőfeszítéseiről, halált megvető hősiességéről a hazánkba betolakodott túlerővel szemben. Szent István kis legendája szerint a régi magyarok a kényszerítés ellen azért ragadtak fegyvert, mert *„kényszerből el kellett hagyniuk a megszokottat.”* (l.m. 17) Mert a gyűlölt, számukra idegen hitre erőltették rá őket, vagyis ősi hitük védelmében Joguk volt-e a régi magyaroknak ősi hitelveikhez? Joguk volt-e rá, hogy saját belső hitelveiket kövessék, saját őshagyományaik, ősvallásuk hiedelme szerint éljenek? . . . Jogilag is . . . eldönthető kérdések ezek?

Ha nem volt joguk ősi hitelveikhez, kérdés, miért nem volt . . . Hol és miként vesztették el az erre vonatkozó elemi természeti emberi jogukat, azt a jogot, hogy saját történelmileg kialakult szokás hagyományaik, hitelveik szerint éljenek? Ki vehette el tőlük ezt a jogot? . . . Léteznek vagy létezhetnek-e ilyen törvények? És egyáltalán elvehető-e a szabad vallásgyakorlat joga? Megtagadható –e ez bárkitől? . . . Halállal sújtani embereket, méghozzá tömegesen, pusztán azért, mert vonakodnak áttérni egy olyan vallásra, amelyet nem is ismernek? . . . Árpád-kori legendáink azt írják, hogy Gézával álombeli, isteni látomása közölte a következőket: *„Őseid, akiktől származtál homályban éltek, mert nem volt igaz ismeretük Istenről, messze jártak az igaz úttól” (I.m.)*

1. Homályban éltek.
2. Nem volt igaz ismeretük Istenről.
3. Messze jártak az igaz úttól.

. . . Géza elődei elleni súlyos vád; valamennyi régen volt király ellen Árpádtól visszafelé Álmosig, Atilláig, s Atillától a vízözön táján élő Nimródig, valamint valamennyi magyar, s az egész régi magyarság ellen: . . . Valóban ilyenek lettek volna a régi magyarok? Ha igaz az, mint ahogy kétségtelenül igaz, hogy tudományos szempontból minden állítás annyit ér, amennyit bizonyít, úgy sajnálkozva kell megállapítanunk, hogy itt (és a klerikális szerzőknél általában) – a bizonyítás teljesen elmarad. Márpedig a bizonyítás nélküli vád: alaptalan vád – rágalom. Kegyetlen dolog a rágalom! de itt egy nemzetéről, méghozzá egy hatalmas múltú nemzetéről van szó, amely mind máig tisztázatlan, fölöttébb kétséges körülmények között „megtért” a kereszténység kebelébe, de miként ezt számtalan példa mutatja, felmentést mégsem nyert, tovább rugdalják, becsmérlik: nem volt elég az áttérés. . . . És Európa többi népei? Hisz ők is áttértek – ki előbb, ki utóbb – a kereszténységre. Hát ők nem éltek homályban, csak éppen mi magyarok? . . . Vagy csak mi magyarok vagyunk kitéve efféle sulykolásnak? Saját igehirdetőink acsarkodnak ádázul leginkább ellenünk, az örök Napisten, a Fény Istene a Magyarok Istene ellen? . . . Hát olyan megbocsájthatatlan, hogy a Nap Isten hívei voltunk, hogy volt saját istenünk? Vagy más a baj? Az a baj, hogy nem önként, nem meggyőzés útján, és nem meggyőződésből, hanem kényszerből tértünk át, fegyverrel kényszerítették az új hit felvételére? . . . Elfogultság, részrehajlás nélkül tudományos igazságként felhozhatjuk: a Nap Isten-hit volt az ősi emberiség legtisztább, legtermészetesebb vallása, ősvallás, melynek elemeit a világ minden vallása átvette, a zsidó-

kereszténység is. . . . Bűn a büntetlent bűnösnek bélyegezni . . . de ma már a pápai szék is kezdi belátni: a kizárólagosságra, a monolitikus uralomra törő sovinizmus a vallásban is mérhetetlen károkat okozott és okozhat, akár a politikában: ideje volna hát szemétdombra hányni a magyarság ellen uszító régi – és új iromány – ármányokat és mesterkedéseket! A magyar népnek olyan hitvallásra van szüksége, amely fenntartás nélkül, melléje áll a jövő iránti küzdelemben. Eleink távol jártak az igaz úttól – állítja a legenda, következésképpen, azóta járunk az igaz úton. Történelmünk viszont azt tanúsítja: a kereszténységre áttérés előtt hazánk és népünk szabad volt, hatalmas és boldog, azóta a mérhetetlen szenvedés és pusztulás útját járjuk: . . . A Kislegenda szerzője az alábbi képet festi a levert magyarsággal való könyörtelen leszámolásról, támpontokat nyújtva az ezerholdas egyházi birtokok, a latifundiumok keletkezésének eredőihez és a hazai szolgaság keletkezéséhez, a dézsma, az egyházi tized bevezetéséhez.

„Végül hogy az ellenséget (magyarokat) részint

Legyőzzék, részint foglyul ejtsék és megkötözzék

A győztes király híveivel hazavitte a győzelmi

Jeleket. Ezen felül BIRTOKAIRÓL – MIND A FÖLDEKRŐL

MIND A FALVAKRÓL, BÖLCSEN RENDELKEZETT. . .

Mert mindenből, amit (a néptől elvett) semmit

Sem tartott meg a maga szükségére, hanem elmenvén,

SZENT MÁRTONNAK SZENTELTE, AKINEK TISZTELETÉRE

BAZILIKÁT IS ÉPÍTETT. ŐKET PEDIG (a szabadságukért

felkelt magyarokat) ÉS UTÓDAIKAT MIND A MAI NAPIG

AZ EGYHÁZ SZOLGAIVÁ TETTE.

KÉSŐBB FŐEMBEREINEK KÖZBENJÁRÁSÁRA ELHATÁROZTA,

Hogy csak TIZEDET ADJANAK ABBÓL, AMIJÜK VAN, NEHOGY

SZORONGATTATÁSUKBAN SZÉTSZÓRÓDJANAK A FÖLDÖN.”

(Árpádkori Legendák. 18)

Íme, az akaratlan szörnyű beismerés a hazáját szerető magyarság közhangulatáról a „kereszténységre térítés” idejéből. Lehetetlen elviselniük, amit a magyarsággal szemben elkövetnek. Menekülni kell valahová, bárhova kivándorolni, mert édes hazánkban, Magyarországon, a nemrég még gazdag, virágzó, boldog és fenségesen szabadságos hazában pokollá vált az élet, Lám, maga a magyart vesztett dühű ellenségnek, pogánynak bélyegző legenda szolgáltat adalékot a magyarok elviselhetetlen helyzetére, vérbe tiportatására: nincs más kiút. . . elfutni, menekülni, . . . a folyamként beözönlő kártevő jövevények előtt. . .

Barbár műveletlenségű magyarok

István király koráról, illetve hazánknak akkori magyarjairól és állapotáról Albericus (1100 körül) a következő képet nyújtja:

„ (István) EGÉSZ ORSZÁGA

BARBÁR MŰVELETLENSÉGNEK HÓDOLT

ÉS A TUDATLAN NÉP KÉNYSZERBŐL LETT KERESZTÉNY,

A SZENT HIT FIGYELMEZTETŐ ÖSZTÖKÉJE ELLEN RUGÓDOZOTT,

SŐT, A FENYÍTŐ VESSZŐ BÜNTETŐ ÜTÉSEI ELLEN

MÉG VISSZAVICSORÍTOTT.”

A „visszavicsorítás” a kutyára utal, a kutyára, akit gazdái – pogány eb, pogány kutya (a pogány – a máshitű – nem is ember) – botoznak, véresre vernek: . . . aki a szent hit figyelmeztető ösztökéje ellen viczorít, . . . ahelyett, hogy lehasalva nyálná fenyítő gazdái kezét – ily módon árulja el gonosz hajlamait. Megható kép a világ hajdani dicső nemzetéről. Jámbor keresztényekké kell válnunk mindnyájunknak, akik boldogan tűrünk minden csapást, szidalmat: s mit szólunk mi, túréshez szokott magyarok, hogy eleinket láncra verjen, véresre verjen visszavicsorító kutyához hasonlítják? . . .S mikor érhetjük el, hogy

eleinket ne gyalázzák? Ősrégi mondás: Aki ősei gyalázását eltűri, maga is gyalázatot szenved. Vajon, nem az volt-e a baj, hogy visszavágtak, szembeszálltak az országot vérbeforító kegyetlen túlerővel?

Árpádkori Legendáink sűrűn visszatérő szóképe: „Rárakta (a magyarok) nyakára a fegyelem igáját.” (l.m. 17) „A pogány nép (a magyarok) nyakát a keresztény hit igájába hajtani.” (l.m. 25, 37) stb. A kérdés az: - Milyen iga? Vallási iga? Krisztus igája? Vagy netán idegen iga? A leigázott igája, rabszolga iga?

A magyarok brentai csata előtt Liudprand, cremónai püspök szerint, ily módon biztatták egymást: „Igába hajtani nyakunkat annyi, mint meghalni; miért féljünk a fegyveresek közé rohanni és halált szegezni szembe a halállal? Férfias harcban elbukni nem halál, hanem élet.”

Brentánál a magyar sereg nagy győzelmet aratott vitézségével, halálra szántságával. A cremonai püspök idézte szavak természetesen, minden igára vonatkoznak, s ha meggondoljuk: a szellemi iga a fegyveres iganál is iszonyúbb, mert a lélek rabsága, rabul ejtése elviselhetetlenebb a fegyveres leigázásnál. A fegyveres leigázás ugyanis nem feltétlenül vezet a nemzeti szellem, a lélek leigázásához, s aki lélekben szabad, az még lerázhatja magáról az igtát, akinek azonban a lelkét teszik rabbá, annak már szinte a lehetetlennel határos a szabadulás, hiszen a lelki rabság kiöli belőle a szabadság igényének óhajtását is.

Maguk a klerikális szerzők, a legendák alkotói vallják, hogy a magyarokat irgalmatlan, tömeges öldökléssel – fegyveres terrorral kényszerítették „a kereszténység igájába”.

. . . Nem csupán a kereszténység igájáról volt szó, (hanem) a nemzet nyakára orvul ráhúzott idegen igráról. Rejtélyes, megdöbbentő és érthetetlen: miért veszik ily módon az egyházi szerzők a kereszténységre, a keresztény papságra a korszak minden bűnét: . . . Magyarország és a magyar nemzet tönkretételére irányuló összeesküvést. . . . hogy a kereszténység hazánkban a titkos hódítók fegyvereinek árnyékában hatolt be az országba és az álarcos idegen fegyveres hadak által véres harcokban levert, hatalmi igába kényszerített népet hajtotta csupán a „kereszténység igájába”. . . . Keresztény papok öldökölték le a magyarság 10 meg 10 ezreit, úgy mondván, a legenda szavai szerint, hogy „elegendő, ha e nép maradéka üdvözülni?” Keresztény papokhoz, s nem idegen uralkodókhöz küldött titkos leveleket Géza, melyben felszólítja őket: küldjenek fegyveres

segítséget a magyar nép leverésére? Keresztény papok, igehirdetők verték le vajon a Géza-kori névtelen magyar felkelő hadait s Koppány, Ajtony, Gyula, Vata és számos más szabadsághős seregeit? (Ugyanígy bélyegezték „ellenforradalomnak” 1956-os szabadságharcunkat.) Keresztény papok zúzták szét a magyarság régi nemzeti alkotmányát, államszervezetét, s vetették a magyarságot jobbágyi elnyomásba s kényszerítették szolgasorba. . . . Keresztény papok döntötték meg titkon, rejtekutakon felvonuló hadaikkal Magyarország európai vezetői hatalmát? Miért állítják tehát ezt, ha nem így volt? Hova jutunk, jutottunk így a minden bűnt, mások nemzet irtó bűneit is magára vállaló érthetetlen bűnpártolással? Miért kell kereszténynek átfesteni, kizárólag kereszténnyé tenni a magyarság nyakára orvul, magyar mezben, álarcban rárakott idegen igát? Való igaz: . . . kényszeríteni embereket, egész népet . . . semmiképpen sem sorolható . . . nemes vallási feladatnak – mert a cél nem szentesíti az eszközt.– Akárhogyan is vesszük: nem más ez, mint az isteni, főbenjáró törvények megszegése, bűn az Isten és Isten igazsága ellen: . . . Mi értelme magára vállalni Magyarország fegyveres hóhérainak a magyar nép álcás gyilkosainak a bűnét? A tárgyilagosság részre hajlatlanság. . . . készletet rá (minket), hogy elhárítsuk a zsidó-keresztény egyházzal ezt a bűn többletet. . . . Miért vállalták magukra mások bűneit? . . . Mert ki kell mondanunk itt is az igazságot: Ez az iga elsősorban nem keresztény iga volt, hanem germán iga, nemzetközi fegyveres fizikai-lelki iga, amelyhez a magyar király – Géza és István – személye csupán ködösítésül kellett, mivel e ködösítés nélkül lehetetlen lett volna a magyarság leigázása.

Aki titkolja a bűnt, még ha vétkes is abban, bűnpártolóvá, bűnösök cinkosává válik: ettől mentesülni jobb, mint vállalni a bűnt, bűnrészességet.

Még egy kérdést kell tisztáznunk: Szelíd volt-e a magyarság nyakára kényszerített iga? . . . Elképzelhető-e, hogy a magyarok önként a maguk belátásából vessék fejüket annak az új vallásnak a hatalmába, amelyet még maguk a zsidó-keresztény szerzők is iganak mondanak. . . . Lehet-e szelíd az iga? . . . Felemelő, üdvös iga? Valójában mi is az iga? . . . Az alávetettség, szolgaságra vettetés jelképe: Jelkép, amit az állattartásból kölcsönöztünk: az ember szolgálatára. . . . Nincs hát szelíd iga, könyörületes iga, vagy éppenséggel áldott iga . . . (ez) . . . ellentétben áll az Isten törvényeivel.

Irtózatos a tényleges iga, a hatalmi-politikai-katonai iga. Egy van csak, amely ennél is irtózatosabb: a szellemi iga, a lelkekre vetett iga. . .

. s ha van valami, ami ennél is iszonyúbb, akkor az az, ha az iga idegen igával párosul, amely az igába döntött nép léte ellen, annak megsemmisítésére összpontosul.

Összefér-e ez a két fogalom: Krisztus és iga? Miért volna iga bármilyen isteni eredőkre, hitelvekre épülő vallás, mert ha iga, akkor járom, bilincs, rabságba döntés jele, és nem a lelki erkölcsi felemelkedésé.

Középkori klerikusok kedvelt szava járása „Krisztus igája”. Mi ez? A római kereszténység erőszakra épülésének a beismerése, vagy bűnátvállalás: a magyar nép ellen mások által elkövetett bűnök átvállalása. Miféle érdeke fűződik a klérusnak ahhoz, hogy mások bűnét magára vallja? Miért nem mondták és mondják ki: - Az az iga, amit a X.-XI. században a magyarság nyakára ráerőszakoltak, az a középkori német hatalom igája volt.

Nem vallási iga, nem kizárólagosan az, amely Géza és István korában került a magyar nép nyakára, . . . hanem könyörtelen rabiga amely, – miként legélesebben István utóda „német” Péter uralkodása során kitűnt - a magyar nemzet hatalmát, életerejét katonai fölényét . . . akarta összezúzni. . . meg akarta semmisíteni a magyar nemzetet. Miként ezt Péter királyi programjában világosan kifejezte: „Ha valameddig még élek, Magyarországon mind a bírakat, a méltóságos és tekintetes valamint az elsőbrendű embereket, a századosokat, falu nagyokat és mind a főembereket, a hatalomviselőket németekből rendelem, idegenekkel tömöm meg ezt a földet, és teljességgel a németek hatalmába adom.” (Képes Krónika.) . . .

Úgy véljük, nem tagadható tovább, hogy a hatalmas Magyarországot titkos eszközökkel, megtévesztéssel, magyar mezben, a magyar és a keresztény hit maszkjában igázták le. Ennek kendőzése bűnrészességre valló bűnpalástolás, s a bűnpártolás nem a megtévedt bűnös ember, hanem a bűn védelme. Az igazság kifordítására nincs és nem is lehet semmiféle „isteni” mentség.

Koppány nemzeti szabadságharcát Hartvik püspök legendája (Arpádkori legendája. 37) így kommentálja: „DE MINDEN JÓNAK ELLENSÉGE, AZ IRIGYSÉGGEL ÉS GONOSZSÁGGAL TELJES ÖRDÖG, hogy Krisztus apródjának (István királynak) szent szándékát szétzilálja, BELHÁBORÚT TÁMASZTOTT ELLENE; az ő sugallatára vonakodott a pogány nép nyakát a keresztény hit igájába hajtani, s azon mesterkedett, hogy főembereivel együtt kivonja magát uralma alól.”

Egy másik, ámde történelmileg hiteles forrás, a pannonhalmi oklevél szerint István és Koppány háborúja németek és magyarok között („inter Teutonicos Hungaros”) fegyveres összecsapás volt. Németek és magyarok háborújának döntő ütközete.

Kétség sem fér hozzá, tekintve, hogy ez a háború magyar területen, Magyarország szívében (az ősi) Veszprém[52] váránál zajlott le, hogy a magyar sereg honvédő, a német sereg viszont támadó háborút folytatott. Kérdés hát, nem csupán az, hogyan kerültek ide a germán hadak, de az is, hogy a valóságban, milyen oldalon állt az Isten és melyik oldalon „az irigységgel és gonoszsággal teljes ördög”?

Nem vitás: a legenda egyértelműen az országot orvul előzőnlő ellenség, a titkos hódítók pártját fogja a saját hazájukat védelmező magyarok ellenében, szerinte az „irigységgel és gonoszsággal telített ördög” sugallatára hallgatva védik hazájukat és tanúsítanak ellenállást a rájuk tört idegen hadak ellen.

Kik pusztították el Magyarországot erekyeit, történelmi néphagyományait és várrendszerét? Ördögi sugallat melyik felet vezette?

Tagadhatatlan történelmi tények bizonyítják: Géza és István korában nemcsak idegen áradat indul el Magyarország felé, de megkezdődik az ország ősi felségterületeinek elragadozása, a nyugati gyepű rendszer lerombolása, Magyarország határainak keletre tolása, bajor telepések tömeges letelepítése, az ország nyugati részének germanizálása s egyidejűleg az országba becsempészett nemzetközi katonai erőkkel Magyarország „pacifikálása”, védtelenítése, ősi védműrendszereink (avar gyűrűk) székely és pannon ősvárosainak lerombolása, vár-erődeinek lerombolása a beléjük telepített idegen katonaság segítségével. Ekkoriban indult el a rombolók sokasága Magyarország ősi szent védő övezetei ellen, az Erdély déli peremvidékeit őrző székely ősvárosok rendszere ellen, s azon túl Istár Istennő szent védő határ folyója, az akkor még Istárnak nevezett Al-Duna ellen, a szkíta-szarmaták ősföldjét jelölő Szerémség ellen. . . Ekkor zúzzák ízzé-porrá ősi városait, amelyekről számos más forrás mellett Heltai Gábor is szól, ekkor törlik el a föld színéről Attila király csodálatos ősvárosát, és hatalmas márványkő palotáját, oszlopcsarnokait, mikben még Árpád, a honvisszafoglaló vezér, nagy

áldomásait tartotta, s ekkor folyt a magyar őss ereklék elpusztítására indult barbár kultúramegsemmisítő roham, a magyar őssírás és ősskódexek elpusztítása, a magyar hadiemiékek, szobrok elpusztítása.

Az Árpádkori legendák fufangos fogással még a rombolást is a gyilkos idegen fegyveres terror alá helyezett magyarok nyakába igyeksenek varrni:

„Bizonyos nemesek pedig (az egész magyar nép), kiknek szívében

Féktelenség és restség fészkelte

Látván, hogy KÉNYSZERBŐL EL KELL HAGYNI A

MEGSZOKOTTAT, ÖRDÖGI SUGALLATRA elvetették a

Király meggyőződését és a KORÁBBI ÉLVEZETEKRE

Adva ismét lelküket s már PUSZTÍTOTTÁK IS VÁROSAIT,

MAJORSÁGAIT, IRTOTTÁK, FOSZTOGATTÁK BIRTOKAIT,

SZOLGA NÉPÉT GYILKOLTÁK, hogy a többiről szót se

Ejtsek, MÁR A KIRÁLYT IS BÁNTALMAZTÁK.

(Árpádkori Legendák,

17,18)

Milyenek voltak valójában a régi magyarok?

Lehetséges-e, hogy a magyarság a kereszténység előtt „barbár, tudatlan, istentelen, szentségtörő szokásokat követő, emberi műveltség legalacsonyabb fokán tengődő, a gonoszság minden mocskában leledző, szedett-vedett kóbor nép-töredék volt?” „Múlttalan, dicsőségtelen nép, bűnös tevékenységekben elvesző nép?”

MIKÉNT AZT A MAGYARORSZÁGI

RÓMAI KATOLIKUS KLÉRUS LEGENDASZERZŐI

ÉS A MINDENBEN ŐKET KÖVETŐ

HIVATALOS TÖRTÉNETTUDOMÁNY RANGJÁRA EMELT

KINCSTÁRI DILETTÁNSOK, ELLENTÖRTÉNÉSZEK ÁLLÍTJÁK?

FELELJENEK TÖRTÉNELMI TÉNYEK ÉS KÚTFORRÁSOK!
ACSÁDI IGNÁC MEGÁLLAPÍTÁSA SZERINT:

TÖRTÉNELMÜNKET ELLENSÉGEINK ÍRJÁK. KORONATANÚINK
KÖZÜL ELSŐÜL NÉVTELEN JEGYZŐNKET, ANYONYMUST
SZÓLÍTJUK.

HITELES TUDÓSÍTÁSÁT BETŰ HÍVEN KÖZÖLJÜK.

1. (A magyarok) „ősrégi népek (antiquiores gens)
2. Valaha igen bölcsek voltak.
3. Jó szerivel semmilyen bűn nem fordult elő köztük.
4. Arany, ezüst, (igaz) gyöngy annyi volt nekik, mint a földjük folyamaiban található kavics.
5. Nem kívánták a másét, mindnyájan a jólétben éltek.
6. Nem paráználkodtak, egynejtűségben éltek.”

Anonymus leírásából kibontakozik az igazságos szkíták ókori szerzők által megcsodált világa.

7. A szkíta népét – „Dentumogeroknak” nevezik a mai napig és soha semmiféle hatalomnak az igáját nem viselték.”

„A szkíta nemzetet bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá.”

„A szkíták Cyrust, szintén a perzsák királyát háromszor 30.000 emberével együtt megölték.”

„Nagy Sándort Fülöp királynak és Olimpiadisz királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamtították.”

8. Az igazságos szkíták – magyarok – ókori édeni állapota és vele szelíd jámborsága is levedlett a rájuk törő ádáz ellenség háborúi során.
9. Ugyanis a szkíták keményen bírtak minden fáradságot meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.
10. Semmijük nem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk.
11. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak dicsőséget kerestek maguknak ezen az úton.
12. A fent nevezett szkíta nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon: a fején sisakot hordott, az íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes nemzetei bármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódaikról is megismerhetitek. . . .

Az igazságosság kitűntető minősítésével az ókoriak nem dobálóztak, s hogy az ókori világ egyetlen népe, amelyet ezzel a jelzővel megtiszteltek, egyedül a szkítaság, továbbá az, hogy ezek a tudósítások, híradások csaknem kivétel nélkül olyan kútforrásokból erednek, amelyek a szkítákkal szembeni ellentáborhoz tartoztak. Vegyük figyelembe azt is, hogy a szkíta-magyar azonosságot csupán a hiperkritikus történelemhamisítás tagadja. Foglaljuk össze ezután a régi magyarság (szkítaság) lényegi jellemzőit: - A magyarok sohasem támadnak meg egy idegen népet, azért, hogy leigázzák, és országát a maguk birodalmához csatolják. Az ő céljuk a hadviseléssel kizárólag zsákmányszerzés, védekezés vagy honalapítás. Magyar ember képtelen az állatkínzásra is, annál kevésbé volna kedve embertársait rabigában tartani, felettük zsarnokoskodni és őket gyötörni, amikor „zsákmányért” kalandozott valamerre, a fegyvertelen lakosságot sohasem bántotta; ezt elismeri Sámuel könyvének már idézett részén kívül Schöffl és Almagis is, mely utóbbi csodálkozik azon, hogy a magyarok nem ölik le a foglyaikat, hanem a sebesülteket meggyógyítják és ápolják is.

A magyarok fő elve mind támadó, mind védekező háborúban az élet lehető kímélése. (Pálffy Károly: A magyar nemzet ősvallása. 64)

1. Vitézek, harcközpontúság, bajtársi összetartás.

2. Hivatás tudat és hivatásért élés: a legfőbb életcél és erény, a hazaszeretet, és a haza szolgálata.
3. Közsabadság, népfelség jogon alapuló fejlett népuralom.
4. Társadalmi igazságosság és egyenlőség.
5. Korlátlan vélemény, „gondolat- és szólássabadság”.
6. Közügyekben való kötelező részvétel.
7. A napisten-hit ősi magasztos elveinek vallása.
8. Szexuális tisztaság egyneűség.
9. Vallási- felekezeti türelem és szabadság.
10. Társadalmi össznemzeti egység és összetartás.

A hajdani Isten elé is felemelt fővel álltunk, nem kívánta, hogy pondróként csúszkáljunk előtte a porban, nem rabjainak, alávetetteinek tekintett bennünket, kívánta: emberi mivoltunk tudatában álljunk elébe, kívánta: szembenézzünk vele, hisz még most is tartja a magyar mondás: „Ki szemembe nem néz, nem az én emberem!” Mert népünkben erős hite élt, hogy az alázkodó szemforgatás és a köntörfalazó beszéd, lesütött szem a hamisság, a fondorkodás jele: a nyílt tekintet a lelket tárja fel.

Atyánk nem verte belénk a szolgaságot, a megvetett birka hűségét, szolgáló alázatosságot, hogy kedvét találja a hajbókolásban, alázkodásban s a tőle való rettegésben, ki a maga képére teremtette az embert, mindenkor arra intett, legyünk tiszták, egyenesek, nézzünk a szemébe. (Ezért van az, ami még mindig elfogadott, a múltban pedig szélesen gyakorolt szokás volt, hogy egy kerek tükörbe nézve, saját képünket látva, a Nap Isten szemébe nézünk, ami megóv a bűn elkövetésétől, és közeli kapcsolatot létesít Istenünk és mi közöttünk. B.L.) Atyánk volt ő, nem büntető, rajtunk tipró urunk, mennybéli Atyaisten, igaz Isten, Jó Isten, szerető nemes Atyánk, nem szabadságunk, emberi méltóságunk keréketörője, gyöngeségeinket, botlásainkat is megértő Atyánk. Nem kell a förtelmes lapítás eb hízelgés: ember csak úgy lehetünk, ha szembenézzünk magunkkal s Istenünkkel.

. . . A nemzeti vallás kérdései világviszonylatban mindmáig tisztázatlanok. A hatalomra jutott és a lelkek fölött egyeduralomra törekvő egyházaknak ugyanis nem érdeke ezeknek a kérdéseknek a tisztázása. A kormányok pedig, akik alávetik magukat a klerikális szellemi nyomásnak, és legjobb esetben is közönyt tanúsítanak eziránt. . . . Nemzeti vallás, akárcsak a nemzeti Isten, nem minden népnek adatott meg, mivel az igazi ősi vallások nem mesterséges képződmények, hanem a történelem által természeti úton létrehozott hiedelem rendszerek, mik a legrégebbi népeknél jöhettek csupán létre az évszázadok folyamán. . . . A magyarok ősvallása ezekhez tartozik. Valójában az emberiség ősvallásához, amely még a vízözön előtti időkben, a sötét és dermedt jégkorszakok során jött létre s az emberiség egyetemes nap és fény utáni sóvárgásának kifejeződése volt. Akkor ezekben a kegyetlen zordságú időkben, az emberi lelkekben a fény, a világosság, a derű és enyhesség iránti, a mezőt, fűvet zöldítő arany nap utáni egyetemes szent sóvárgás, ennek nyomán alakult ki az emberiség mindmáig legtisztább, legmagasztosabb vallása, minden vallásos hit gyökere, ősforrása: a Napisten hit, a szent Égi Tűz vallásos tisztelete.

A régi magyar hit ősiségét az is jelzi, hogy már a vízözön körüli időkben kozmikus jelleget öltött az Orion csillagképbe [\[53\]](#) helyezett Nimruddal, a vadászat atyával, a magyarokat vezérlő, az égitestektől fénylő kozmoszt és a természetfölötti erőket jelképező Csodaszarvassal, az Emese ősanját megtermékenyítő Turullal. Ez ókori hitregei elemek különös sajátossága, hogy bennük nem a Föld a világmindenség központja, hanem a Nap.

Nem férhet kétség ahhoz, hogy az őseredetű nemzeti vallás műveltségi, nemzeti, eszmei jelentősége óriási. Ez a nemzeti hagyományok alapja, talaja, összetartó anyaga, tartó pillére, s egyben a nemzet önmagáról való tudatának, összetartozásának, s önbecsülésének legbensőbb magva, és ha ez megdőlné, múlhatatlanul összeroskadna a nemzet szellemi léte, és a nemzeti hagyományok rendszere.

* * * * *

Szent László törvényei

László uralkodása alatt a Magyar egyház megkapja saját nemzeti szentjeit. Olyan személyek vallási tiszteletét mélyítette el, akik segítették a feudális értelemben vett, nemzeti, alapokon is nyugvó keresztény hitélet fejlődését. István, Imre, Gellért. ...Helyenként még ingatag hitélet megerősítését szolgálták, olyan intézkedések is, amelyek ma már egy barbár kor emlékei: a vásár és ünnepnapon templomlátogatástól távolmaradót például botozással, a vásár miatt távolmaradót lovának elvételével büntették. De lova és kutyája elkobzása várt arra, aki vásár, és ünnepnapon vadászott. ... XVII. Gergely, és utódai által szorgalmazott papi nőtlenséget (coelibatus) Magyarországon csak fokozatosan vezették be. ... A káptalanok csakhamar átvették az iskolai oktatást a Bencés kolostoroktól. ... László ránk maradt törvényei a leggyakoribb bűncselekményekről intézkednek, orrvágás, akasztás várt a tolvaj szolgára, szabadra egyaránt. Még a megvakítást is kilátásba helyezték, de mindez az enyhébb büntetésnek számított, hiszen egy tyúkon felüli érték, azaz 10 dénárus-nál nagyobb értékű lopás halállal járt. E törvényeket Könyves Kálmán enyhítette. ... A Dráva-Száva közének keleti része, Szlavónia a hun visszatérés idejétől magyar terület volt. László Szlavóniát is az országhoz csatolta, és Zágrábban püspökséget alapított. ... 1087 után az utód nélkül meghalt király özvegye, László, nővérének kérésére, beavatkozott a helyzet tisztázásába, ezért a horvátok felajánlották László királynak Horvátországot, és ez időtől fogva 1918-ig a Szent korona-eszme kifejlődése után, a Szent korona egyik országa.

Könyves Kálmán (1095-1116)

Kálmán szerette, és olvasta a kor tudományos könyveit, kódexeit, ezért a könyves melléknevet kapta. Könyves Kálmán és fia, Álmos között egy életre szóló ellenesség alakult ki. Kálmán sokszor megkegyelmezett a követelődző hercegnek, de végül megvakította fiával, Bélával együtt. ... Elrendelte a másodnős papok, s rosszhírű asszonyokkal élő egyházi személyek elváltatását. ...Uralma vége felé rendeli el egy zsinati határozat alapján a papi nőtlenséget. ...Dolgozott a böszörmények (izmaeliták) beolvasztásán, és engedélyezte a zsidók birtokszerzési jogát. ...Európa szerte megmutatkozó zsidóellenes

korban, türelmes törvényeket hozott. ...Kultúrtörténeti jelentősége van annak a rendeletének, amely 3 pensa érték felett pecsétes írás készítését írja elő, a keresztények, és a zsidók közötti adásvétel esetén. Ezen rendelkezés széleskörű írásbeliség létét bizonyítja. ... Kálmán ebben a korban hirdette meg a példátlan felvilágosult rendeletét, hogy „Boszorkányok nincsenek -- ne tétessék említés.”

1222 Aranybulla

Az Aranybullát olyan palotaforradalom hatására adta ki a király, amelynek élén a sérelmet szenvedett előkelők, és szélesebb néptömegei is álltak. ... Kimondatták Andrással, hogy egész vármegyét, vagy bármiféle méltóságot örök tulajdonul nem fog eladományozni, s a jövőben becsületes szolgálattal szerzett birtokaitól soha senkit sem foszt meg. Az Aranybulla korlátozta az idegenek országos tisztségekbe juttatását, birtoknyerését, tilalmazta az izmaeliták, és zsidók pénzverő ispánként, só és vámtisztként való alkalmazását, valamint az évenkénti többszöri pénzbeváltást.

Az Aranybulla több cikkelye is fellép a hatalmon lévők önkényével, a méltóságok halmozóival szemben. Elrendeli, hogy a várnépeket sanyargató ispánt el kell mozdítani. ... Előírja, hogy a király, vagy nádor, Szent István király ünnepén évenként jelenjék meg Fehérváron, hogy a panaszosokat meghallgassa. ...Az Aranybulla adómentességet, katonáskodási, és jogszolgáltatási előjogokat ír elő. Az Aranybulla megtiltotta a királyi néptelemek megszállását a nemesek falvaiban, s a király is megígérte, hogy hívatlanul nem száll meg náluk. Az ország határán túl vezetett hadjáratban a nemesek csak pénzért tartoztak rész venni, de ha ellenség támadt az országra, egyetemlegesen harcolniuk kellett.

Az Aranybulla kiadása után visszafogottabbá váltak a királyi birtokadományok, de nem apadtak el teljesen. Legjelentősebbje közülük a Dél-erdélyi német (szász) vendégeknek adott 1224. évi kiváltságlevél, az Andreanum, amely kijelölte a szász föld határait, valamennyi ott lakót a szebeni Ispán fennhatósága alá rendelve, aki pedig ezt vonakodott elfogadni kénytelen volt elhagyni a területet.

Az 1211-ben beköltözött német lovagok, a Barcaságban széleskörű kiváltságokra tettek szert, és ezek birtokában hódító

politikába kezdtek a Kárpátok túloldalán lakó kunokkal szemben. ...A lovagok arra törekedtek, hogy kivonják magukat a magyar király fennhatósága alól, amit András már nem tűrhetett, ...1225-ben fegyveresen űzte ki őket Magyarországból.

Tatárjárás

A magyar történelem tragédiája IV. Béla királyunk idejében (1235-1270) kezdődött. A tatárok az egymással is viszálykodó orosz fejedelmek széthúzását kihasználva, 1223-ban a Kalka folyónál győzelmet arattak az oroszok és kun szövetségeseik felett. Az ősmagyarok felkutatására, keletre utazott Julianus barát – aki Béla parancsára néhány évvel korábban megtalálta a keleten maradt, Ethyl (Volga) környékén élő, még „pogány” magyarokat -- Julianus sok hasznos értesülést hozott az Európa megtámadására készülő veszedelmes ellenségről, amely 1240-ben már Kijevet is bevette, és ez év végétől közvetlenül fenyegette a keleti magyar végeket. A magyar főurak nagy része nem vette komolyan a tatár veszélyt. Béla király és tanácsa reálisabban ítélte meg a helyzetet és befogadta az országba Kötöny király vezetésével a pogány kunok egy kis részét, de ez az intézkedés is balul ütött ki. A magyar urak, s az egész ország hangulata a kunok és az őket pártolni igyekvő király ellen fordult. Ráadásul a király politikai ellenzői azt az álhírt terjesztették, hogy Kötöny király és kunjai a tatárok kémjei. Béla nem kapott nyugati segítséget a hatalmas túlerővel szemben. Mivel az elfogott tatárok közt kunok is voltak, a felizgatott pesti tömeg megölte Kötöny királyt és kíséretét.

* * * * *

IV. Béla király IV. Ince pápához 1250. november 14. (Kelt Sárospatakon.)

[54]

„Minthogy Magyarországot a tatárok pestise nagyobb részében pusztasággá változtatta és mint a juhaklot a kerítés, úgy veszik körül a hitetlen népek, mármint a rutének, brodnikok keletről, a bolgár és bosnyák eretnekek délről, akik ellen jelenleg is harcolunk seregünkkel, egyedül nyugatról és északról a németektől, mint azonos hitet vallóktól kellene országunknak a segítség némi gyümölcsét vennie, de innen is nem gyümölcsöt, hanem a villongás töviseit kell éreznünk, mikor az ország javait váratlan rablótámadásokkal ragadozzák el.

Főleg két dolog miatt írunk, hogy ne vádoltassunk se lustasággal, se hanyagsággal... De hanyagsággal nem vádolhatnak, mert mikor a tatárok országunkban harcoltak ellenünk, a szóban forgó ügyben megkerestük az egész kereszténység három legfőbb udvarát, tudniillik a Tieteket, mint amelyet a keresztények minden udvar urának és mesterének hisznek és vallanak, a császárt, amelynek szándékunkban volt magunkat is alávetni, ha az említett pestis idején nekünk hathatós segítséget és támogatást nyújt; megkerestük a franciák udvarát is, de mindezekről semmiféle vigaszt, vagy segítséget nem kaptunk, csak szavakat.” (156. old.)

II. András királyunkat, fiait és az ország főnemeseit és az egész országot is IX. Gergely interdictum alá helyezte 1234. tavaszán (330. old.)

„Béla a Sajó melletti Muhi mezején ütközött meg a tatárokkal. A magyarok a sátraikat szűk szekértáborban állították fel, ami mozgásukat megnehezítette. 1241. április 10 -én^[55] éjjel a tatárok be akarták keríteni a magyar tábor, átkeltek a Sajó hídján, de Kálmán herceg és Ugrin érsek csapatai visszaszorították őket. Csak hogy a tatárok több ponton is átkeltek a folyón s meglepték a magyar tábor. Kálmán herceg és Ugrin érsek hiába próbálta visszaszorítani a tatárokat. A kitörő királyt és kíséretét üldözőbe vették. A király és Kálmán herceg megmenekült, a herceg azonban később belehalt súlyos sérüléseibe. Elesett Muhinál a királyi sereg színe-java. A tatárok mindent elkövettek, hogy Bélát elfogják. Frigyes osztrák herceg (Friedrich Babenberg) Hainburg várába hívta meg a királyt, ott lefoglalta Béla kincseit s elfoglalta az ország három nyugati vármegyéjét. Győr várát is bevette, de ezt a magyarok hamarosan visszafoglalták. Béla osztrák földről a Dráván túlra ment, majd Zágrábból levelekben kérte a Pápa és a Német Római Birodalom segítségét.

A vidéki lakosság az erdőkbe, nádasokba húzódott. A tatárok, hogy előcsalogassák a rejtőzködőket, néhány fogságukba került és életben hagyott pappal a király nevében leveleket hamisítottak, s a Muhi-nál elesett királyi alkancellár poggyászában talált királyi pecséttel megerősítve arra szólították fel a lakosságot, jöjjön elő, s folytassa a mezei munkát. Miután a parasztok learatták az elvetett gabonát, a tatárok nagy részüket leöldösték. Bélának egy ideig sikerült tartani a Duna vonalát. Minthogy azonban 1241-42 hideg telén a folyó beállott, a tatárok a folyó jegén átkeltek a Dunántúlra (Pannonia). Béla a tengerpartra, Spalatóba (Split) majd Trauba (Trogir) menekült. Üldözői még mindig a nyomában voltak. A történészek többsége szerint Ögödej nagy kán halála miatt Batu is részt kívánt venni a hatalmi osztozkodásban. Így kivonult az országból.” [56]

* * * * *

„Babenberg az elorzott területen tíz várat talált. Megerősítette azokat, ezért a történelemben úgy hívták, mint Nyugat védelmezőjét a tatárokkal szemben. A várak megerősítésének célja igazán nem a tatárok visszatartása volt, hanem megakadályozása a kiszarolt területek visszafoglalásának. Friedrich felajánlotta segítségét, azzal a feltétellel, hogy az egész ország az ő kormányzata alá kerül abban az esetben, ha a tatárokat legyőzi, megfutamítja; s ha Béla nem vállalja el feltételét, akkor ki adja a tatároknak. A király ilyen kényszer hatása alatt volt kénytelen elfogadni az ajánlatot, de kis csapatával sikerült megszöknie. Visszatértekor megtámadta Friedrichet, aki a harcban életét vesztette.” [57]

Obrusánszky Borbála 2007 évi kínai és mongol tanulmányútjáról hazatérve elmondja Friedrich Klára – Szakács Gábor: „Tászok-tetőtől a bosnyák piramisokig” című 2007-ben kiadott könyvében, hogy helyben tanulmányozta a XIII. századi mongol-magyar ellentétek hátterét, és így tudta meg, hogy Batu kán 30 levélben kérte a magyarok velük való közös, Német-római császárság elleni együttműködését, és nehezményezi azt, hogy Babenberg Frigyes kivégeztette a mongol követeket.

Valószínű, ezért volt a borzasztó bosszú a magyarok ellen. Azt is tudjuk, hogy a pápa ez időben kitagadta, eretneknek kiáltotta ki IV Béla magyar királyt és tudjuk azt is, hogy nem kapott tőle semmi segítséget. Babenberg pedig a hozzá menekült királyt megsarcolta, kikényszerítette az

Őrség (jelenlegi Burgenland) elcsatolását, és az ország kincseit elragadta tőle. Ezt azzal érte el, hogy megfenyegette azzal, hogyha nem enged követelésének, kiszolgáltatja őt a mongol (tatár)-nak. Ez megvilágítja a német európaiságot és a magyarság helytállását a keresztény Európáért. **Erre a zsarolás révén kicsikart „jogalapra” hivatkozva csatolták az Őrséget Trianonban Ausztriához 1920. június 4.-én.** Ezt nevezték „történelmi igazság tétel”-nek.

* * * * *

Kun László

IV. Lászlót a németországi egyeduralomért küzdő Habsburg Rudolf császár és Ottokár, cseh király szerette volna szövetségként megnyerni. László felserdülve a kun harcosokra próbált támaszkodni. Emiatt azonban, nemcsak a nagy birtokosokkal, hanem az egyházzal is szembekerült. Fülöp fermói püspök személyében pápai legátus érkezett az országba, aki a kunok megkeresztelését sürgette. A főurakra és főpapokra támaszkodva a legátus végül rákényszerítette a királyt a kunok megtérítését célzó u.n. kun törvények kibocsátására. Mivel Ottokár veszélyesebb ellenfél volt, László és tanácsadói Rudolf mellé álltak. A magyar király, és kun íjászai döntötték el 1278 nyarán a Morvamezei Csatát. Maga Ottokár is holtan maradt a csatamezőn.

* * * * *

„Rudolf pár ezernyi rosszul felfegyverzett zsoldos hadával pár órára sem vehette volna föl a küzdelmet. Kun László, magyar király ott állt 20.000 válogatott magyar vitézzel, szemben Ottokár összes szövetséges seregeivel. A magyarok támadtak. Először megfutamították a morvákat, majd a cseheket, végül a lengyeleket. Ottokár látta, az ütközet veszítve, ezért végső elkeseredésében egy kétségbe esett hősiest tette szánta magát. Ha a csata elveszett, vesszen ő is! Maroknyi csapatával beugratott a magyarok közé és

addig vagdalkozott, míg egy magyar vitéz leszúrta. Serege megfutamadott. Ekkor előlovagolt a csendes háttérből Rudolf, fölkereste a győztes magyar királyt és hálásan kezét szorította vele. Kun László király magyar vitézeivel megmentette a Habsburg házat. Egy kézszorítás volt a köszönet. . . . Ezután jön egy nagyon rút epizód. . . amely jellemző az első Habsburgi királyra és mintha uralkodói erényül hagyta volna hátra összes utódaira. A „győztes” Rudolf . . . még nagyobb kielégítésére nagyon csúf dolgot művelt, a harctéren hallva maradt hős ellenféllel.

. . . Rudolf király magának követelte az elesett Ottokár holttestét. A magyarok nem tudták miért. . . . Átadták a csatateret Rudolfnak, és Habsburg Rudolf ládába tette az elesett cseh király megcsonkított holttestét, nagy diadallal Bécsbe vitette, teljesen meztelenül felravataloztatta a franciskánusok kolostorában és e meztelen holttestet napokig dicsekedve mutogatta: . . . így jár az aki egy Habsburg ellen fegyvert emel. . .

Eleink ugyanezt a szolgálatot tették később Mária Teréziának és Ferenc császárnak is.”[\[58\]](#)

* * * * *

Az utolsó Árpád-házi király

A széthúzás és belháborúk állapotában az ország irányítói szinte hihetetlenül gyorsan megegyeztek az új király, III. András 1290-1301 személyében. Mivel Velencében nevelkedett, illetve itthon gyökértelen András trón igényét a külföld nem ismerte el, a bárók ő benne vélték megtalálni az „ideálisan gyenge” uralkodót. Velük szemben az új király kezdettől fogva a köznemesekre próbált támaszkodni. Az 1290-91-es törvényben – főként az Aranybullák alapján – írásba foglalta a nemesek fontosabb jogait és kötelességeit. Felkarolva a nemesi vármegyét, előírta, hogy a megyei ispán s később a megyei vagy környékbeli nagy birtokos ne merészkedjen ítélni „a négy választott nemes nélkül”. A hosszú évszázadokig fennálló szolgabírói intézmény betöltői, a főispán és az alispán, 1848-ig szerepelnek a vármegyei tisztikarban, csak a

nemzeti hagyományokat elvető 1949-es alkotmánnyal hozott tanácsrendszer szüntette meg működésüket.

A király sok kérdésben kedvezett az egyháznak, pl. megígérte, hogy birtokjogait tiszteletben tartja. Andrásnak nemcsak báróival kellett szembenéznie, hanem a külföldi trónkövetelőkkel is. Nem ismerve el „törvényesnek” származását, az osztrák herceg és a nápolyi Anjou-k egyaránt bejelentették trónigényüket. Bár az Anjoukat támogató IV. Miklós pápa visszautasította a Habsburg trón igényt, Albert herceg már Kun László uralma végén elfoglalta a Kőszegi család nyugati határszéli várait. És fegyveres harcba bocsátkozott III. Andrással is, az új magyar uralkodóval. Az 1291-es Hainburgi béke végül a magyar fegyverek részsikereinek eredményeként néhány várat visszaadott, másoknak a lerombolását írta elő. A zavaros belső állapotokra utal, hogy egyidejűleg többen is viselték a nádori címet. 1298-ban esztergomi érsekké választott Bicskei Gergely a pápai politikához igazodva Károly Róbert mellé szegődött, a többi magyar főpap azonban kitartott András mellett. Az 1290-es dekrétumhoz hasonlóan most is több törvénycikk igyekszik erősíteni az uralkodó fontos politikai szövetségesét, a köznemességet, négy megyebeli nemes kezébe adva a hatalmaskodások felderítését. A hamis jelentést készítőik számára súlyos egyházi és királyi büntetést helyezett kilátásba. A törvény rögzíti a nemességnek azt a jogát, hogy önkéntesen annak szolgálhasson, akinek akar, de szót emel az ellen, hogy a hatalmas bárók a nemeseket erőszakkal szolgálatba kényszerítsék, s emiatt személyükben, vagy vagyonukban megsértse őket. Élete legvégén András Szlavóniában vívott heves harcokat az Anjou párt által támogatott, ellenséges érzelmű Kőszegiekkel. Kr.u. 1300 késő őszén meghalt Tomasina anyakirályné, akit talán megmérgezték. 1301. január 14-én Budai várában III. András király is elhunyt. Az ő esetében is méregről suttoztak. András személyében férfiágon kihalt az Árpád ház. III. András előtti királyok leányági leszármazottai, több más fejedelmi családban tovább éltek. A XIX. században a francia Crouy-Chanel család megpróbálta bizonyítani Árpád-házi leszármazását a Habsburgokkal szemben. Hazánk XIII. századi nemzetiségi viszonyait nemcsak a tatár pusztítás érintette, az országba beköltözött, a Duna-Tisza közén többen letelepített kunokon kívül balkáni románok is bevándoroltak az Erdélyi hágókon át. Emellett a királyi kiváltságok hatására más külföldi vendégek (hospesek) is érkeztek az ország határmenti területeire.

Életforma és művelődés a XIII. században

A régészeti építkezési leletek alapján látjuk, hogy az előkelők már kőházakban laknak, palotákat[59] építenek. A ciszterciták által meghonosított korai gótika a XIII. században terjed el, megtalálhatók az ócsai templomban és a gyulafehérvári bazilikában. Ez építkezési formát a vidék is hamar elfogadja. A XIII. században épül a budavári Nagyboldogasszony temploma[60]. Ugyanekkor épülnek a többi neves egyházi építmények, Léka (Lockenhaus) és Visegrád. A jómódúak ékszereket, selyem bársony ruhákat hordanak. Kedveltek az aranyból és ezüsből készült tárgyak. (Kézmosó edények, aranyozott kelyhek, díszes lószerszámok, drága páncélok.)

A szellemi műveltség színvonalát a „csacska” regös énekek, paraszti mesék és a régiak hőstettét a mondák őrizték meg. Az iskolázás elég vontatott. Számos magyar diák tanul ez időkből külföldön (Párizs, Bologna). Anonymus a Gesta Hungarorumát a XIII. században írta, de ennek pontos keletkezési ideje azért bizonytalan, mert „P. mester” a „néhai Béla király” jegyzőjének mondja magát, a négy Béla nevű királyunk közül mindegyikére hivatkozhat a kutató.

* * * * *

[Dr. Rudnay Egyed: A Nyugati Kultúráról \(pdf\)](#)

Kivonatok Botos László Hazatérés c. könyvéből:

Itt emlékeznünk kell a fenti ismertetésre, amikor megneveztük a X. század keresztényi mindennemű ősműveltségre (barbár) emlékeztetések pusztításainak felsorolását. A XIII. századi keresztény építkezések már az újabb keresztény éledezés eredményei.

Az idegen származású magyar királyok nem vették jó szemmel a tényt, hogy a magyarok náluknál sokkal kultúraltabbak, fejlettebbek, ezért mikor csak tehették, mindent pusztítottak, hogy fölényünket eltüntessék. Erre példa a Szent Római Császár, aki mint Ferdinánd magyar király (1637-1657), kirabolta a Buda várát és a királyi temetkezési kriptát Székesfehérváron.[\[61\]](#)

Rudnay Egyed írja, hogy a Habsburgoknak és a Katolikus Egyháznak egyaránt az volt az érdeke, hogy befeketítsék nevünket, hogy így elgyengítve leigázhassanak bennünket, mert katonailag nem bírtak.[\[62\]](#) A pódiumról és a szószékről egyaránt hirdették a hamis közleményt, hogy mi magyarok a Nyugattól vettük át civilizációnkat, kereszténységünket és államiságunkat. De ha közelebbről vizsgáljuk Nyugat-Európát K.u. 896-ban, akkor rádöbbenünk, hogy ez mennyire nem lehetett igaz és való. Történészek az V. és VII. század közötti időt nevezik "sötét kornak". A IX. században, mikor elődeink visszatértek a Kárpát-medencébe, Nyugat-Európát civilizálatlan és rendezetlen állapotban találták.

Habsburg Leopold (1657-1705) I. Leopold magyar király leromboltatta a Visegrádi várat, amely a XIII. században épült, csupán szépsége miatt. Romjain vízöblítéses rendszer maradványai látszanak. A Blois kastély Franciaországban, amely a XVI. században épült, gyönyörű volt, de nem voltak W.C.-i. A folyosókat használták e célra. Csák Máté vára, amely a XIII. században épült, s amelyet Károly Róbert király vett birtokába, vízöblítéses W.C.-vel volt építve.

A magyar harcosok nagyon kevés személyi tárgyat vittek magukkal az élelmen kívül, mert a hosszú út és a gyorsaság is akadályozta ezt, csak egy zsákocska húspor, köles, tejpor volt náluk. Ezen kívül még vittek magukkal egy összehajtott, előzőleg kiszáritott állatbendőt (kecsketömlő), amit mosdótálként használtak. Ez megjegyzendő, mert mutatja, hogy a tisztálkodás, jellemző volt a turáni népekre.[\[63\]](#) Még a XVIII. században is az európai arisztokrácia úrhölgyei aranyrudacskákat használtak a tetvek ellen, mikor a csípés már kibírhatatlan volt. A turán, vagy ural-altái népek használták a fürdőket – a török fürdő, finn szauna, és kínai fürdő. Egyik sem indo-európai eredetű. A franciák az egészségügyi tisztálkodással és alsónemű használatával csak a keresztes háborúk során ismerkedtek meg. Így láthatjuk, hogy elődeinknél Árpád magyarjainál, az egészségi higiénia már 896-ban ismert volt.

II. Szilveszter Pápa (999-1003) és Róma püspöke az időben nem gyakorolt nagyobb hatalmat, mint bármelyik egyéb püspök. A franciaországi Cluny Bencés kolostorban nőtt fel. Ezt a kolostort 910-ben alapították, és gyorsan nagy befolyásra tett szert a kereszténység terjesztésében. A kolostor hivatása volt erősíteni a pápai hatalmat. A Cluny barátok, mint hittérítők

földművelésre tanítva nagy számmal térítették meg híveket a Római Egyház számára.[64] E technikai terjesztés használták az emberek megtérítésére, és épp ez a bizonyíték, hogy ebben a korban a nyugatiak nem ismerték a földművelést, és hittérítésre is rászorultak. Az a tény, hogy a Cluny barátok nem kísérelték elődeinket e módszerrel téríteni, bizonyítja, hogy mi ismertük a földművelés tudományát. Még pontosabban, a barátok csakis tőlünk vehették a mezőgazdasági ismereteiket, mert csak nálunk volt földművelés abban az időben. Őseink már Levédiában (Turkisztán) alkalmazták az agrártudományt, ahol ideiglenesen megtelepedtek, mielőtt Etelközbe és a Kárpát-medencébe költöztek.[65] Stein Aurél, magyar utazó, Turkisztánban (öntözéses) földművelés-maradványokat talált azon a területen, melyet Levédiának nevezünk. Időmeghatározása a IX. századra datálja ez öntözéses mezőgazdaság korát.[66] Az nyilvánvaló, hogy Árpád magyarjai már a Kárpát-medencébe történt hazajövetelük előtt használták a fejlett földművelés módszerét a termény mennyiségének növelésére. A szlávok viszont a "civilizált nyugati" népek közé sorolják magukat, holott ebben az időben legeltető vándorszokás szerint éltek. Idővel megtanulták a szántást és vetést az avaroktól, de mivel lovaik nem voltak, ezért asszonyaikat szerszámolták fel a szántáshoz.[67] A helyzet fordított volt, mint ahogy hirdették. Mi nem a Nyugattól tanultunk, hanem a Nyugat tanult tőlünk.

Gömöri János régész Zamárdon olvasztókemencét tárt fel fűvócsövekkel, salakkal egyetemben, amelyet avar-korinak tartott.

Stammler Imre 1989-ben Faisz területén sok olvasztókemencét fedezett fel, melyet ismét Gömöri János régész tárt fel, és az itt talált olvasztókemence szintén fűvócsövekkel ellátva majdnem tökéletes, hibátlan állapotban volt. E telephely még Árpád-kori magyar nevet viseli. Ugyanott sok vasgolyó, súlyuk kb. 3 kg, s még salak, faszén, és kerámia volt található. E feltárásokat az óta az MTA 1997. Május 31-én 3 napos ünneplés keretében elfogadott, hitelesített, és az olvasztókemencék korát 1100 évesnek datálta. A bejelentést dr. Szász Zoltán, az MTA elnöke, ismertette, nagy örömrivalgás közepette. Én is szemtanúja lehettem e nagy jelentőségű bejelentésnek, ez egy ellenbizonyíték az eddig Akadémiánk által is hirdetett állítólagos barbarizmusunk ellen. A további kutatás minden bizonnyal megtalálná az egykori vasmunkások telepét.

Abban az időben, a munkások, akik ismeretében voltak e kézműves mesterségnek, különleges előnyöket élveztek. Közel helyezték őket munkahelyükhöz, a vezér oltalma alatt. Itt felsorolom egynéhány település helyét, melyek a „nemzetsoportok” vezérneveit viselik, s ahol fűvókemencéket is találtunk: Árpád, Tétény, Kál, Horka, Bogát, Faisz, Bulcsu, Magyar, Nyék, Keszi, Örs, Kürt, Jenő, Tarján, Tarhány, Usubu, Jutas. Ezzel a

különleges vasfeldolgozó tudománnyal és fegyverkészítéssel mi magyarok nem lehettünk „műveletlen barbárok”, mint ahogy szeretik propagálni, terjeszteni rólunk, hanem éppen ez az ismeret, fegyverkészítés emelt a nyugati országok fölé néhány évszázadon át, mivel ezzel ők még nem rendelkeztek.

A IX. század végére, a kereskedők olyan gazdagok lettek, hogy Könyves Kálmán (1095-1116) száz százalékos adóemelést rendelt el. Ugyancsak Könyves Kálmán teljes állampolgárságot adományozott a zsidóknak. Az 1114-es Országgyűlés szabályozta a fiatalok felvételének számát az ipari iskolákba, mert az ipar iránti érdeklődés hiányt okozott volna a földművelés terén.

III. Béla (1172-1196) alatt több mint száz bányaváros volt Magyarországon. Ebben az időben az állam jövedelmének legnagyobb részét ezek a bányavárosok, az ország ipara és kereskedelme adta. A nemzet gazdagsága megmutatkozott az ezüst- és aranyötvösök munkáiban. Mikor Szt. Erzsébet (III. Béla leánya) Thüringiába került, magával vitte a kincsek sokaságát, többek között ezüst kádját, aranyláncokat, egyéb ezüst ékszereket, ezüst bölcsőt, amit ott még sosem láttak.

Hóman Bálint leírja, hogy a középkorban az akkori ismert világ ezüst termelésének 50 és aranyának 60%-a Magyarországról került ki. Hamid al Garnati, arab utazó, aki három évet töltött Magyarországon 1150-1153 között a jegyzetében írja, hogy a magyaroknak 78 városa, sok faluja van, házaik kerttel és fallal vannak körülvéve. [\[68\]](#)

Sackur Ernst, egy jezsuita pap *Die Cluniacenser Halle* c. könyvében (1894) leírja a X. századi Európa helyzetét. Az arisztokrácia rabolta és gyilkolta egymást, de ezek közt a hercegek voltak a legrosszabbak. Ha egy kóbor lovag összehozott egy pár követ egy hegycsúcson, azt egyből kastélynak nevezték. Az európai lakosság ez időben vadállatok prédája volt, de ettől nagyobb veszélyt jelentett számára a rablók sokasága. Mindenki menekült volt és kóbor nomád, nem volt állandó lakásuk: Nem építettek falakat, hanem barlangokban és vékony-gyenge menedékekben húzták meg magukat. A Nagy Károly-i krónikák tudósítása szerint: e kor épületei mind sárból és fából épültek. [\[69\]](#)

A francia püspökök parancsba adták a barátoknak, hogy építsenek kolostoraik körül kőfalakat, védekezésül a normandiai támadók ellen. A barátok válaszukban azt írták, hogy nekik nincs ismeretük ilyen mesterségben, s az sincs, aki tanítaná őket, hivatkoznak arra, hogy “amit felépítünk nappal, az éjjel ledől.” [\[70\]](#)

Madarász Henrik (926-936) krónikása, Widukind írása szerint, a tornyokat, amit a magyarok ellen építettek, "városnak" nevezték, azért, mert kőből épültek, befogadó képességük kilenc katona volt. Widukind külön említi, hogy az úgynevezett "városokon" kívül nem volt több kőfal a német államokban.[\[71\]](#)

Belgiumban a régi házak mind fából épültek, mindannak dacára, hogy a fa ezen a területen ritka volt, kő viszont mindenhol bőségben. A XIV. század után épültek a kővárak és kastélyok. A régi belgiumi házak W.C-it csak újabban építették be.

Benvenuto Cellini (1500-1571), a neves arany-ezüst műves és ötvös, aki két évet töltött I. Ferenc francia király (1515-1547) szolgálatában, panaszkodott, hogy amikor Franciaországban utazott, mindig sátorban szállásolták el, mert egyszerűen nem voltak kőépületeik.

* * * * *

Harc a magyar királyság megszerzéséért

1301-ben kihalt a karizmatikus Árpád-ház. III. András halála nagy összevisszaságot, hatalmi versengést hagyott maga után. Az ország területét az oligarchiák birtoklásai hálózták be. Pannónia észak-nyugati részén Csák Máté, észak-keleti térség az Aba nemzetség béli Amadé, és fia bírták. Zemplén a Petenyi Család birtoka. Az Ákosok bírták Borsod és Heves megye területét. Borsa Kopasz az Alföld dél-keleti részét, a Tisza, és a Körösök részét lakta. Pannónia túlnyomó része, és a Dráva-Száva közén Kőszegi Henrik az úr. Erdélyben Kán László, és fia, Szörénységben (Kárpátok, és az Al-Duna között) a Csanád nembeli Vejtehi Teodor, Bosznia, Horvátországon a Subicsok voltak az urak. A Szávától délre a Babonicsok, az Adria partszakaszát a Frangepánok bírták. E területek urai az ősi magyar, Horvát, Szlovéniai nemzetségeihez kötik eredetüket. Dédapjuk az Árpádok alatt fontos katonai méltóságok voltak, és óriási birtokadományok tulajdonosai. A megnevezett oligarchiák a hatalmas tájegységeket magukba foglaló területeinek megtartása, és növelésén kívül ekkor még nem törekedtek a királyi hatalom megszerzésére, csak országos hivatali címek betöltésére, mint

nádor, országbíró, vajda, bán, vagy legalább megyei ispánság megszerzésére, aminek tulajdonában 1-1 országrész ítélkező bíróivá is váltak.

Károly Róbert, már Bonifác pápa (1294-1303) támogatásával, és itáliai bankház segítségével, valamint a Subicsok, és egyéb horvát-dalmát főurak, valamint Bicskei Gergely esztergomi érsek, támogatást nyer, de a magyarországi főpapság Károly Róbertet nem ismeri el. Mindennek ellenére Bicskei Gergely (1301-ben) megkoronázta Károly Róbertet, amit, amint már leírtunk, a főpapság többsége nem ismert el törvényesnek, mert a koronázás nem a Szent Koronával, és nem a jogérvényes koronázás feltételei között történt ^{12.}[\[72\]](#) Azért sem ismerték el, mert nem pápai javaslatra, hanem maguk (a főpapok) akartak királyt választani. Vencel cseh király fia, aki a magyarok számára a nemesebben csengő László nevet vette fel, aki IV. Béla király unokájának, Kunigundának volt a leszármazottja, és ugyanakkor az Árpád házi Erzsébet hercegnőnek volt a jegyese. De minden ez irányú erőlködés hiábavaló volt. A kalocsai érsek János hiába koronázta őt meg a Szent Koronával, mert Bicskei Gergely esztergomi érsek, és néhány Anjou párti főúr kivételével mindenki elismerte királyságát „mint a krónikás írja“, de a magyar urak semmiféle hatalmat, várat, tartományt nem adtak neki. Bonifác pápa ekkor is kitartott Károly Róbert mellett. Az Anjou párt által ostromolt Budát az ekkor már Vencel (László) párti Kőszegi csapatai felmentették Budát, ezért a pápai legátus egyházi tilalom alá helyezte, vagyis eretneknek jelentette ki a várost. A Vencel párti rektor javaslatára a papság szembeszállt a legátusi rendelettel, és egy Lajos nevezetű pap vezetésével feloldottnak nyilvánították magukat a kiközösítés alól, sőt kiközösítették magát az Anjou párti főpapokat, és Bonifác pápát is. Mindez nem volt elég ahhoz, hogy megakadályozza az egyre erősödő Károly Róbert oldalára álló belső erő elhatalmasodását.

II. Vencel cseh király 1304-es magyarországi látogatása alkalmával belátta, nincs remény fia számára. Az ország kormányzását Kőszegi Ivánra bízta, és fiával visszatért Csehországba. Fia III. Vencel örökölte a cseh trónt (1305-1306), ünnepélyesen lemondott magyarországi trónigényéről. A lemondott herceg a trónnal kapcsolatos volt igényeit nem Károly Róbertre ruházta, hanem III. Ottó bajor hercegre. Átadta III. Ottónak a Szent Koronát a hatalmi jelvényekkel együtt. A herceg ugyanúgy, mint Vencel, és Károly Róbert az Árpád-ház leányági leszármazottja volt. Támogatást talált az Anjou-ellenes pártiak oldaláról (Borsák, Kőszegiek) III. Ottó, az új király, hogy kikerülje az osztrák területek ellenességét, magával hozta a Szent Koronát egy csobolyóba rejtve (a Képes Krónikában egy nagyméretű kulacsnak látszik), amely a nyeregkápáról leoldódott, és az úton elveszett. Visszalovagolva kíséretével, megtalálta a beavató Szentkoronát tartalmazó csobolyót a forgalmas országút közepén. III. Ottó a Kőszegiek támogatásával Fehérvárra érkezett ahol a csanádi, és veszprémi püspök koronázta királlyá,

mivel az esztergomi, és a kalocsai érsek ekkor már Károly Róbert támogatta a magyar trón megszerzésében (1305-1307).

1305-ben V. Kelemen pápa Rómába rendelte Antal csanádi püspököt, az egyházpolitikával ellenkező koronázás vádjával. Tamás esztergomi érsek kiközösítette Károly Róbert ellenfeleit. László budai rektor, és Csák fia János éjnek idején a várba visszahelyezte Károly Róbert fegyveres erejét. Az Anjou ellenes esküdtet lófarokra kötözve meghurcolták, végül megölték. A pápát kiátkozó papokat Tamás esztergomi érseknek adták, aki börtönbe vetette őket. III. Ottót, csak Kán László erdélyi vajda segíthette, aki ezideig ingadozott a két király jelölt között. Váratlan lépésként leánya kezét III. Ottónak ajánlotta. Ottó bizakodással utazott Erdélybe, a vajda meggondolta magát, és a menyasszony helyett Ottót a tömlöc várta. A Szent Korona így a vajda kezébe került. III. Ottó csak az év végén nyerte vissza szabadságát és visszatért Bajorországba. Magyar királyi címét 1312-ig, haláláig megtartotta, de nem avatkozott az ország ügyeibe.

Károly Róbert uralma. Az oligarchiák megtörése

1307 volt az az év, amikor Károly Róbert megszabadult a királyi hatalomért küzdő ellenfeleitől. A Szentszék 1308-ban Gentilo bíboros által egyengette a király ügyeit. A vatikáni legátusnak, bonyolult és hosszú tárgyalások után sikerült meggyőzni a kiskirályokat, hogy fogadják el Károly Róbert királyjelöltségét. Talán a leghatalmasabb ellenzék Kán László volt, aki ellenállt és a tulajdonában lévő Szent Koronát nem adta ki kezéből. Ezért a legátus új díszes koronát készíttetett és 1309. júniusában, népes jelenlétben megtörtént a királlyá avatás. A kőszegiek és Csák Máté nem jelentek meg a koronázáson. Hosszantartó, fenyegető egyházi büntetések hatására Kán László átadta a Szent Koronát és ezzel 1310 augusztusában, ismét megkoronázták. Ezután az egész ország előtt valóban király lehetett, és ennek hatalmával megfosztotta az Aba Amadé és Csák Máté nádori méltóságait. A főurak hatalmát csak fegyveres erővel törhette meg, így fontos szerepet kaptak a király oldalán álló könnyű lovassági kunok és az egyház nyújtotta anyagi és erkölcsi támogatás. Ugyanakkor alkalmat kapott az egymással is vetélkedő főurak megosztására.

Elkeseredett harcokat folytat magyar és magyar ellen. Merénylet is történt a király élete ellen, sikertelenül. Ezért a biztonságosabb időig a király

támogatói között Temesváron székeltek és csak 1320-ban foglalta el Visegrádot, mint székhelyet.

A harcok elkezdődtek az Aba nemzetségi Amadé fiúk elleni fellépéssel. A család és Kassa vitájában, a király a várost támogatta. Az Amadé fiúk pedig Csák Máté segélynyújtásával megtámadták Kassát. Az ütközet 1312. június 15-én Rozgonyinál történt. Már-már a győzelmet a támadók szerezték meg, amikor a szepesiek és kassaiak oldaltámadása a király javára döntötte el a viadalt. Aba nádor fiai és a vezér is életüket veszítették. A Rozgonyi csata fordulópontra volt a tartomány urak elleni harcokban.

Károly Róbert uralkodásával kapcsolatban Pap Gábor hangsúlyozza, hogy a magyar hagyományok erőszakos pusztítása ekkor érte el tetőfokát, s történelmünk judealizálása is e korhoz köthető. Itt idézem megállapításait: „A Károly-Róbert-i kilencven fokos fordulattól tehát – ne felejtsük el, kinek sugalmazására következett be – **egyenes út vezet Trianonhoz...**” Elmondja azt is, hogy ezek a romboló erők hogyan hamisították meg gesztáink szövegét és képanyagát céljaik elérése érdekében.

Csák Máté hatalma meggyengült, de jelentős maradt. A királyi hatalommal hosszú ideig szembenálló nagyúr, romantikus fényt kapott a múlt századi írók egyes elbeszéléseiben. Csák Máté szerepe olyan értékelést kapott, amely az oligarchia „szlovák hazafiságát” „szlovák királyságát” hangsúlyozza. Elfeledve azt, hogy szlovák nép[73], mint ilyen, nem létezett, mert ez időben és még évszázadokig csak tót nép[74] neve szerepelt. A szlovák nevet Bernolák Antal (1762-1813) adta nekik először és talán hivatalosan az 1920-as trianoni kiáruláskor kapta. A határkijelölő bizottság nem tudta sokáig a szlovák határt kijelölni, mert ilyen, ekkor még nem volt. Csak területek voltak, ahol tótok is éltek. Mégis azt próbálták bizonyítani, vagyis elhíttetni magukkal és a tudatlan Nyugattal, hogy már az V.- VI. századtól a XX. századig a szlovák folytonosság létezett, a magyar Felvidéken. Azt tudjuk, hogy Máté harcosai között voltak szláv nyelvűek, de ő maga a Fejér megyei magyar nemzetség leszármazottja. Katonáinak többsége, egy cseh krónikás író szerint János? cseh király elleni harcokban Csák emberei magyarul beszéltek. A horvát és szlavón területet birtokló Subicsok és Babonicsok, Károly Róbert trónigényének első támogatói maradtak fenn a legtovább.

Nagy Lajos, I. Lajos (1342-1382)

I. Lajos királyunk (Ludovicus Magnus) rövid és hosszabb ideig tartó honvédő háborúkat vívott Magyarország szentistváni határainak helyreállítása érdekében, amelyek megszorították a királyi kincstárt. A kivetett hadisarcok, a békekötések alkalmával a költségeket megtérítette. A seregek vezetői bírtok, és váradományokban részesültek, de ekkor még nem robbantotta ki a király, és a városok közötti ellenességet, mert Lajos a bárókat is kielégítő politikát folytatott. Másrészt a nagy birtokosok érdekei egyenetlenek voltak, így megvalósíthatta az egyensúly politikát.

Nagy Lajos legmaradandóbb intézkedése, az 1351. évi törvénye volt, amikor megújítja az Aranybulla, nemesség számára szóló birtokaikkal való szabad rendelkezést, amely fennmaradt 1848-as polgári átalakulásig. Egységesíti a nemesek szabadságát, a jobbágyterheket előírva, hogy minden szántó-vető és szőlőbirtokos jobbágy, minden termény és bor egy kilencedét a földesúr részére szolgáltatassa be. Ez azt a célt szolgálta, hogy a földesurak kedvezmények felkínálásával el ne csábítsák egymás jobbágyait.

Parasztfelkelés Erdélyben, 1437

Zsigmond király uralkodása végén Erdélyben, Szatmárban, és a Nyírségben parasztlázadás tört ki. A felkelők, Bábolna hegyén alakították ki ellenállásuk központját, a Csáki László, és Lépes Lóránt nemesi sereg ellenében. A nemesség határozott fellépése ellenére sem érezte magát elég erősnek ahhoz, hogy gyors győzelmet arasson felettük, annak ellenére, hogy a hozzájuk küldött követeket kivégezték. Ezért a nemesi hadak vezetői 1437. június 6-án, Kolozsmonostoron, a kolostor helységében egyességre léptek a parasztság kapitányaival. A kapitányok közül Budai Nagy Antal, és négy társa magyar volt, egy román. A felkelők sérelme az volt, hogy Lépes György erdélyi püspök három évig nem hajtotta végre a tized behajtását, az akkori pénz értéktelen volta miatt. Amikor értéke feljavult, a három év alatt felgyülemlett adóösszeget egyszerre kívánta behajtani, amit a jobbágyok megtagadtak. A püspök egyházi tilalom alá vetette őket. Egyezkedéskor nem tagadták meg a tized megfizetését, csupán a kedvezőtlen ártöbblet megfizetését sérelmezték.

A zendülés másik oka a szabad paraszti költözködés korlátozása volt. Az egyezségben szabályozták a paraszti terheket, de a végleges döntés elmaradt, azért, hogy megvizsgálhassák, mit mond erre vonatkozóan Szt.

István oklevele, amelyet sürgősen látni akartak. De ilyen oklevél nem létezett, de a kor embere vallási indíttatásból feltételezte, hogy az ország jogintézményei Szt. Istvántól származnak. Az egyezmény nem hozott megoldást a bajokra. Lépes György lemondott a nemesség tizedeiről. A nemesség tizedmentességét két év múlva törvényesítették. Ezzel megosztották a parasztok táborát, mert a csatlakozók megnyugodva hazatértek. Ugyanakkor szeptember 16-án belső Szolnok megyében, Kápolnán a három „nemzet”: nemesek, székelyek, és szászok, szövetkezett „Uniót kötöttek”, hogy megsegítik egymást. Az uniót 1438. februárjában, Tordán megerősítették. Ez a három nemzet Uniója évszázadokra elrendezte az erdélyi rendiség, az országrész irányításában történő politikai részvételt. A Kápolnai Unió után 1432. október 6-án, Apátiban kötött „és ismét a kolozsmonostori írásba foglaltatott” újabb egyezség a jobbágyok számára, a három hónappal korábbinál, már jóval kedvezőtlenebb feltételeket tartalmazott. A parasztok belátták, hogy nincs Szent István privilégium, így a júliusiaknál is súlyosabb szolgáltatásokat vállaltak. Ezt az idézhette elő, hogy felmérték a részükre kedvezőtlen erőviszonyokat. Az engedmények nem segítettek. Az ellenségesség tovább éleződött. Először a felkelők még bevették Kolozsvárt, de 1438. január végén a nemesség visszafoglalta a várost, és a felkelők kilenc vezetőjét Tordán kivégezték. Kolozsvár ekkor elvesztette kiváltságait, amelyet csak 1444-ben első Ulászló szolgáltatott vissza.

A rendiség a XV. században, Hunyadi János török ellenes harcai

A királyi tanácsban Szt. István idejétől fogva fontos szerepet kaptak a főpapok, és főurak. A XIII. században kialakultak a köznemesség érdekérvényesítése nyomán, a megyei közigazgatás szervezetei. A királyi politika érdekeltjei megpróbálták a köznemesség választottjait az országpolitikába vonni, de ez a kísérlet, amely alkalmazta a Friauli-aquileiai mintát, nem vált be a magyar viszonyok miatt. Ez a törekvés csak Zsigmond uralkodása alatt valósult meg. 1397-ben történt meg a megyék megerősítése, a nemesség törekvése által. Az 1435. évi országgyűlésen a főpapok, bárók, nemesek, a királyság egész területének képviselői jelezték az igényt az ország nemeseinek bevonására.

Védelmi harcok a török hódítások ellen

Habsburg Albert, magyar király (1437-1439) védelmi intézkedései során, Budán országgyűlést hívott össze. Az 1439. évi országgyűlés törvénycikkelyei kihangsúlyozták a nemesek hozzájárulását olyan kérdésekben, amelyek, előzőekben, csak a főpapok, és bárók tanácsától függött. Például a nádori kinevezés, a királylányok kiházasításai, a pénz értékének meghatározása. Ezzel az újonnan szerzett politikai befolyással a köznemesség leginkább saját érdekeinek érdekében fáradozott. Katonai kötelezettségeiknek csökkentése érdekében „a török háború időszakában” törvénybe foglaltatta, hogy az ország védelme a király kötelessége. Mindaddig, amíg pénzbeli fedezetei elégségesek a haderő létrehozására, az uralkodó nem rendelheti el az általános hadba vonulást.

Ez időben a török elfoglalta Galambóc várát, és Szendrő várát támadta, amely az Al-Duna-i véd rendszer kulcspontja volt. Brankovics György, szerb bán és várkapitány Magyarországra menekült, segítséget kérve fia számára, aki Szendrő várát védte. Albert táborába a királyi sereg nagyon lassan gyülekezett, végül a vár a magyarok szeme láttára esett el. A táborban vérhas járvány tizedelte a hadnépet. Maga Albert király is megbetegedett, és útban hazafelé meghalt.

A királyi tanács elrendelte, hogy külföldi támogatással is, egy erős zsoldossereget toboroz, az Orsovát, és Nádorfehérvárat fenyegető török haderő ellen.

Hunyadi Jánost, és két fivérét, Szörényi bánná nevezte ki a király, mivel korábban ők voltak az egyetlen kis sereg vezetői, amely sikeres katonai támadásokat intézett a Szendrőt elfoglaló török ellen. Így került Hunyadi az ország zászlósurai közé.

Hunyadi János

Hunyadi János származását homály takarja és különböző származtatási legenda övezi, őt is, mint sok rendkívüli nagyságot. Egyes kútfők a szerb fejedelmet Lazarevics Istvánt tartják apjaként. Az oláhok románnak hirdetik. A

magyar krónikáshagyomány nagyjai {A. Bonfini, Heltai Gáspár, Gr. Zrínyi Miklós} a kortársak ismereteire alapozva írják le a HUN.AD-i család származás történetét, s e történelmi források erecskéi egy mederbe ömolvén gazdagítják ismereteinket e tárgyban.

Szántai Lajos előadás jegyzet részlet, *Mátyás és a pálosok*:

„...Ki az édesapja Hunyadi Jánosnak? És itt ne arra gondoljunk, amit velünk megtanítottak, hanem az a lényeg, hogy Hunyadi Mátyás erre mit mondott. Amikor feltették neki a kérdést, hogy kegyelmednek ki volt a nagyapja, azt válaszolta, hogy Zsigmond király.

Mert Luxemburgi Zsigmond szerelembe esik az Erzsébet nevezetű lánnyal, s a nász után Zsigmond lehúzza az ujjáról egy gyűrűt. Ez a gyűrű kerül bele a Hunyadiak címerébe, ez a gyűrű pedig arra szolgál, mondja Zsigmond Erzsébetnek, ha eljön az idő, és fiút szülsz, hozd fel Buda várába, és ez a gyűrű legyen a bizonyosság arra vonatkozólag, hogy a gyermek, akit megszülsz, az én fiam. Történelmünk nem tudnak elszámolni Hunyadi János gyors felemelkedésével. Hunyadi János még egyetlen cselekedetet nem hajtott végre, nincsenek hőstettei, amikor már Zsigmond király mellett van, már a főnemesi udvarokban járja ki a minden magyar főnemes palánta számára kötelezően előírt iskolát. A híres Vajkot, akit Luxemburgi Zsigmond, mint Hunyadi János apját felemel, megajándékozza a Hunyadi birtokokkal, és innen kapják a nevüket, de van egy hatalmas nagy bökkenő: Vajknak van még egy fia, János, és hogy hívják Hunyadi, őt is Jánosnak. Vajon hogyan fordulhat elő, hogy egy családban két gyermeknek, akik élnek, ugyanazt a keresztnévet kapják? Egészen más dolog, ha meghal az első gyermek, születik egy másik, és aki meghalt, annak a nevét kapja a második. De itt él mindkettő, és mindkettőt Jánosnak nevezik. Vajk nem törődik Hunyadival, a másik Jánossal viszont igen. Hunyadi János nem azt a nevelést kapja, amit Vajk eredeti gyermeke, János. Miért ez a megkülönböztetés? Hogyan lehetséges az, hogyha körbenézek Magyarországon, számtalan nemesi család van, meg sem lehetne Hunyadi Jánost találni, és rögtön ott van Zsigmond király udvarában. János pedig rögtön, miután az apródi iskolát kijárja, fényesen bizonyítja, hogy nem akárcsak. S már neki megjelenik a nevében, a címerében a holló és ezzel elindul egy program. És abban a pillanatban kiderül, hogy neki nemcsak Luxemburgi Zsigmond a legfőbb segítője és támogatója, hanem pálos rend is.

Hunyadi János és a pálosok, mintha csak egymásra találnának, szinte végig együtt vannak. Hunyadi János, Zsigmonddal együtt eljut a

bázeli zsinatba, Rómába, Prágába, mert a király mindenhová magával viszi. Mert ez Zsigmond egyetlen erénye, hogy nem metszette vissza ezt az ágat önmagában, – mert megtehetette volna - ezért állít majd neki szobrot Budán és Visegrádon az unokája, Mátyás király.

A Hunyadiak származása tényleg rejtély, és Zrínyi Miklós is azt írja: „minden magyar forrás azt mondja, hogy Zsigmond volt az atyja Jánosnak”. A magyar forrásokról pedig azt kell tudni, hogy nem ismerik a hazudozást, mert mindig nagyon pontosan ügyelnek arra, ki honnan jött, és kik a felmenői. De Hunyadi János olyan nagy talentumokkal érkezik, hogy lenyűgöz mindenkit, és abban a pillanatban felragyog. Azt mondja Zrínyi, ha a régi időkben élt volna János, bizony az ő apjának Jupitert tették volna, mert ember ennyi jótettet végrehajtani nem tud. Ez az a hatalmas megújító erő, amit a holló a szent királyok véréből átment. Mert bármily különös, ez a holló IV. Béla vérét hozza magával. És kikerült Mátyás címeréből az Árpád-sáv? Nem, a családi címerben jelenik meg. Az ország címerében mindig benne van, de hogy a Hunyadi család címerében benne van, ez csak egyféleképpen lehetséges, ha egyetlenegy csepp árpádi vér elérkezik, s az kiterébélyesedve fává nő. Hogy Hunyadi János milyen tetteket hajt végre, ez mindenki előtt tudott. De mivel hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy ő egy egyszerű katona és vitéz, ehhez képest vallásossága példaértékű, s ez azt jelenti, hogy ebből a vallásosságból még Kapisztrán Szent János is meríteni tud. Ugyanis leírják, hogy Kapisztrán Szent János Nyugat-Európából.

Jön, s elkezd okítani Hunyadi Jánost. János pedig gyönyörűen felhívja a figyelmét arra, hogy a Mindenható Isten az egekben lakik, s ő azt a Mindenhatót ismeri és nem a teológusok véleményét. És ekkor vagyunk 1456 után, amikor megjelenik, és egész Európa egén látható egy hatalmas üstökös. Menetrend szerint érkezik. Mikor érkezett menetrend szerint ennek az üstökösnek az elődje? Nagy Lajos halálán van, és felbukkan egy üstökös, s mindenki tudja, hogy ez a király halálát jelenti. Ezt követően pedig Hunyadi János halála előtt jön az üstökös. Hunyadi a következőket mondja: „ez az üstökös sok minden jelent” – figyeljünk az észjárásra és a nagyságrendre, mert egy ilyen égi tűnemény felbukkanásakor nagyon sok mindent el szoktak mondani, hogy mi mindent hoz magával, ezeket János is tudja, s a következőket mondja - „de legfőképpen az én halálomat jelenti”- ennyire van ő az égi pályához odakötve. Azért jön ez az üstökös, mert ez hozta Nagy Lajos halálát is. Ez a holló útja, és égi pályája. Ahogyan János a temetéséről végrendelkezik, az nem a római katolikus szertartás szerint történik. Bemegy egy templomba, természetesen körülötte a pálosokkal, lefekszik az oltár elé és 6 hatalmas gyertyát gyújtat meg. Kettőt lábhoz, kettőt fejhez, kettőt derékhoz helyeztet, s a következőket mondja: „mire

a gyertyák leégnek, én már halott leszek!". Ilyen volt Hunyadi János, s az ő halála indítja el végképp a pályán a kisebb fiát, Mátyást."

<http://apilis.freeweb.hu/irasok/szantai.html>

Katona Sándor írja **Dr. Szilvay Gyula: A bars-verebélyi és nógrád-verebélyi VEREB (Hunyadi) család genealógiai adatai** előszavában:

„Hazánkban okleveles adatok csak a XIII. század első felében említenek jövevény pásztor, ide-oda vándorló hegyi oláhokat. Még ennek a századnak a végén is mindössze 9 állandó oláh letelepedésről van tudomásunk. Jelentősebb számban csak a XVIII. század elején (200.000 fő) állapíthatók meg, s az 1784-i összeírásnál 800.000 oláh élt Erdélyben.

Ebből kifolyólag az oláhoknak nem lehetett őstörténetük a mi területünkön! Ezt a hiányt igyekeztek egyes román „történészek” az ismert, mondvacsinált „dákó-román” elmélettel bepótolni. Ennek a mesterkéltséget és tudományosan alá nem támasztható elképzelésnek a cáfolatait szükségtelenül részleteznünk. Elégséges ha rámutatunk, hogyan vélekedik erről a kolozsvári egyetemi tanár, a román hazafi, dr. M o 1 d o v á n G e r g e l y ebben a Nyílt Levelében, amelyet a bukaresti „dákó-romános” Kultur Liga elnökéhez intézett: „Ön a történelemből tudhatja, hogy ezelőtt mintegy ezer esztendővel egy Ázsiából bevándorló nép itt, ezt az országot saját karjával és vérével meghódította és elnevezte a maga nevével M a g y a r o r s z á g n a k. És ezer esztendő óta ez az állam egy percig sem szűnt meg magyarnak lenni, valamint a nemzet is mindig magyar volt. És tudni fogja a történelemből azt is, hogy mi románok abban az időben a Balkánon éltünk az albán, a bolgár, a görög nép között szétszóródva, akiktől és ahonnan nyelvünket, szokásainkat, egész hitvilágunkat kölcsönvettük. Önnek mint nyelvésznek tudnia kell, hogy ennek a népnek a nyelvében, szokásaiban, viseletében, hitében is a görög, a bolgár, az albán — egyszóval a balkáni befolyás — töméntelen, ami a román népnek ezekkel a népekkel való együttélését a napnál fényesebben bizonyítja. És hogy semmi sincs a gótból, az avar, hun, stb. népek befolyásából, amelyek a magyarok bejövetele előtt Dáciában éltek és uralkodtak.

Ami amellet bizonyít, hogy a románság azokkal a népekkel nem is érintkezhetett. Ön mint historikus, a mai románság egyetlen fegyvertényét sem tudja felmutatni Dáciában Kr. u. 274 után, amikor a Római Birodalom megszűnt Dáciában, egészen a magyarok bejöveteléig, vagy azutánig. Egyetlen küzdelmet a beözönlő barbárok ellen, a bizánci görög írók műveiben egyetlen sort sem! A régiség kutatásban egyetlen követ, amely arra vallana, hogy e föld a magyarok bejövetele előtt a románságé lett volna! Hazai okmányainkban a románság neve a honfoglalás után csak több századdal később, 1222-ben jön elő először. Ez az intézmény, amellyel éltek, arra vall, hogy a bevándorlás a Balkánról történt. Egészen világos tehát, hogy mi ebben az államban a magyarok bejövetele e l ő t t nem voltunk urak, a magyarok a l a t t pedig abban mint á 1 1 a m a 1 k o t ó tényezők nem is szerepeltünk. Szerepeltünk mint fajta, nemzetiség, de nemzet gyanánt soha! Ez az igazság !" (Szöllősy Sándor: „Ez az igazság” c. könyvéből, 46.147. o., Hídő, London, 1968).

Sem ez a — saját elitjüktől — felemelt higgadt szó, sem a nyugati tudományos világ általános elutasítása nem gátolják ma sem a román hivatalos köröket, hogy folytassák történelmük átfésülését. Ismeretes, mekkora anyagi áldozattal, drága színes filmekkel igyekeznek a hiszékeny és tájékozatlan amerikai társadalomban „dicsőséges múltjukat, kulturális érdemeiket bemutatni és elhíttetni.” De ma már ennél is továbbmennek: nem elégszenek meg a római rokonsággal, hanem immár a suméroktól akarnák levezetni a származásukat. Evégből nem á tallják kiváló honfitársnőnk, Torma Zsófiának önfeláldozó egész életmunkájával összehordott s a magyar-sumér kapcsolatokat igazoló bizonyítékainak a „kikölcsönzését” sem.

Jelen művével Professzor Dr. Dr. S z i 1 v a y Gyula ú r éppen a mi különlegesen nagy fajsúlyú Hunyadi Jánosunk magyar származásának igazolásával akarja elejét venni minden további ezirányú oláh kísérletnek, hogy Nándorfehérvár hőseit „elrománosítsák”.

München, 1977 nyarán”

Ennek ismeretében a román származás elképzelhetetlen. (Bővebb ismeretek Dr. Szilvay Gyula könyvéből Függelék A - ban található)

Hunyadi neve először, 1409-ben Zsigmond oklevelében található. Hunyadi János Lazarevics és Csáki György székely ispán mellett apródkodik. Itt tanulja el a hadviselés elemeit és ismerkedik meg a nemesi szokásokkal és a Szilágyiakkal. Feleségül veszi a gazdag köznemes Szilágyi Erzsébetet. 1431-ben Zsigmond király szolgálatában Itáliába megy és a milánói herceg zsoldjában szolgál.

A Várnai Csata (1444.) után az a veszély állt elő, hogy az ország minden tartományát a bárók és főurak szétdarabolják. A 1445-évi országgyűlésen megpróbálták fenntartani a rendet, ezért elismerték királyuknak V. Lászlót. Azzal a feltétellel, hogy III. Frigyes, német-római császár mondjon le a gyermek király feletti gyámi jogáról, s adják őt ki a Szent Koronával együtt. A király visszatértéig a hatalmat a főkapitányok között osztották fel: Hunyadi János, Újlaki Miklós, Jan Jiskra között. A baj az volt, hogy gyakrabban épp a főkapitányok voltak a legmohóbb rablók. Saját magukat kellett volna megfékezni. Hunyadi kiemelkedett e csoportból és rendet teremtett a saját területén, valamint rokonai, barátai révén, Magyarországon a legkiemelkedőbb politikai hatalom birtokosává vált. 1445-ben Hunyadi János, az Al-dunamenti, Kisnikápoly-i hadjáratához, nyugati támogatást kérő követei üres kézzel jöttek vissza.

Ugyanakkor III. Frigyes hat éven keresztül nem engedte Magyarországra V. Lászlót (1446-tól-1452-ig). Hunyadi Jánost a rendek Magyarország kormányzójává választották. Kormányzóként először hadat vezetett III. Frigyes ellen, és fegyverrel készítette Győr visszaadására, továbbá arra, hogy az előző években a földesurak hatalma alá került városok visszakerüljenek a Korona birtokához.

Hunyadi János 1448. évi hadi vállalkozásában Brankovics Györggyel, és 30.000 albán szövetségessel megtámadta a Murád szultán vezette török sereget. Brankovics nem bízott a sikerben, ezért személyesen nem vett részt, csak azt engedte meg, hogy a magyar had átvonulhasson területén. Murád a csatát Rigómezőnél (Koszovo polje) kényszerítette ki, még mielőtt csapataink egyesülhettek volna az albánokkal. Vereséget szenvedtünk nagy veszteséggel. A menekülő Hunyadit a despoták elfogták, Szendrő várába vitték, és Brankovics majdnem kiadta a töröknek. Hunyadit arra kényszerítette a despota, hogy adjon át egynéhány magyarországi várat, fiának Lászlónak pedig el kellett jegyeznie a despota szövetséges Cillei Ulrik leányát. A sok belső viszály ellenére Hunyadi János lassan visszaszerezte befolyását. 1453-ban, Bécsben átadta V. Lászlónak a királyhoz illő hatalmat. Érdemeiért a király főkapitánnyá nevezte ki. Fiát, Lászlót, dalmát-szlavón bánná emelte. 1453-ban Mohamed Szultán (1451-1481) hatalmas serege elfoglalta Bizáncot és megtámadta Szerbiát. 1455-től újra nagyarányú

törökellenes szervezkedés indult el. Ekkor érkezett hazánkba Kapisztrán János (Giovanni Capistrano) ferences szerzetes. A magyar országgyűlés 1456-ban rendkívüli hadi adót fogadott el, s vetett ki a készülő hadjárat anyagi támogatására. Ez év tavaszán II. Mohamed ugyanezt tette, azzal a céllal, hogy Nándorfehérvárt, s általa Magyarországot elfoglalja.

V. László elrendelte az általános nemesi készülődést. Hunyadi megerősítette Nándorfehérvár falait, véderőműveit és sógorát, Szilágyi Mihályt nevezte ki a vár kapitányává. Sem a király, sem a nemesség nem mozdult. Így csak saját katonáira és a délvidéki keresztet felvevő parasztságra számíthatott. 18.000 kereszties gyűlt össze. A török 1456. július 4-én kezdte meg Nándorfehérvár ostromát. A vár felmentésére érkező Hunyadi először a törökök dunai hajózárait törte át, így összeköttetést létesített a vár és a magyar csapatok között. Hetek múltával a vár falai omladozni kezdtek az állandó ágyútűz hatására. A szultán július 21-én általános támadást indított. A törökök háromszor vezettek rohamot a falak ellen, de a védőrség mindig visszaverte őket. Egy ilyen alkalommal Dugovics Titusz horvát származású magyar vitéz hőstette mentette meg a várat, amikor magával rántotta a mélybe, a vár elestét jelző török zászlót már-már kitűzni akaró óriást. Július 22-én védőink kitörték a várból. A szultán minden erejét ellenük irányította, ezáltal meggyengült ágyúinak védelme, ezt Hunyadi észrevette, elfoglalta a török ágyukat, és azokat a szultáni csapatok ellen vetette be. A török vereségben sok pasa vesztette életét, de a legyőzött török had üldözésére már nem volt erő, mert közben kitört a pestis járvány. A huszita eszmék is gyorsan terjedtek a had kötelékeiben vallási különbözőség és nézetek okán. A járvány nem kímélte korának legnagyobb törökverő hősét, Hunyadit sem, Kapisztrán Jánost sem. III. Callixtus pápa 1456. június 29-én még az ostrom előtt elrendelte a déli harangszót, a veszély felkeltésére, de mire a pápa felhívása elterjedt Európa szerte, a nándorfehérvári diadal híre és a déli harangszót elrendelő pápai rendelet összerosódott. Nemzeti emlékezetünkben ez úgy tudatosult, hogy a római egyház feje a győzelem hírére rendelte el a harangszót. - Ezek szerint, a pápától még elismerést sem kaptunk a kereszténység megmentéséért?

Hunyadi János leányágon az Árpád-vérből származó Zsigmond magyar király házasságon kívül született fia, akit vérszerinti apja elismert, maga mellett tartott, a legjobb nevelést biztosította neki, gyermek korában már birtokadományokkal biztosította létfeltételeit és egyengette katonai és diplomáciai pályafutását. – Egyébként Mátyás király is tudta ezt a nyílt titkot; nagyapja szobrára gyakran vethetett pillantást budavári szobája ablakából. – Említsük meg tisztelettel Hunyadi János nevelő apját is, aki a társadalmi elvárásoknak eleget téve feleségül vette Morzsina Erzsébetet és gyermekét, Jánost, a magáénak ismerte el.

* * * * *

Felhasznált irodalom:

Anonymus: *Gesta Hungarorum*. Pais Dezső fordításából, Budapest, 1975.

Badiny Jós Ferenc: *Az istenes honfoglalók*, Ősi Gyökér, 1986. május-június.

Bendeffy László: *A magyarság kaukázusi őshazája*. Budapest. 1942.

Bendeffy László: *Kunmagyaria*. Budapest, 1941.

Bertényi Iván, Gyapai Gábor: *Magyarország rövid története*, Budapest, 1992

Berze-Nagy János: *A magyarság néprajza*. III. 3. "A mese". Mossy Sándor: *Keleti elemek népmeseinkben*. 1927,

Botos László: *Hazatérés*, Budapest, 1996

Cavalli-Sforza, Luca; Menozzi, Paolo; és Piazza, Alberto: *The History and Geography of Human Genes* Princeton University Press 1994.

Cser Ferenc – Darai Lajos: *Magyar folytonosság a Kárpát-medencében*. Budapest, 2005

Csernyecov: *The Prehistory of Western Siberia*. 1974.

Csőke Sándor: *Három tanulmány*. Eberstein, Austria, 1977

Dümmler, E. L. : *Pilgrim von Passau*.

Gelsei Bíró Zoltán: *A Habsburg Ház bűnei*

Gosztonyi Kálmán: *A kazár aranynemzet birodalma, és nyelve*. Paris. 1962.

Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993.

Hajnos László dr.: *Igazságok a magyar történelemben*, a Zürichi Irodalmi Körben elhangzott előadás.

- Hóman Bálint: *Őstörténelmünk keleti forrásai*. Budapest, 1938.
- Horváth Izabella: *A griff-félék a magyar és a Belső-Ázsiai pusztai népek művészetében*, Debrecen. 1990
- Hungarian legends. Danubian Press, Astor Park, FL 1971
- Ipolyi Arnold: *Magyar mithologia*. 1854.
- Kállay Ferenc: *Pogány magyarok vallása*. 1861 és 1971
- Kézai Simon: *Magyar Krónika*, Szabó Király fordításából.
- Krantz, Grover: *Geographical Development of European Languages*, Peter Lang, 1988.
- László Gyula: *A "kettős honfoglalás"* . 1978
- Macartney: *The Magyars in the Ninth Century*, Cambridge 1930[1]
- Magyar Adorján: *Az Ősműveltség*, Budapest, 1995
- Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. Argentína. 1956
- Padányi Viktor: *Történelmi Tanulmányok*. München, 1959.
- Rudnay Egyed: *Attila Trilógia*. I. Könyv. Brussels. 1943.
- Rudnay Egyed: *A nyugati kultúráról*, 1978
- Szilvay Gyula: *A bars-verebélyi és nógrád-verebélyi VEREB (Hunyadi) család genealógiai adatai*, 1977
- Vágó Pál: *A vérszerződés ereje*. Buenos Aires, 1976
- Vágó Pál: *Kelet Népe*, 5. 1971 – *Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéséig*. Buenos Aires
- Zakar András, *Fordulópontok történelmünkéből*, 1987
- Zászlós-Zsóka György: *Toszkánai harangok*. Astor Park. Florida, 1983

[1] - A hódítás szó egészen más jelent a naptudatú szkíta népek gyakorlatában, mint az un. indo-európai népeknél. A szkíta népek hatalmi helyzetbe került népcsoportjának vezetőrétege nem a többi nép alávetésével, leigázásával, etnikai beolvasztásával, kultúrájának lesüllyesztésével, vallási gyakorlatának tilalmával gyakorolta hatalmát, hanem vallási türelemmel, hagyományaik, társadalmi szerveződésük, törvényeik figyelembe vételével, vezető rétegük megtartásával, az egyenlőség elvén, maguk mellé emelték őket.

[2] Cavalli-Sforza, Luca; Menozzi, Paolo; és Piazza, Alberto: *The History and Geography of Human Genes* Princeton University Press 1994.

[3] Anonymus, névtelen történész a XII. századból. Anonymus: Gesta Hungarorum. Pais Dezső fordításából, Budapest, 1975.

[4] Krantz, Grover: Geographical Development of European Languages, Peter Lang, 1988. 10-11.[4]

[5] – A másik nagy birodalom a Párthia volt, amelynek határai Indiától a Földközi tengerig húzódtak és pontosan Augustus uralkodása alatt állta kétszer is útját Róma tervezett keleti hódításainak.

[6] – A rómaiak Róma városállamát, birodalmuk fővárosát, saját nyelvükön Urbs-nak, minden más itáliai és provinciális várost oppida-nak neveztek.

[7] – Pannonia Inferior, Pannonia Superior.

[8] - Dacia eredeti kiejtése a restituált latin nyelv szabályai szerint: Dákiá.

[9] (http://en.wikipedia.org/wiki/Pannonia_Secunda)

[10] Magyar Adorján az Ősműveltség, Avar fejezet

[11] Hungarian legends. Danubian Press, Astor Park, FL 1971

[12] Ipolyi Arnold: Magyar mithologia. 1854.

[13] Csernyecov: The Prehistory of Western Siberia. 1974. Horváth Izabella: "A griff-félék a magyar és a

Belső-Ázsiai pusztai népek művészetében", Debrecen. 1990

[14] Berze-Nagy János: A magyarság néprajza. III. 3. "A mese". Mossy Sándor: Keleti elemek

népmeseinkben. 1927, 38-43 old.

[15] – A magyar-szkíta népek ősvallásában a NAP-ot hímelvűnek s a HOLD-at nőelvűnek tartották. A Nap a fény, az ingyen kegyelem és a jóság megtestesítője, féme az arany (Au). A Hold féme az ezüst (Ag), a változást, a női minőséget jelöli.

[16] László Gyula: A "kettős honfoglalás" 119-120 old. K. Éry Kinga: *Demográfia* folyóirat. 1971. 1-2 old.

[17] Bendeffy László: Kunmagyaria. Budapest, 1941. Zakar András I.M.14 old

[18] Gosztonyi Kálmán: A kazár aranynemzet birodalma, és nyelve. Paris. 1962. Zakar András, Fordulópontok történelmünkéből, 1987 44 old.

[19] Zakar András: I.m.

[20] Artamonov: Istorija Hazar. Leningrad, 1962, 223 old. Zakar András: Fordulópontok történelmünkéből, 85

[21] Zakar András, 55 old

[22] Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. Argentína. 1956. 136. old

[23] Padányi Viktor: Történelmi Tanulmányok. München, 1959.

- [24] Martens, Frederich H.: *Romance of Evolution*
- [25] Padányi Viktor: Történelmi Tanulmányok. München, 1959. 169 old.
- [26] Padányi Viktor : I. m. 176 old.
- [27] Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.
- [28] Anonymus: Gesta Hungarorum. Pais Dezső fordításából, Budapest, 1975.
- Grandpierre: I. m. 174 old.
- [29] Kézai Simon: Magyar Krónika, Szabó Király fordításából. Grandpierre, I. m. 138-139 és 174 old.
- [30] Anonymus: I. m.
- [31] U. o.
- [32] Dr. Hajnos László: Igazságok a magyar történelemben, a Zürichi Irodalmi Körben elhangzott előadás.
- [33] Málnási Ödön: *A magyar nemzet őszinte története*, München 1959. II. kiadás
- [34] Zászlós-Zsóka György: Toszkánai harangok. Astor Park. Florida, 1983
- [35] Dr. Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története, Editorial Transylvania, 1956.*
- [36] Dr. Nagy Sándor: *I. m. 119-120*
- [37] Körösi Csoma Sándor sírhelyén, Dardzsilingben.
- [38] Csőke Sándor: *Három tanulmány*. Eberstein, Austria, 1977
- [39] Hajnos László, idézett előadás
- [40] Dr. Hajnos László – a Zürichi Irodalmi Kör-ben elhangzott előadás.

[41] Vágó Pál: Kelet Népe, 5. 1971 – *Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéséig*. 7. old. Buenos Aires

[42] Badiny Jós Ferenc: *Az istenes honfoglalók*, Ősi Gyökér, 1986. május-június. 78. old.

[43] Rudnay Egyed: *Attila Trilógia*. I. Könyv. 38 old. Brussels. 1943.

42 Dümmler, E. L. : Pilgrim von Passau. 38 old. (Rudnay Egyed: "Nyugati Kultúráról". Ősi Gyökér, 1990, szept.- okt. 143 old.)

[45] Kállay Ferenc: Pogány magyarok vallása. 1861 és 1971

[46] Endlicher, Monumenta Ápádaina. 131 old. (Grandpierre I. m. 222 old.)

[47] Thierry, Amadée: Attila Mondák. 99 old.

[48] Frederich H. Martens: *Romance of Evolution* quoted in Milhály Ferenc: Isten Ostora.

[49] Thierry Amadée: Attila mondák. 98 old.

[50] Imre Sándor: In: Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. 1993, Budapest. 25 old.

[51] Sziklamezei Zsolt: In: Grandpierre: I. m. 26 old.

[52] – Vetráb József Kadocsa a Veszprém várával kapcsolatban: „Az „ősi” szó a Pilis és a Garam folyó torkolatához közeli VSZPRM (Vész perem) királynéi várára utal. A királyné szakácsai a közeli D(u)rug (Dorog) településről jártak be szolgálatra. Ez a vár – terepkutatásaim szerint – a mai Esztergom feletti régi várhegyen, amit még a XVIII. században is Szt. György hegyének hívtak (ma Vaskapu) volt. Felrobbantott falainak maradványa ma is látható.”

[53] – A görög elnevezéssel Orionnak keresztelt csillagkép angol neve „The Great Hunter” is a világ első királyára, Nimródra utal, aki az ószövetség soraiban a föld első királyának neveztetik, aki *nagy vadász vala az Úr előtt*.

[54] *Árpád-kori és Anjou-kori levelek XI-XIV. század*, Gondolat kiadó Budapest, 1960. 161 old.

[55] – A muhi (Mohi) csata döntő ütközete valójában 1241. április 11-én volt. (Csendben jegyezzük meg, hogy a magyarországi 2002-es elcsalt választások első fordulóját –Mádl Ferenc köztársasági elnök erre a napra írta ki – a magyarság fekete mágiát űző ellenségeivel egyetértésben.)

[56] Bertényi Iván, Gyapai Gábor: *Magyarország rövid története*, Budapest, 1992

[57] Botos László: *Hazatérés*, Budapest, 1996

[58] Gelsei Bíró Zoltán: *A Habsburg Ház bűnei*,

[59] – Magyarországon a helyi nyelvhasználatban palotának a városokban (Buda, Fehérvár) emelt főúri kőházakat hívták.

[60] – Valójában az 1255-re elkészült, és betelepített Pesthegyi vár Mária-Magdolna temploma, amely ma romokban áll, és azóta sem építették újjá szemben a németek u.n. Mátyás templomával, amely jelenlegi formáját a XIX. század végén nyerte.

[61] Rudnay Egyed: Atilla Trilógia. (Martinus Zeiler: Neue Beschreibung des Königreiches Ungarn. Leipzig. 1664)

[62] Rudnay Egyed: I. m.

[63] Vágó Pál: *A vérszerződés ereje*. Buenos Aires, 1976, 45 old. Padányi Viktor: I.m. 173 old.

[64] Rudnay Egyed: I. m. (Champly: Histoire de l'Abbaye de Cluny. Paris. 1879)

[65] Hóman Bálint: Őstörténelmünk keleti forrásai. Budapest, 1938. Bendeffy László: A magyarság

kaukázusi őshazája. Budapest. 1942. Macartney: The Magyars in the Ninth Century, Cambridge 1930, 207 old

[66] Stein Aurel: Közép Ázsiai Utam.

[67] Thierry, Amadée: Histoire d'Attila et de ses Successeurs, 1866

[68] Grandpierre K. Endre: I. m. 73

[69] Ann. Lauriss. A. 789: "ex ligno et terra".

[70] Rudnay Egyed: "A Nyugati kultúráról." *Ősi Gyökér*. 1990. Szept-okt. 135 old. (Sackur és Krieg von

Hochfelden)

[71] Rudnay Egyed: I. m. (Pertz Georgicus Henricus: Monumenta Germaniae Historica Scriptores, Hanover. 1826, 35 fej. "Vilia aut nulla extra urbis fuere moenia")

[72] – A koronázásnak ünnepnapon, az előző király halálát követő 6 napon belül, a szakrális (pilisi Fehérvárt, az I. István építtette, Nagyboldogasszonynak szentelt templomban, a magyar nemesség jelenlétében, az esztergomi érsek (Indokolt, rendkívüli esetben a kalocsai érsek helyettesíthette az esztergomi érseket.) előírt öltözetben a Szentkoronával koronázta meg a beavatott király jelöltet, akit Alba Regale kapuja előtt várakozó budai polgárok fogadtak a koronázási menettel együtt.

[73] – Az un. szlovák nép őseit Lengyelországból és Sziléziából telepítette be Magyarország felvidékére, a felvidéki aranybányák környékére a Fugger-kereskedőház, aki bányászati jogot vásárolt itt Mátyás király uralkodásának utolsó éveiben. A betelepített, más-más nyelvet beszélő etnikumok bányamunkásként dolgoztak, hiszen a szabad magyarok, földműves és hadakozó nép lévén ilyen munkát nem végeztek. –A betelepítésükre vonatkozó forrásokat talált Dr. Rekettyés Mária történész.

[74] Megjegyzendő: a ma szlováknak nevezendő nép nem azonos a szkíta gyökerű thot, tót néppel.

BOTOS LÁSZLÓ

MÚLTUNK ÉS JÖVŐNK

Vázlatos magyar történelem fiataljainknak

2. rész

Mátyás király (1443-1490)

Mátyás 1443, február 24. napján – ezért kapta a keresztségben védőszentje: Mátyás apostol nevét - született, Kolozsvárott. Már gyermekkorában írt és olvasott magyarul és latinul. Nevelője Vitéz János neves humanista főpap, a későbbi esztergomi érsek. Bizalmas tárgyalásokon, latin nyelven tolmácsolt apjának. Lovagi nevelést kapott és Nagy Lajos vitéze, Lackfi András, tatárverő hős kardjával ütötték lovaggá. Tizenkét éves korában politikai megfontolásból eljegyezték, és összeházasították a Hunyadiak legelszántabb ellenfelének Cillei Ulrich leányával: Czillei Erzsébettel. Hunyadi János örökeire nem Mátyás, hanem a nálánál 12 évvel idősebb László volt a jelölt. László 1452-ben pozsonyi ispán, 1455-ben horvát bán, majd temesi ispán, és kiváló katonai erényekkel rendelkező, hadvezetésben jártas katona. Apja halála után a Hunyadi család feje. Amikor V. László és Cillei Ulrich nagy katonai kísérettel (4000 német katona) 1456-ban Nándorfehérvárra érkeztek, Ulrich gróf Hunyadi János halála után érkezettnek látta az időt, s a király révén a Hunyadi fiak életére tört. Szándékát, apósának, a szerb despotának levélben megjelentené, de a levelet László hívei

elfogták. Amikor Hunyadi László Cillei levelét lobogtatva felelőségre vonta őt, Ulrich Lászlót szidalmazva, kiragadva a kardot egy fegyverhordozó kezéből Hunyadi László felé sújtott. Az idősebb Hunyadi fiú megsebesült a fején, s védekező kezének ujjain. A támadást észlelve a Hunyadi párt hívei kardot rántottak és a mentéje alatt sodronyíngot viselő Cilleit hosszú kezitusában megölték. A király a történetek után Temesváron Lászlót főkapitánnyá nevezte ki, és esküt tett, bántatlanságot ígért Cillei gróf megölése miatt. V. László, az ellopott magyar Szentkoronával csecsemőkorában megkoronáztatott, király 1457. március 14.-én, a budai várba hívatta, s esküjét megszegve, elfogatta a két Hunyadi, Vitéz Jánost, továbbá Rozgonyi Sebestyént. A hívei táborából „válogatott” bíróság a halálra ítélték közül titokban, a nép várból történt kizárásával, csak Lászlót fejeztette le Buda piacterén. A király gyalázatos tettén felháborodott, lázongó magyarság előtt V. László király elmenekült Budáról. Hunyadi Mátyást fogolyként Bécsbe, majd Prágába vitette, és itt ugyanebben az évben V. László „váratlanul” meghalt. Hunyadi Mátyás a koronázása után polgári, sőt jobbágyi sorból is emelt híveket maga mellé, és helyezett magas tisztségre. Úgymint: Szapolyai Imrét, Bakócz Tamást, akik híven támogatták király urukat. Mátyáshoz közelálló kis csoportja összeesküvést szőtt az országot kemény kézzel irányító ifjú király ellen. Az ifjú király csírájában fojtotta el a lázadó kezdeményezést, ám kegyet gyakorolva, nem fő és jószágvesztésre, hanem csak börtönre és száműzetésre ítélte Vitéz Jánost, Janus Pannoniust, Rangoni Gábort és másokat. Mindez erősítette Mátyás uralmát.

1460-as években történt az első Mátyás elleni lázadás, amit a magas adóztatás indított el. E lázadás Erdélyben ütötte fel fejét, s ehhez csatlakoztak a székelyek, a szászok és a köznemesség. Mátyás történetírója, Bonfini, a lázongás okát abban látja, hogy már a főurak is rettegték a királytól, mert más irányítását, javaslatát nem tűri, csak saját akaratára hallgat. Mátyás a lázadást ügyesen leszereli. Szentgyörgyi János és Zsigmond behódolt, a pártütő Szapolyai Imrének pedig megkegyelmezett. Ugyanakkor a köznemesi lázadók iránt nagy szigorot alkalmazott. Mátyás bíraskodási gyakorlatát is sérelmezték, mert nem egyszer a király maga ült be a bírói székbe, nem törődve ülnök társaival, önállóan hozott ítéletet. Az elégületlenséget tetőzte a királyi sereg önkényes beszállásolása, és végül sokan megtagadták az adófizetést. Bonfini szerint, csak a kalocsai érsek és a nádorispán Guti Ország Mihály tartott ki Mátyás oldalán.

Az összeesküvés vezetői atyai barátja Vitéz János, és Janus Pannónius voltak, akik azzal vádolták a királyt, hogy elhanyagolta a török elleni védekezést.

Az összeesküvés uralkodó jelöltje a lengyel királyfi volt, de Vitéz János a német birodalmi gyűléstől is kért segítséget. Mátyás megosztotta az összeesküvőket. Az országgyűlésen megígérte a köznemességnek, hogy az igazságtalanul elvett birtokaikat visszaadja, és mérsékli a túlzott adóztatást. Ez időben, a lengyel herceg Kázimir (Kazimierz) betört az országba. Voltak, akik az elégedetlenkedő főurak közül mellé álltak. Janus Pannónius is Mátyás ellen fordult s megnyitotta Nyitra várának kapuját a lengyelek előtt, akik végül fegyverszünetet kértek Mátyás hadereje láttán és kivonultak az országból. Vitéz János esztergomi érseket Mátyás elfogatta és a visegrádi, majd az esztergomi várba záratta. A lázadókkal most is irgalmas volt.

A rendi állam csődje 1490-1526

Mátyás halála után az országgyűlés elhatározza, hogy olyan királyt választanak, akit a kezükben tarthatnak. Ezért a gyengeakarátú cseh királyt, Jagello II. Ulászlót választják magyar királlyá. A választási feltételekben lemond szinte minden királyi jogáról, ami az országot rendben tartaná. Lemond a hadiadóról, és arról, hogy a főpapság hozzájárulása nélkül nem kezdeményez semmit. A Hunyadi által elfoglalt Ausztriát önként Habsburg Miksának ajándékozta. Az országnagyok a katonaság zsoldjának fizetését megtagadják. Ezért Mátyás legendás fekete serege a déli végeket dúlva-rabolva szétszéled. A jól képzett rablóereg felszámolását Kinizsi Pál végzi el. Egyedül Corvin János, Mátyás természetes, de nem törvényes házasságából született fia, aki követi apja példáját, a Jajcáig szorítja vissza a betolakodó törököt, de fiával együtt, valószínűleg, mérgezés következtében meghal. Özvegye, Hohenzollern Györgyhöz megy feleségül. Így jut a hatalmas Hunyadi birtok e család tulajdonába. Az országgyűlésen hűtlennek jelentik ki azt a megyét, amely a királynak megfizeti a rendkívüli katonai segílyt. Így ássák alá a királyi hatalmat. A főurak Zápolya Jánost akarják a gyengélkedő Ulászló helyett. De fia születik, akit már két éves korában királlyá koronáztat. Az állandósuló

zűrzavarban a főpapság köreibe 7, 9, 14 éves gyermekeket neveznek ki püspökökké és esztergomi érsekké. Ez időben Bakócz Tamás 26 egyházi javadalom birtokosa lesz. Mindenre kész. A budai zsidókat a nép támadásaitól jó pénzért megvédi két alkalommal is. *„Lovasaival keresztény gyermekeket tiportak halálra és a királyi testőrökkel antiszemita vezéreket végeztet ki.”* (Málnási Ödön: A magyar nemzet őszinte története, München 1959. II. kiadás. 50. old.) A főpapok kötelességeiket elhanyagolják. A királyi hadsereg megszűnik. A királynak nincs jövedelme, elszegényedik a kincstár. A közbiztonság, az ipar és kereskedelem egyszerre leáll. Temesvári Pelbárt: *„A mostani nemes a maga vesztére az igazsággal semmit sem gondol; amit ígér, azt nem teljesíti.”* (M.Ö. 51. old.) *„Báthori István nádor a hadiadót elsikkasztja és, mint erdélyi vajda, a fahordó székelyeket ökör helyett a járomba fogja, az ősmagyar csángókhöz, Moldvába üldözi.”* (M.Ö. 51. old.) A jobbágyi sors elviselhetetlen, a feszültséget háborúval próbálják levezetni. Ezért Bakócz Tamás - mint pápai megbízott - keresztes háborút hirdet. Dózsa György székely törökverő tisztet arany nyaklánccal és vöröskeresztes fehér fővezéri zászlóval ajándékozzák meg. Az ország belterületén 100.000 jobbágy verődött össze. Mivel élelmezést nem kaptak, ezért a földesurak ellen fordultak. Málnási mondja: *„Lázadásuk nem forradalom, mert nem tulajdonjogi viszonyokat akarják megváltoztatni, hanem a jövedelem elosztást.”* (M.Ö. 51. old) A földesurak számfarokra kötött kereszttel gúnyolják a kurucokat. Ha elfognak egy jobbágyot, „megférfiatlanítják”, karóbahúzzák, családjukat kínozzák. Tömeges vérengzés lesz úrrá az ország keleti felén. „Ebben Mészáros Lőrinc, ceglédi plébános, 14 alföldi pap, kisbirtokosok, diákok, a néppel nyomorgó szerzetesek, munkanélküli iparosok a vezetők. Hozájuk csatlakoznak a jászok és kunok.

Az oligarchák és köznemesek a közveszedelemben összefognak; lengyel, cseh, morva és moldvai segítséget kérnek a jobbágyok leverésére. A király zsidó pénzen parasztok ellen sereget toboroz, de erre nem is lett volna szükség, mert az ország leggazdagabb főura, Zápolya (Szapolyai) János, Dózsa Györgyöt úri szóval tárgyalásra hívja. Elfogatja, és izzó vaskoronával a fején máglyára vetve kivégezteti, Mészáros Lőrincet rostélyon élve megsütteti. Dózsa György megégetett testének húsát követőivel etette meg. Mivel a társadalmi feszültséget nem tudták másként levezetni, kegyetlen megtorlás következett. Főképpen az „ugor-magyarok ellen indult a hajtóvadászat.” mintegy 70.000 magyar jobbágyot végezték ki. Ez a vérveszteség volt a mohácsi csatavesztés előfutára. *„A Via Dolorosa-n a nemzet eljutott a harmadik állomására. Dózsa nemzeti prófétizmusa a néplélek mélyébe szállott és Rákóczi-ig minden népi messianizálódás Dózsa cruxos kurucainak nevét*

viseli.” (M. Ö.) Zápolya véres munkájával a köznemesség előtt betetőzi a királyi trón elnyeréséhez gyűjtött érdemeket, alvezérei pedig a júdáspénzen nyugodtan megosztóznak. „Werbőczy a jobbágy lázadásban részt vett 12 Tisza-vidéki köznemes összes birtokait, 15 köznemes birtokának felét kapja . . .” (M.Ö. 52. old.)

„Az országgyűlés a vérgőzös hangulatban alkotott 71 törvény cikk közül 62-vel a magyar jobbágy ekkor veszíti el a hazával való kapcsolatát és a francia király sem kívánja annyira a törököknek Magyarországra vonulását, mint az életből kitagadott magyar keresztény jobbágy.” (M.Ö. 52.old)

„Ugyanezen országgyűlés jóváhagyja Werbőczy István Hármaskönyv-ét, mely a megtorlás szellemében átdolgozva, a jobbágyokra és összes ivadékaikra kiterjeszti a hűtlenségben való vétkeiséget és ennek alapján ivadékaikat is szabadságuk elvesztésére, földesuraik föltétlen és örökös szolgálására valamint birtokképtelenségre marasztalja.” (M.Ö. 55. old.)- Természetesen, ezt a megfogalmazást ki kell egészítenünk azzal, hogy Werbőczy István jogtudós „Tri partitum”-a, a legösszefogottabb latin nyelvű jogtudományi mű, amely leírja a régi szkíta jogszokásokat, a magyar királyi törvénykezést, a nemesek jogállását, és ismerteti a Szentkorona eszme lényegét. Mondhatjuk azt, hogy ez az első írott alkotmányunk, amely 1945-ig érvényben volt.

(Ha ezt túléljük, márpedig élünk, akkor a mostani tragédiánkat is túléljük, csak fogjunk össze, és helyezzük vissza az 1848-utáni Szent Korona Tan Alkotmányunkat. Szerző)

1514-es polgárháború után az egyház még inkább -- ha ilyen lehetséges – meggyengült erkölcsében.

A török uralom alá került nemzetrészeink közül, kimondottan csak a jobbágyság maradt meg nemzettudattal rendelkező népközösségnek. *A történelem súlyos helyzeteiben – írja Málnási Ödön – „A nép ösztönösen legtisztábban lát. A verejtékével és vérével öntözött földtől nem vált el, és még az egyházi és világi földbirtokosok szétszéledtek, addig a parasztok tömegei a szülőföldön maradván, megőrizték az anyaföld nemzeti jellegét. A Dunavölgy népeinek sorsáért ez alkalommal is verejtékes és véres tehertöbbletet vállaltak.” (M.Ö. 59. old)*

Werbőczy Budavár első megszállása után (1526.) is helyén marad, elvállalja a renegát szerepet. A padisah (szultán) kinevezi őt a meghódolt

keresztények bírójává – tíz forint napidíjjal – békétlenségével, veszekedéseivel a padisah haragját vonja a fejére, ezért a „tiszteletére” rendezett lakomán, 83 éves korában, méreggel veszejtik el. Hamvai a budai zsidó temetőben porladnak. A szultáni területek közigazgatása, a pénzügy igazgatása és a gazdasági élet is a legmérsékeltebb, és ennek ismeretében, a lakosság olyan mezővárosokba költözik be, mint Kecskemét, Cegléd, Nagykörös, Jászberény, Mezőtúr, Hódmezővásárhely, Szeged. E települések lakosai a szigorú központi ellenőrzés hatására mentesek az elnyomástól; a lakosság olyan életkörülmények közé kerül, amely meghaladja a rendi uralom életszínvonalát.

A rossz sor csak ott fordul elő, ahol a török spahik, és papok hűbér birtokai vannak, amelyek nem örökölhetők, ezért rablógazdálkodással még az életükben jólétet akarnak teremteni maguknak a jövőre nézve. A török háremek megtelnek magyar fiúkkal és lányokkal. Kis Ázsia és Egyiptom rabszolgapiacaikon a magyar a legkedveltebb áru. A Nílus egyik szigetén ivadékaik - - írja M.Ö. – „még ma is (magyar) származástudattal élnek”. (M.Ö. 60. old)

Török időkben az ugoros magyar a legnagyobb mértékben megfogyatkozott. Helyét a szerbek (rácok) és oláhok töltik fel, északon a tótok és a rutének. Szlavóniában a horvátok telepednek meg és e területnek új országnevet adnak. De a túlélők megtartották fajiságukat és nyelvüket. Róma ellatinosította a gallokat, de az embertani jellegük megmaradt. Az angolok a norman hódítás után sokáig a francia nyelvet beszélték, de lélekben angolok maradtak. „A nemzeti Via Dolorosának IV. állomásán a magyar nép lelki kiegyensúlyozást keres és az összeomlott társadalmi tekintélyek helyébe az anyát állítja. A nyelvtörténet új lapján az anya szó helyébe édesanyát ír.” (M.Ö. 60. old.) „Lelkük templomában mélyen elszállásolják a Baranyából szétsugárzó új magyar vallást, a régi hit hívei pedig őskeresztényi öntudattal vásárnaponként az evangéliumot pap nélkül ingyen hirdetik, keresztelnek, esketnek, temetnek és csak háromszáz faluba missziózó gyöngyösi ferenceseket, meg a szegedieket tekintik régi barátjaiknak. A nép erkölcsi ereje ez alkalommal is kiheverhetővé tette a nemzetet ért katasztrófát.” (M. Ö. 60 old.)

A lakosság legnehezebb élete a királyság területén és Erdély peremvidékén volt, melynek oka a portyázó, harácsoló török csapatok állandó zaklatása. Erdély, Utiszenovics tábornok meggyilkoltatása után, másfél évszázadra központi hatalommá válik, a magyar rendiséget újjá szervezik. A három nemzet uniójából a szászok nagy befolyásra szert

téve önállóságra törekednek. Az ország nyugati részén, magyar területen a magyar jobbágyokat török rabigába. A szamoszegiek ellenállását vérbe fojtják (47 embert végeznek ki) és az egyre fogyó magyarok helyét, a rumán bojárok elöl menekülő, oláhokkal töltik fel. Amikor a rendi önkény eléri a korlátlan hatalmát, akkor nyíltan a székely nemzet egyes részei ellen fordul. A székely lófők az erdélyi magyarokhoz csatlakoznak, és a gyalogszékelyeket adóztatják. Báthory Zsigmond erdélyi fejedelem vérbe fojtja a lázadásukat és megfosztja nemességüktől őket. Majd változás áll be, Zsigmond helyét Erdély trónján Báthory István veszi át, és 49 nemes kivégzésével visszaszorítja a főrendek hatalmát. A lengyel királyi trón megszerzésével megteremti a magyar állam egyesítésének feltételeit. Hódító törekvéseit a lengyel rendek közömbössége akadályozza meg. Mégis 75 évig tartó uralkodása alatt megteremti a békés erdélyi jólétet. Az ipar, kereskedelem fellendül, az oláhok kulturális színvonalát anyanyelvi Biblia kiadásával emeli.

Báthory Zsigmond székely ellenes tettei tízezzel kényszerítik ki a székelyek Havasalföldre menekülését. Vitéz Mihály oláh vajda belőlük szervezi meg az első oláh állandó hadsereget. Megakadályozza a török hódító törekvések megvalósítását, birodalmának Lengyelország felé kiterjeszkedését. E székely hadsereggel - Rudolf megbízásából - Erdélybe vonul, és a székely lovasok a magyar jobbágyokkal együtt irgalmatlanul irtják az erdélyi nemeseket. Ez a hadjárat Mihály vajdát Erdély, Moldva és Havasalföld egyesítéséhez segíti. Mihály vajda (Mihail Viteazul) Erdélyben fejedelemként uralkodik /1593-1600/ addig, amíg az életben maradt nemesség, a székelyek elcsatolásával hatalmától megfosztják. A székelyek újból kegyetlen nehéz jobbágyi sorba jutnak. Rudolf tábornagya Básta György, Mihályt meggyilkoltatja. Egynéhány évre Rudolf király hatalma Erdélyre is kiterjed.

Ez időkből a királyi területen a Habsburgok befolyása terjed el. Az országgyűlés a királyválasztás jogát a Habsburg-házra ruházza. Miután a Habsburgok a hadügyet és külügyet önkényesen kisajátították, 1540-től fogva 378 évig megszűnt a magyar államérdek képviselője. A diplomaták nem a magyar nemzetérdeket képviselik, hanem a Habsburg császárt.

A magyar csapatokkal, továbbá a királyi várakkal szabadon rendelkeznek az ide rendelt idegen őrségek. A török előretörés megállítására létrehozott a 700 kilométer hosszan kiépült és megerősített, hadiszerekkel ellátott végvárak Szendrő, Korpona, Léva, Tata, Veszprém, Kanizsa, Zengő királyi végvárak, Közép-Európát védték a pogány ellen. A várkapitányok törvény szerint a nádor alá tartoztak, de harcok alatt velük a haditanács rendelkezett. Élelmiszerükről a

nagybirtokosoknak, fegyverzetükről, zsoldjukról a német birodalmi rendeknek kellett volna gondoskodnia.

Meg kell jegyeznünk, hogy a főnemes várkapitányok teljes megmaradt vagyonukat a honvédelemre fordították, hópénzt fizettek, amíg volt miből. A várak ellátására, a zsold fizetésére sürgető leveleket, feliratokat, küldtek a bécsi kamarillához. Ezek elmaradtával, - a császári biztosok gyakran eladják a végvári magyar katonaság öltözetére küldött posztót, a zsoldpénzt elsikkasztják - portyázással, magas rangú török rabok szedésével, akikért váltságdíjat kaptak, vagy magyar rabokra cserélték őket, vásárütéssel és a várhoz tartozó falvak terményeiből, adóztatás révén tartják fenn magukat. Kettős adóztatás sújtja a föld nyomorult népét.

A rendi érdekek a vármegyékben érvényesülnek, ahol a megyei önkormányzat a választott alispánnal, a kibővített törvénykezéssel és jogszabályalkotással működik. A Hármaskönyv alapelvei szerint a megyei statumok minden tilalommal és paranccsal elviselhetetlenné teszik a jobbágy helyzetét. Amikor igazságot keres, akkor őt büntetik meg, mivel a földesurak egy személyben az ügyészek és a bírák is. A robot eléri a heti 5-6 napot is. A végvárak karbantartására a közmunkák, és az állandósuló pénzválság megteremti az új egyenes adót. I. Ferdinánd 13 év után eléri a népi szabadköltözködés jogának engedélyezését, de a földesurak nem tartják be, és a törvénykönyvből ki is hagyják. Az úri széki ítéletek a büntetések pénzen megváltását engedélyezik. A tetszés szerinti büntetéspénzek az ítélkező és a pénzen osztozkodó földesurak számára új jövedelemforrás.

A török szultáni területen 23 féle adót fizető jobbágnak kedvezőbb a helyzete a királyi terület jobbágyainál. Ezért csendesen átszivárognak oda és helyüket a tótok lepik el nyugatról keletre Zemplénig.

Szlavóniában a legelviselhetetlenebb a jobbágyi sors. 1572-ben Gubecz Máté gazdatiszt vezetésével Tahi Ferenc önkénye miatt fellázadnak, de Draskovics György horvát bán és kalocsai érsek a lázadást kíméletlenül leveri és a vezetőket, mint Szapolyai János annak idején Dózsát és vezértársait, kegyetlenül kivégezteti.

* * * * *

A sorvadó rendiség átalakulása és a királyi hatalom ellenállása (1830-1849)

Az újkori kapitalizmus szele feszegeti a feudális Magyarországot. Széchenyi *Hitel* című könyve alapján, pénz kell, hogy a nyugattól való gazdasági lemaradást behozhassuk. E könyv biztonsággal mutatja meg a válság okait, és gyógyírt ajánl a bajok orvoslására. A korszerűtlenség mindennek az akadályozója. Nincsenek utak, vasutak, a nemzet minden vonalon lemaradt Nyugattól. A mágnások külföldön költik el vagyonuk nagy részét. Minden külföldi nyelvet beszélnek, csak a magyar a kivétel, szégyellik nemzetiségüket. Csak az erdélyiek beszélnek magyar nyelvüket. A köznemesek lenéznek a művelt hivatalnokokat, a polgárt, a jobbágyot megvetik. M.Ö írja, hogy kilenc millió jobbágy viseli az ország terheit, ők a nemzet fenntartói. Békében verejtékeznek, a háborúban véreznek, de az alkotmány nem védi őket. Az országgyűlés nem tud javítani helyzetén, mert ott a Bach ellenzék egy áthághatatlan gátat emelt. Be kell vonni a jobbágyi jogokat a magyar jogrendbe a nemzet fennmaradásáért folytatott küzdelem érdekében. Ezt követeli a nemzet érdeke. Ezért követelik, hogy a jobbágy legyen a föld tulajdonosa, mert akkor a munkájának eredménye hatványozódik. A szabadságot előmozdító vagyonosodást lehetővé kell tenni. „*Werböczy könyve a tűzre való.*” (M. Ö. 98 old.) A robot és a tizedek mind a fejlődés akadályozói: az elavult törvénykönyvet reformálni kell, és a jogokat ki kell terjeszteni a népre is. Az új utak építése feltétel lett az előrelépéshez. Úgy szintén a folyó és a csatornarendszer megszervezésére, kiépítésére lett szükség. A *Hitel* leírása szerint Széchenyi minden újítás megvalósítását a kiváltságos osztályoktól várja.

Széchenyi mindezt az újítást Rousseau és Voltaire művei alapján látja megvalósítani. Észreveszi, hogy a feudális magyar rendiség mindenképpen megbukik, ezért szeretné azt átalakítani feudálkapitalizmussá, minden forradalmi villongás nélkül. Széchenyi őszinte és előrelátó meglátásait a vármegye hatalmasai a tűzbe dobják, elvetik. Dessewffy József pedig azt hirdeti, hogy „Széchenyi egy felforgató és munkájával a külföld számára felnagyítja sebeinket.” (M.Ö. 98. old) Mindennek ellenére, Széchenyi szelleme, meglátása hatott a köztudatra. Fellobban a magyar nemzeti öntudat. Kolwrat vezetésével az udvar ellenáll a reformoknak, és az ártatlan reformpolitikát ellenzéknek fogadja el. Így éleződik az ellentét. A közigazgatás korrupciója kiterjed az egész országra. A szepesi, abaúji, sárosi zempléni tót és magyar jobbágyok, a kolera járvány miatt, fellázadnak a közigazgatás hivatalnokai ellen. Sáros megye főispánja, mint királyi biztos, akasztások

tömegével vett véget a lázadásnak. „*A király pedig Coburg-Guthai herceg 140.000 holdas Palavicini örgróf 58.000 holdas hitbizományával a királyi hatalom számára újabb feudális bástyákat emel.*” (M.Ö. 99 old.)

Mindenképpen a jövő történészeinek kell, hogy a feladata legyen elbírálni Werbőczy kiválóságát, amikor a Szent Korona eszme, sok évtizedre visszamenő, a magyar életből és talán isteni sugallatra kifejlődött Szent Korona eszme iránti őszinte, népi hódolatát, annak minden földi hatalom feletti egyedülállóság törvényeit, törvénybe foglalta.

Vagy annak a népre való káros, szinte megbocsáthatatlan bűnét, amikor belefoglalta a Szent Korona eszme követendő törvényeibe azt a törvénycikket, amely a szabad népet, ez időtől fogva gyermekeire is kihatóan, örök időkre, kegyetlen jobbágysorsra ítelteti. Ez a törvény meghatározás mennyiben szolgálhatta a nemzet fennmaradását, népe boldogulását? Kétségtelen, hogy Werbőczy korának egyik legtanultabb, kiváló ügyésze volt.

Kik voltak azok, akiket a krónikák pórnépként illetnek? Semmiképpen sem Árpád honvisszatérő népe. Minden bizonnyal a Kárpát-medencében talált őshonos nép, akik a *Tárihi Üngürüş[1]* írásos bizonyága szerint magyarul beszélő nép volt. Ismereteink szerint, a *megyer* nemzethez hasonlatos nyelvet beszéltek. Az őshonos nép nyelvéből és a Nagy Károlyi rabló hadjáratokat túlélő avar nyelvből alakult ki a most használt nyelvünk, amit Árpád magyarnak határozott meg s ebből lett a nemzet nevünk – magyar. De ők nem voltak ellenségesek Atila, s Árpád vezérletével visszatérő népiránt, hisz semmi ellenállást nem tanúsítottak, sőt a székelyek még fogadásukra elébük is mentek. Mi magyarok ennek az őshonos népnek vagyunk a származékai a nemzetközi DNA vizsgálatok alapján.[2]

Akkor miért és kik rendelték őket örök időkre való jobbágysorsra? Ez nem a honvisszatérő őseink cselekménye volt, mert ők szabadságot szerető népek voltak, és a római kereszténységet ránk erőltető megelőző időkben nálunk nem volt jobbágyi rend. Ezért ezt a társadalmi rendet mi nem szorgalmazhattuk. A kárpát-medencei megérkezésünkkel ez a feudális jobbágyi rendiség már régen elterjedt és megszokott államforma volt. Ezt kizárólag Adelhaid-dal bejött 10 ezer német vendég („hospes”) tehette, akik akkor már szépen el is szaporodhattak a felső nemesi osztályban.

Werbőczy ezek parancsára, vagy megajándékozásuk következtében, -- mert ez időkben gazdagodott meg (Málnási Ödön) --

foglalhatta törvénybe e gyalázatos, nemzetellenes törvényt. Az is lehetséges, hogy ez egy későbbi betoldás, így nem Werbőczy beiktatása. Lényeg az, hogy Kossuth törölte e szégyenfoltot Szent Korona tanunkból a Habsburg ház trónfosztásával egyetemben. Amikor majd visszahelyezzük Szent Korona tanunk, mint magyar alkotmányt a megillető helyére, akkor az 1848-as Kossuth által megtisztított Szent Korona tant, eszmét kell visszahelyeznünk. Ki kell kutatnunk a 70.000 színmagyar karóba és kerékbe törésének ily nagymérvű büntetés előidézőit is, Zápolyai János háttéri szerepét.

Fontosabb kérdések ezek, mint nem létező ősnép nyelvéből fabrikálni egy feltételezett mondatot és ugyanakkor elhallgatni, vagy elhallgattatni a szumérologia, etruszk, egyiptomi nyelvészeti ásatások és embertani kutatások sokatmondó eredményeit.

1832-1836-ig országgyűlésen egy erős ellenzék kezdte el a reformok beindítását. Kölcsey, Klauzál, Wesselényi, Deák azért harcolnak, hogy az alkotmányt átalakítsák, mert a rendi országgyűlés alkalmatlanná vált. Az Urbárium törvénybetiltásával eléri az 1765-i korigényt, de ugyanakkor megvédik az úri széket. Széchenyi javasolta, hogy az épülő Lánchídon a nemesek is fizessenek. Bevezetik magyarul szóló törvényeket is. A bécsi miniszterek a cenzúrát, rendőri felügyeletet, és felségárulási pereket indít. Wesselényi Miklóst és az országgyűlés ifjúsági vezetőit bebörtönözik. A magyarul nem beszélő Pállfy Fidelt magyar kancellárrá emelik, aki minden Wesselényi és Kossuth szervezkedést elfojt, azzal a szándékkal, hogy Magyarország Ausztria tartományává váljon. A feszült helyzetet a pesti nagy árvíz még jobban kiélezi. Széchenyi reform elvei az osztrák, cseh ipart védő bécsi miniszterek miatt nem valósulhat meg. Kossuth pénzt követel a Széchenyi kezdeményezte ország fejlesztéshez, de ez csak úgy valósítható meg, ha a nemesek is kiveszik részüket a közös teherviselésben. „Aki nem fizet adót az hazaáruló” – írja Málnási Ödön. (100 old.)

1839-1840-i országgyűlésen a közvélemény hatására a reformok egy részét sikerül hatályba léptetni. A hadiszolgálatot tíz évre rövidítik. A nemesek fölött ítélkező váltótörvényt vezet be. Megalakul az első Pesti Magyar Kereskedelmi Bank, Ullman és Társai név alatt. A zsidók gyáralapítási joga sok galíciai zsidót vonz. Bevezetik a részvénytársaságok intézményét. Tengerre magyar világkereskedelmi tervezetek születnek. E tervezet beindítója Magyar László a Kongó forrásvidékének felfedezője. A magyar katolicizmus és protestantizmus között az ellentét kimélyül.

Széchenyi az egész közép-európai ipar és kereskedelem érdekeit kielégítő szabad kereskedelmet óhajt. Kossuth az egyszerre kiépülő magyar kapitalizmus híve és ugyanakkor a városi polgári osztály feljövését óhajtja. Létrehozza az Országos Védőegyesületet, amelynek a célja, kizárólagos magyar áruk szorgalmazása.

A magyar technikai tudás beindul. Bolyaiak az új geometria felfedezői, Irinyi találmánya a foszforos gyufa, Vásárhelyi Pál hidraulikus törvényét a Rajna és Mississippi szabályozásának használják. Ármentesítik az Alföld keleti részét. A Dunát hajózhatóvá teszik. A Föld első hengermalmát valósítják meg. A tiszavidéki búzát nyugat-európai keresett áruvá teszik.

A magyar főrendek és a köznemesség köreiben ellentét alakul ki a tekintetben, hogy a haza elmaradott viszonyait a fejlődés vagy a forradalmi változások útján járva érik-e el szemben a bécsi udvar törekvéseivel. Metternich tervszerűen mélyíti e szakadékot. Gr. Apponyi Gyula és Gr. Széchenyi István arról tárgyal, hogy a veszélyes Kossuthot el kell távolítani. Választási meggyőzéssel sikerül is harminc megyét elvonni Kossuth Lajos oldaláról. Széchenyit gazdaságpolitikai reformok ígéretével meggyőzik, hogy nyíltan álljon ellen Kossuthnak.

Metternich kancellár látja, hogy Magyarországon forradalmi helyzet van kialakulóban. A külföldi egyetemekről hazatérők Hegel szabadságeszméjét nyíltan hirdetik, és nem tekintik követendőnek Werbőczy Hármaskönyvében rögzített ősi jogszokásainkat. Különös hevülettel támadják az ősiség elvét, gyakorlatát. Eötvös József: *A falu jegyzője*-ben a nemesi vármegyék elavultságát mutatja be, és az 1514-ben című: *Korrajz*-ban a jobbágylázadás gondolatának lángját ébresztgeti. Arany János szintén a korteskedésre berendezkedett rendi vármegyrendszer hibáit hozza fel. Petőfi Sándor, az ő hevével, a franciák szabadságeszméjét gyűjtja bele a kispolgárok és a parasztság lelkébe. Báró Dercsényi János a kommunizmus ideológiájának ellenszereként a birtokos paraszti osztály létrehozását, a nemesi hitbizományok helyett a tőke hitbizományok létesítését javasolja, igazságos adózás bevezetésével. A városok és a felvilágosult nemesek hatására újból elterjed a magyar nemzeti viselet. A pesti Nemzeti Színház megszabadul a német behatás alól. A polgárok az elnémetesítési törekvéssel szemben a hivatali nyelvként használt középkori latin mellett egyre szélesebb körben megkezdik a magyar nyelv használatát. A zsidók is visszatérnek a már hatvan éve szünetelő névmagyarosításra. Nyugtalanító hírek kelnek lábra. A gr. Wesselényi és báró Kemény által Erdélyben elűtetett jobbágyparasztság felszabadítás

szükségességének tudatában, Galíciában a lengyel nemesek fegyvert fognak, de a bécsi kormány irányításával a szervezett ellenerők, tömeges kivégzésekkel leverik a lázadást. Kossuth ebből arra következtet, hogy ha az udvar szabadítja fel a jobbágyokat, akkor az ország elveszti önállóságát. „A népszabadsága a nemzet életfeltétele.” (M.Ö. 103 old.) Ezért minden erejét a jobbágyok felszabadítására fordítja. „A feudalizmus romjainak bukni kell, és ha a nemesség fel nem fogja helyzetét veszve van menthetetlenül.” - mondja Kossuth. (M. Ö. 103 old:)

Az 1847-48-as országgyűlés készülődésekor meghal az ország népszerű nádora. Az országgyűlést az uralkodó V. Ferdinánd császár magyarul nyitja meg. A felirati vita közben kitör februárban a párizsi forradalom, ugyanakkor Kossuth rábírja az alsó tábla többségét az alkotmány megváltoztatására. A bécsi ifjúság, Kossuth beszédén fellelkesülve, 1848. március 13-án - véres harcok árán - eltörli az abszolutizmus rendszerét, és Metternichet menekülésre kényszeríti. A magyar főrendi tábla elfogadja az alsó tábla határozatait, és Kossuth eléri célját, a jobbágy felszabadítást. A március 14-én Bécsben átadott Pozsonyi feliratot az udvar vonakodik elfogadni, és attól való félelmében, hogy a magyar rendek István nádort választják királlyá, gróf Batthyányi Lajost 1848. április 7-én, felelős magyar miniszterelnöknek nevezi ki.

A bécsi ifjúság példáját követve Pesten március 15-én, Petőfi a cenzúra elkerülésével kinyomtattatja „A nemzeti dal”-t és a Jókai Mór által szerkesztett a magyar nemzet követeléseit tartalmazó 12 pontot. A forradalmi ifjúság kiszabadítja Táncsics Mihályt budavári börtönéből, és diadalmenetben viszi át Pestre. A pesti színház esti előadásán Katona József Bánk bánja kerül bemutatásra. Az országgyűlés három hét alatt megszövegezi az új alkotmányt, amelyet április 11-én a király szentesít. „Az alkotmányban kidolgozott törvények az ország népét jogban egyesítik. A végrehajtó hatalmat gyakorló kormány miniszterei a királynak és az országgyűlésnek felelősek; ellenjegyzésük nélkül a király rendelkezései érvénytelenek. A kétharmados országgyűlést legalább húsz éves, legalább száz forint évi jövedelmű magyar állampolgárok választják háromévenként. A király a házfelosztás esetében három hónapon belül új országgyűlést köteles összehívni. Az országgyűlésnek nemcsak költségvetési, hanem zárszámadási joga is van. A király szent és sérthetetlen.” (M.Ö. 104)

A közteherviselés alapján mindenki adóköteles. A tized, mindennemű úrbéri robot, valamint az úri szék és az ösiség megszűnik:

(M.Ö. 104) A bevett vallásokat egyenjogúsítják, és ezzel megszűnik a katolikus vallás államvallás jellege. Erdélyt újraegyesítik a Magyar Királysággal. A külügy, hadügy és pénzügy közös vonatkozásait végül nem rendezik, és ezzel elültetik a további viták magvát. Az úrbéri terhek megváltásának módját és mértékét, a körülmények miatt, egyenlőre nem tárgyalják. Ez vált az új rendszer bukásának belső okává.

Kossuth nevéhez fűződik a nép, nemzeté, Szentkorona tagjává emelése, addig évszázadokon keresztül csak a király és a nemesek alkották a politikai magyar nemzetet, a kiváltságoknak szabadsággal való felcserélése, és a társadalmi osztályoknak az igazság, testvériség és hazaszeretet kapcsával történő egyesítése.

Metternich már 1825-ben arról szónokolt, hogy a magyar nyelv államnyelv tétele ellentéteket fog előidézni a magyar és nem magyar anyanyelvűek között. Ekkor már megkezdték a magyarellenes izgatást a Magyarországra betelepített és bevándorolt, letelepedett nemzetiségek között és ez folytatódott 1833-ban a pán-germán eszmék sugallta tervek hirdetésével, mely szerint Németország területét kitolják a Duna-mentén a Fekete tengerig. Az udvari körök a sok népű birodalom nemzetiségei közül a legerősebbnek, a magyar erőknek a szétforgácsolását tűzte ki céljául. Támogatják, sőt létrehozzák, kinevelik a magyarellenességet a kisebbségek körében, és elősegítik a rumánok nagybani betelepítését. Kollár János a pesti tót lelkész, Stúr Hurban és mások tót irodalmi nyelvet létesítenek, kidolgozzák nyelvtanát és terjesztik a magyargyűlöletet. A budai királyi nyomda e korban 1500 szerb könyvet ad ki. Gaj János az udvar támogatásával a horvátokat a magyarok ellen uszítja, és sürgeti a dél-szlávok egyesítését.

A magyar reformtörekvések időszakában elhanyagolják a védekezést a pán-szláv és a dáko-román elméletek terjedése ellen. A nemzetiségi vezetők arra használják az ölükbe hullott, magyarok által kivívott szabadságjogaikat, hogy elszakadjanak Magyarországtól, és önálló államokat alakítsanak annak területén. Magyarország nagyjai az erőviszonyok tudatában nyugodtan nézik a dél-szláv és a dáko-román törekvéseket, abban is bízva, hogy az ekkor még erős török hatalom sem járulna hozzá ezen államalakulásokhoz. Különben is a Habsburg birodalom nemzetiségei közül csak a csehek azok, akik politikailag érettek az államalakításra.

A rendi Magyarországon, Hunyadi Mátyás halála óta állandósult az ugoros magyarellenes néptömegek elleni faji harc, ami megnyilvánult az 1514-1831-ig többször megismételt jobbágyirtás, és helyükbe idegen fajtájú néprészek betelepítésével. E három és fél évszázad alatt a

magyarság a történelem süllyesztőjébe került, írja Málnási Ödön. (105 old.)

A tömeges magyarosodás nem történhetett meg a nemesség gőgös elkülönülése miatt írja Gorove István. (M. Ö. 106)

Wesselényi mondta „Nincs nemzetiségünknek ártalmasabb ellensége a betyáros magyaroságnál.” (M.Ö. 106) Táncsics Mihály a minden eszközzel való magyarosításért harcol. Eötvös József elemi oktatási törvényjavaslatot készített, bár javaslatát, amely az oktatás nyelvét a lakosok többsége szerint határozza meg a főrendi tábla elveti. Amikor ez végül is megvalósulhatott, akkor már túl késő volt, mert szabadságharcunk elvesztével a magyar kormány is elvesztette a függetlenségéből adódó erejét. Teleki László volt az, aki meglátta Párizsból a végzetes tévedést.

Nyolc nappal a márciusi ifjak tettei után, Kolowrat és báró Jósika Sámuel tanácsára, a király a magyargyűlölő Jellasics Józsefet bízta meg azzal, amikor horvát bánná nevezi ki, hogy osztrák-horvát csapatokkal verje szét Kossuth hadait. Rajasics, szerb pátriárka a karlócai szerb nemzetgyűlésen a horvát bánt támogatja, és a szerbek osztrák tisztek támogatásával Délvidék magyarságát pusztítják. A balázsfalvi román nemzetgyűlés ellenzi Erdély egyesítését, és Avram Jancu vezetésével, osztrák segítséggel, kegyetlen irtóhadjáratot indítanak a védtelen erdélyi polgári lakosság ellen.

Prágában a cseh felkelők harcát leverik. Az első magyar népképviselési országgyűlés három hónappal később Petőfit hazaárulónak és orosz kémnek nevezi. Az új országgyűlés Kossuth Lajos indítványára 200.000 újoncot és 42 millió forintot szavaz meg.

Kossuth megkezdi a magyar honvédség toborzását, és harcra tüzei a szabadsággal évszázadok után újra megismerkedett magyar népet. A Pestre érkező Lemberg tábornokot a feltüzelt nép megöli. A király ez okból az országot statárium alá helyezi. Kossuth Honvédelmi Bizottmány néven a végrehajtó hatalmat kapja meg. A magyar csapatok Jellasics csapatait a határig üldözik. Windischgrätz tábornagy a prágai forradalom elfojtása után, miután egyesült a horvát bán menekülő seregével, leveri a bécsi forradalmat. A trónjáról lemondott V. Ferdinánd helyett a kamarilla a 18 éves Ferenc-Józsefet teszi a trónra azzal a gondolattal, hogy a koronázási eskü megkötöttség nélkül egyesíti a birodalmat. Windischgrätz 1846. január 6-án Budát támadja. Scitowsky János pécsi és Zichy Domonkos veszprémi püspökök pedig január 10-én a katolikus püspöki kar nevében levelet adnak ki, amelyben a

„pártütőket” megbélyegzik és az ország békéjét és vagyonbiztonságát helyreállító Windischgrätz iránti engedelmességre hívják fel a figyelmet és I. Ferenc-Józsefért való imádkozásra.

Görgey Artúr neve ismertté lett az országban. Gróf Zichy Ödön felakasztásával, tehetsége mellé páratlan népszerűségre tesz szert. A kápolnai csatavesztés után őt nevezik ki a magyar hadak élére.

Az új császár az 1849. március 4-i birodalmi alkotmánnyal a részekre bomlott Magyarországot meghódított tartománnyá nyilvánítja. Görgey fényes tavaszi hadművelettel a határig üldözi az ellenséget. Bem emigrált lengyel tábornok visszafoglalja Erdélyt. Áprilisban az ország újból szabad lett.

„A szabadságharcban a magyar nép kiapadhatatlan függetlenségi vágyát kitűnően értékesíti Kiss Ernő hadsereg szervező képessége, Damjanics megfontolt hősiessége, Klapka várvédő ismerete, Török Ignác erődítő művészete és Gábor Áron tüzértechnikai tehetsége. Kossuth 1849 április 4-én az uralkodó családot trónfosztottnak nyilvánítja.” (M.Ö. 107.) Magyarország kormányzójaként veszi kezébe az ország irányítását.

A császár Európa egyik legerősebb hatalmához fordul segítségért. E törekvést támogatta Wellington herceg külpolitikája is, mivel a magyar győzelem esetén az ír nemzeti mozgalom erőreakapásától félt, ezért ajánlotta Ausztriának Oroszország segítségének igénybe vételét. Az orosz cár 200 ezer orosz katonát küld Paskievics herceg parancsnoksága alatt Ferenc József megsegítésére. A betegesen kegyetlen, vérszomjas Haynau 170 ezer katonája nyugatról tör hazánkra az olasz hadszíntérről. A 150 ezer főnyi magyar honvédség hősi küzdelmekkel vonul Arad felé. A Buda elveszte után a kormány Szegedre települ, ráadásul Szemere Bertalan elkésve nyújtja be a nemzetiségi törvényt.

Haynau, a „Brescia-i hiéna”, október 6-án kivégezteti gróf Batthyányi Lajost az első magyar miniszterelnököt az első tíz zászlóalj felállítása miatt. Aradon a 13 vértanú honvéd tábornokot akasztatja fel. A megtorlások idején 114 kivégzést hajtottak végre.

„A nemzet az aradi vesztőhelynél eljutott a via dolorosa hetedik állomásához.” (M.Ö. 108.) Lord Palmerston angol külügyminiszter bécsi követét, hogy a „pápuák politikai erkölcsénél kisebb szinten járó bécsi kannibálok ostoba és gyáva embertelensége fölött utálatát fejezze ki.” (M.Ö. 108) Az 1848-as francia februári forradalmat követően a német,

olasz, és magyar nemzeti önállósulási kísérletek elbuktak. Windischgrätz az osztrák, Radetzky az olaszt, az orosz cár a magyart kényszeríti a fegyverletételre. Kossuth Törökországba, társai Olaszországba, Franciaországba és Angliába menekülnek. A szabadság iránti lángot követve a harcot emigrációba kényszerített huszáraink az Észak-Amerikai polgárháborúban folytatják. Legendás vezérük Kovács Mihály ezredes. Kiváló tisztjeink kivették részüket az olasz egység előkészítésében is. (Garibaldi). Kossuth a londoni és a washingtoni ünneplések után Torinó-ban telepedett le, és csak 13 év után lépett előtérbe a közép-európai és a dunai föderáció tervének ismertetésével.

Magyarország a világháborúban, 1914-1919

A túlméretezett német, osztrák, orosz, francia és angol imperializmus csak az alkalmat várta, hogy politikai célkitűzéseit megvalósíthassa. Ahogy a gyilkos szerb anarchista, Gavrilo Princip megölte az osztrák-magyar trónörökös párt, egyszerre nemzet-nemzet ellen támadt. Conrad, vezérkari főnök a Balkánon tervezett egy gyors hadműveletet, hogy a monarchia számára lehetséges gyors győzelmet arasson. Ez a terv elmaradt a dualizmus bonyolult ügyintézése végett. Tisza István és Conrad évek óta nem tudták egyeztetni nézeteiket. Ezért Conrad, Tisza István tiltakozására, a felelőséget azzal hárítja el, „hogy a monarchiát az annexió kérdésében érdektelenség nyilvánítására kötelezi.” (Málnási 137) E mulasztást az oroszok kihasználták azzal, hogy az ultimátum után (1914. júl. 23.) a kezdeményezést a kezükbe vették. A háború kitörésekor, a monarchia közjogi súlypontja Tisza Istvánra hárul. Elszántan kitart Erdély különválasztása ellen a bécsi, és berlini ellenzékkel szemben. Berchtold külügyminisztert Burián váltja fel. Olaszország hadba lép, azért, hogy az olasz és az orosz hadsereg Budapest és Bécs között találkozzon. Conrad zseniális terve, a gozlicai áttörés, sikerrel jár és visszaszorítja az orosz haderőt. Az olasz hadsereget Doberdónál a magyarok állítják meg. A német, magyar, osztrák, bulgár seregek elfoglalják Szerbiát, de Szaloniki elfoglalása nem sikerül. A magyar, bolgár, török hadsereg közös együttműködése Rumániát tétlenségre készíteti. Ezzel a veszély 1915 őszén Magyarország részéről megszűnt. Ha ekkor megkötjük a különbékét, akkor a további veszélyeket elkerülhettük volna. Tisza tisztában volt a kínálkozó helyzettel, de a koalíciós kormányra, segítség

nélkül nem tudott kellő hatással lenni. A kedvező alkalom elmulasztása, a központi hatalmak ostromló helyett, ostromlott állapotba jutnak, körülvéve a szövetséges hatalmak anyagi, gazdasági, technikai és létszámfölényben levő haderejével. 1916-ban Balkánról, Galíciából, majd Rumániából támadnak bennünket. Rumánia néhány hétre elfoglalja Erdély dél-keleti részét. Innentől kezdve a hadműveleteik a védekezés érdekében történnek, mert, a szövetséges hatalmak hadseregei a kimerítési haditervet alkalmazzák.

A történetek hiteles bírái nem lehetünk, „de azt már megállapíthatjuk, hogy mit tettünk helyesen és augustinusi[3] őszinteséggel azt is vázolhatjuk, hogy a vezetésért felelősség vállalók, mit mulasztottak.” írja Málnási (138 oldal)

„A világháború nehéz lelki atmoszférájában, a testi fáradságok, veszélyek, bizonytalanságok, súrlódások véletlenek világában a magyar harci génusz csodákat művelt. A magyar katona tájékozódó képessége, önbizalma, kötelesség tudata, bátorsága a világháború mérlegének legértékesebb tétele. Felvirágozott magyar katonák dalolva meneteltek a harcterekre. A Kárpátok vérrel festett hótakarói a galíciai agyagrengetegek, a volhinai lápok, a Doberdó, Hétközség, Isonzó, Piavepokla, Szerbia halálleselkedő völgyei, Albánia, maláriát lehelő levegője, az Adria mélyén alvó szirénás hajók, az erdélyi bércek véráztatta erdői: a magyar katona halált megvető hősiességének örökös tanúi. Miről tanúskodhatik a megmaradt bajtárs? Piszkos, vizes lövészárkokban, gránátvájta köves gránáttölcsérekben, tikkasztó hőségben, dermesztő fagyban, pokoli pergőtűzben, szakadatlan támadásokban rongyosan, éhezve, szomjazva is csodálatosan védekező székely, magyar, rumán, szász, tót, és horvát hősök oroszláni küzdelméről. Komor tekintettel rohamra szaladó apákról és fiukról. Golyótól srapneltől, gránáttól, aknáttól halálra sebzett hősöknek eltorzult arcáról, fájdalmas vonaglásáról, elüvegesedő személyről és feleségük, gyermekük, szüleik nevét suttogó utolsó sóhajlásukról. A nyöszörgő sebesültek kötözése és az elnémult holtak temetése közben: elmélkedés az európai álkeresztények, álkultúra, álcivilizáció csődjéről, az osztályelnyomásnak egymás ellen hajtó vadászó nemzetek tragédiájává fajulásáról és az idők vérgőzös méhében egy új társadalom megszületésének felfedezéséről. Hétszázezer magyar hősi halottnak nekrológiát az összes könyvtárak sem tudnák befogadni.” (M. Ö. 138-139)

A nemzet értékes öntudatos nemzetben gondolkodó harctereken vívta emberfeletti küzdelmét és „csak egy éjszakára”[4] maga mellé kívánta a pártoskodókat – (írja Málnási Ödön 139), az országban továbbfolyt a haza földjéért folyó vitatkozás. Ferenc József halálával, aki nem volt hajlandó semminemű újításra, IV Károly trónra lépésével a helyzet megváltozott, mivel jóindulattal viseltetett irányunkban. Tisza István nem egyezett bele a választási jog megváltoztatásába, ezért Apponyi közbenjárására, Károly király hozzájárulásával, az Esterházy, majd a Wekkerle kormányban, Vázsonyi kidolgozta az 50 évvel elkésett választójogi törvényt. Gr. Apponyi Albert mondja: „Erre láttam az első lépést egy oly választójogban, amely a szocialistákat kielégítette és lehetővé tette a régi társadalom vezető elemeinek együttműködését a proletáriátussal. Az 1917 évi kormánykrízisnek ez volt a nagy alapgondolata, melynek elejtése után a kisebbségi kormánynak nem volt többé létjogosultsága, és a régi társadalom vezető elemének is megszűnt a befolyása a háború után okvetlen bekövetkezendő nagy átalakulás irányítására.” (M.Ö. 139-140)

A választójogi küzdelem alatt, a különbéke kísérlet kudarca következtében Czernint leváltják külügyminiszteri posztjáról, és helyét Burian veszi át.

A monarchia hadseregének szervezése nagyon hibás. A hadvezéri művészetben kiváló Conradtól belső érdekek, politikai helyezkedések következtében megvonják a bizalmat, és helyette másodrendű alvezérek kezébe kerül a vezetés. A beosztott vezérkari tisztek megfontolása, elgondolása torzult. A dualizmus erőaránya nincs egyenletben a vezérkar összetételében. A magyar vezetők kisebbségbe kerülnek és a magyar katona anyagot mértéken felül terhelik. A hamis jelentések, és az őszinteség hiánya elbizakodottá teszi a katonai vezetést. Az elbizakodottság nagy bajok elindítójává válik. A békeévi gyakorlati és harcászati szabályzatok figyelmen kívül hagyják a különböző nemzetiségű lelkűséget. A harcászati tervek meghatározásnál és elkészítésénél figyelmen kívül hagyják az eltérő harcmodort. A polgárság kiképzése csak a kaszárnya látogatásából állt. Az ütőképes fiatal katonai állománnyal rendelkező hadtesteket feltöltik az idősebb hadkötelesekkel, így meggyengült a katonai szervezetek ütőképessége. Legtöbbször a tüzérség elégtelen tűzbiztosítást nyújtott a rohamzászlóaljnak a támadásvezetésben. Ezért mindig nagy veszteségek árán sikerül a kitűzött katonai cél elérése, a támpont elfoglalása.

Elégtelen a háborús tervgazdálkodás. Többnyire gazdasági alkalmat leső polgári bürokraták csatározásává silányul az ellátás döntő fontosságú kérdése. A harcvonalban hiányos az élelmezés, a lőszerellátás, ami rontja a harci szellemet. Hiányzik az együttműködés a katonai közigazgatás és a polgári közigazgatás között. Az elégtelen hadisegélynek a közigazgatási basáskodással való kiutalása a forradalom előfeltétele.

A katona politikusok hihetetlen tömeglélektani ismerethiánya kitermeli a lelkesedés enyészetét. A haditudósítások nem veszik figyelembe a néplélektani és tömeglélektani ismereteket. A katonai sajtópolitika, komoly harcászati propaganda ismereteket közlő cikkek helyett, a sajtó csak a cenzura által jóváhagyott „fehér foltokat” teregeti az olvasó elé, ami az olvasó gyanúját váltja ki. Egy angol sajtófejedelem által irányított sajtópropagandával nem rendelkezünk. Nálunk még a passzív védekezés is hiányos.

A központi hatalmak katonapolitikai nyomáshányadosa, 1914 augusztusától 1917 decemberig 5.2 %-ról, 3.9%-re csökkent. (M.Ö. 139 old). Ez az idő elég lehetett volna egy józan megalkuvásra, egy külön békekötésre. Oroszország mélyébe hatolás, Napóleon tanulságán való okulás elmulasztása nagymértékben a bukás előszelét jelentette.

A német nagy vezérkar 1918. márciusában átveszi az irányítást, de már nem képes az események felgyorsult folyamatát megállítani. Rumánia és Szerbia felfokozott igényeit, ez időben már nemzetközi szerződések biztosítják. A clevelandi szerződés[5] az autonómia ígéretével további lelkesedést vált ki. Bulgária kapitulál, és ekkor Tisza is elismeri, hogy a háborút elveszítjük. Gr. Andrássy Gyula veszi át a külügyi tárcát, aki lerombolja apja 39-éves politikai művét, amikor megszakítja a német szövetséget. Amit a szövetséges hatalmak értékeltek is volna, ha a békejavaslatával idejében állott volna elő. A hadviselő felek között nagy átcsoportosulások történnek. Galícia Lengyelországgal, horvátok, szlovének, boszniai szerbek Szerbiához csatlakoznak; Csehország önálló állammá válik, a rumánok szintén készülődnek az önállóságra és Erdély megszerzésére. A magyar miniszterelnöki szék tehetetlenül alkudozik, ez alatt gróf Károlyi Mihály a kimerült, elégedetlen tömegekre számítva ellenkormányként létrehozza a Nemzeti Tanácsot, s ezzel megkaparintja a kezdeményezést s 1918. október 28. és 30-a között a hatalmat. Minden polgári és egyházi szervezet csatlakozik a Nemzeti Tanácshoz. Az uralkodó Károlyit miniszterelnökké nevezi ki. „Ez a nemzet 9-ik *Via Dolorosa* állomása.” (M. Ö.)

A katonai összeomlás volt az, ami Károlyi Mihályt segítette a magyar kormányra. (M.Ö. 142.) A németekkel ellentétes ötévi küzdelme, a választói kérdésben tanúsított álláspontja, a parlamenttől elkülönített szocialista vezérekkel való együttműködése, emelte őt az államügyek élére. IV. Károly, november 3-án lemond az államügyek intézéséről, és elfogadja az államforma változást. Német-Ausztria önállósult, 14-én pedig a Cseh-szlovák Köztársaság, 16-án a Magyar Köztársaság is megalakult. Nálunk hiányzott a nemzettudattal rendelkező polgárság. A magyar parasztok is szervezetlenek voltak. Csak a szociáldemokrata szakszervezetek jelenthettek volna hatalmi erőt, de vezetőik politikai iskolázatlansága megfosztotta attól, hogy a harc nélkül megkaparintott hatalmat, szükséges reformok bevezetését érvényre jutassa. Párt, amely hiányolja a részletekre menően kidolgozott kormányzási munkatervet, az méltatlan, nem alkalmas a hatalomra. - Itt ez a helyzet állt elő.

Nincs népszerű igaz magyar vezető, aki a visszatérő magyar katonákat megszervezhetné az egységes nemzetvédelemre, és ugyanakkor a reformok megtörténtét is biztosítaná. Sajnos, akkor egy háborúellenes hadügyminiszter tűnik fel Linder Béla személyében, aki döbbenetes kijelentésével „Nem akarok katonák látni” (csak a laktanyákban) még jobban bomlassza a sereg maradványokat. Az olasz frontról hazatérő katonákat már a határon leszerelik, lefegyverezik. Ennek következtében Erdélyt hősiessen védő székely hadosztály magára marad. A dualista közjogi rendszer, nemzetietlen katonapolitikája, a nemzeti hadsereg hiánya megbosszulja magát. „Az időszerűtlen pacifizmus koraszülött gyermekének nyávogásától a nemzet zöme nem hallja meg az idő parancsszavát. Aki nemzettudatosan, saját elhatározásából még kilenc hónapig marad az egyetlen lendületes harci kötelékben, az naponként ismételve Zrínyi Miklós siralmát: 'Csúfsággal lettünk nemzetnek és magunknak, ellenségeinknek pedig, valahonnan is jön prédájává.'” (M.Ö. 143) A nemzetiségi kérdés megoldása Jászi Oszkár részéről elkésett. Ugyanúgy, mint hetven évvel ezelőtt Szemere Bertalané is. Ezt betetőzi az erdélyi rumánok és szászok elszakadása, a magyarság kisebbségi sorsra jutása. A kormány elmulasztja a háborús tervgazdaság feladását, átállni a gazdasági politika beindítására. A katolikus egyház vezetőivel felajánlják a nagybirtokosok birtokait a földreformra, de a tehetetlen polgári köztársaság, amely készületlen a vezetésre, csak bukásuk előtt négy héttel indítja meg ennek végrehajtását.

„A hatalom súlypontját alkotó szociáldemokrata-párt ellenzékiiséghez szokott vezetői, már alig tudnak védekezni a minden elképzelhető politikai rendszer készséges kiszolgálására és

túllicitálására nevelt magyar értelmiségnek a pártba való beözönlésével szemben. Ez a mamelukságra hajló társadalmi réteg egyetlen esztendő alatt a munkapárttól EME-ig öt féle pártban keresi az érvényesülést. Szélsőségek felé tereli az egymást váltogató rendszereket. Ugyanakkor, akik 1918 novemberében hangosan korholják nemzeti szín és szocialista szín együtt viselőit, fél év múlva a tenyérynyi széles vörös szalagot viselik, a már életkockáztatást jelentő nemzeti szín megtartóját halállal fenyegetik, a 12-ik hónapban pedig ötödször elvi átvedléssel, bizonyos különítményeknek ajánlják fel mindenhez gyakorlott szolgálataikat.” (M.Ö. 143-144)

A katonai összeomlás létrehozta államunk önállóságát, de nincs előrelátó és szervezett külügyi diplomácia és hadsereg. A bajt a diplomácia és a hadseregünk hiánya okozzák. Károlyi Mihály a francia és az orosz orientációnak az elkötelezett híve, de nincs velük egyezménye. 1915 nyarán Svájcba megy, hogy ott megkezdje Masaryk-hoz hasonló tevékenységét. Azzal a reménnyel, hogy egyezményes biztosítékot szerezzen, amelyet a mostani nehéz időkben értékesíthetne. A szövetséges hatalmak győzelmük után, elvetik, figyelembe se veszik a rokonszenvre épülő közeledést. Győzelmük gyümölcsét azoknak juttatják, akikkel egyezményes kapcsolatban vannak. Egyedül Olaszország az, amelyik felismeri a Duna medence közép-Európai értékét. Ennek eredménye, hogy a páduai fegyverszüneti egyezményben Országunk érdekeit oltalmazza, és egy kissé gyengíti a franciák oltalmazottjainak érdekeit. Ennek következménye a Franchet d'Esperey tábornok által kijelölt Szabadka-Maros határvonal. E döntéssel francia érdekkörbe kerültünk. Ugyanez időben Spaa-ban fegyverszünetet kötnek. Ennek hatására a francia diplomácia teljesen elejti a magyar érdek támogatását. Pellé tábornok a cseheket, Franchet d'Esperey a szerbeket és Berchtold irányításával a rumánokat vonultatják Hazánk felosztására, pontosabban a cseh-szerb-rumán igények érvényesítésére. Majd Párizsban megtörtént Magyarország feldarabolásának jóváhagyása. Károlyit három héttel később értesítik a történetekről. Ha elismerte volna Magyarország felosztását, akkor megkezdhetette volna az újjászervezést, a reformok bevezetését és az ellenakciót. Minderre képtelen volt, éppen a francia orientációja miatt. A szociális reformok elmulasztása folytán nem várt erők jutnak érvényre.

A forradalmat kirobbantó erők már 1918. novemberében észlelhetők voltak Budapesten. Szovjet-oroszországot három irányból ellenforradalmi összesített támadások veszélyeztetik. Lenin katona politikai érdekekből megbízza Szovjet-oroszország teher mentésével Kun Bélát azzal a reménnyel, hogy a Magyar Tanácsköztársaság Közép-

Európában forradalmat létesít, ezzel vonja el Szovjet-országra nehezedő külföldi erők segítségnyújtását. A kommunista párt elsőnek a szociáldemokraták ellen lép fel. A népköztársaság igazságügy minisztere Kun Bélát börtönbe veti. Amikor Károlyi értesült a szövetséges hatalmak általi országunk felosztásáról a szovjet-orosz hadak Ukrajnában éppen előnyomulóban vannak, és egynéhány magyar katona politikus az oroszokhoz való közeledésben látják az ország felosztásának megakadályozását. A dél-szláv kommunisták mozgalma is azt a látszatot vetíti elő, hogy az oroszokkal való együttműködés délen is segíthet. Károlyi a felelősség kikerülése végett átadja a hatalmat a szocialista pártnak, amelynek megbízottja a fogházban lévő Kun Bélával szervezkedik és 1919. március 21-én Garbai Sándor elnökletével megszületik a Magyar Tanácsköztársaság.

A Magyar Tanácsköztársaság gazdaságpolitikai vezetői, a felelősség és a nemzet jobb élet színvonalának megteremtése helyett, a további, még mélyebb összeomlást idézik elő. Az ország termelő eszközeit államosítják. Létrehozva az államkapitalizmust, ahol az állam teljes szervezetlenségben vergődik és ahol nincs meg az önellátás legegyszerűbb előfeltétele se. Az ortodox marxizmus minden hirdetőjét dicsőítik, akik alkalmatlanságát csak később észlelik. A Népköztársaság utolsó évében megkezdett, és a falu népében nagy reményeket keltő földreformot, a magyar nép érdekeit nem ismerő, kommunista dogmatikusok miatt elvetik. Ezzel a döntéssel a falu népét ellenforradalmárokká teszik. A népi tömegből toborozzák az ellenünk felvonuló utódállamok hadseregével szembeálló vörös hadsereget. A cseh hadsereget könnyűszerrel kiverik az országból.

A szovjet-orosz had visszavonul, így a remények, a közös együttműködésben eloszlik. Clemenceau fegyverszünetet ajánl. Kun Béla elfogadja azt és így a franciák hadvezetősége időt nyer. A Felvidékről oktanul visszavont vörös hadsereg elveszti harci kedvét és a további tervüket megismert román hadsereggel szemben, a Tisza vonalánál összeomlik. A népbiztosok Bécsen, Prágán és Párizson át moszkvai emigrációba menekülnek.

A hatalmat a szocial-demokrata párt vette át augusztus 1-én, ahogy a román hadsereg elfoglalta Budapestet. Friedrich István puccsot hajt végre és a szocialisták helyett, megalakítja a Budapesti Ellenforradalmi Kormányt. A román hadsereg Hazánk kirablása után, a veszteség kb. négy milliárd pengő. „Ez lett a nemzet tizedik Via Dolorosa állomása.” (M. Ö.)

Az előző nemzedék elvesztette a hazát, és most ebben az időben ébredező új, nemzetben gondolkodó magyarnak heroikus feladatokat kell megoldania, a vétkes mulasztásokat, nemzet éltető elvek beépítésével pótolni. Az volt akkor a terv, hogy a csonka országban élő magyarok a Hazát maguknak érezzék és vallhassák.

Károlyi Mihály 1932. szeptemberében lemond és a kormányzó Gömbös Gyulát, egy mérsékelt jobboldalú politikust hatalmaz meg kormányalakításra. Gömbös messzelátó, mély nemzeti előrelátással megáldott személyiség volt, nagy szociális igazságszolgáltatás létrehozását tervezete meg. Belátta, hogy Magyarország ezen időkben nem remélhetett területi visszacsatolást, amit a trianoni diktátummal csatoltak el. Ezért új politikai célok tervezetét vezette be. Németország, Olaszország és hozzájuk csatlakozó úgynevezett tengely – más szóval központi hatalmak létrehozását javasolta, ehhez a tengelyhez csatlakozna a történelmi Magyarország. Erre fel kapta meg Mussolini magyar határkiigazításának támogatását. Ezt követte 1934-ben, a gazdasági szövetség Ausztria és Németország részéről. Ezzel megtört a Magyarország ellenes elzárkózás. Gömbös Németország és Olaszország között közvetített, a fennállt Olaszország és Ausztria közötti feszültség enyhítésében. Ebbéli tevékenysége megerősítette Magyarország viszonyát ezen nemzetek felé. Ez időben Hitler és a nemzeti szocialista párt, valamint Mussolini fasiszta pártja csak valamilyen radikális pártokként voltak elismerve. Gömbös nagy eredményeket ért el az ország gazdasági és szociális életében. A zsidóságot nem zavarta. E helyett elősegítette a magyar fiatalok bekapcsolódását az iparba és kereskedelembe.

Gömbösnek az első három évben a Bethlen által hátrahagyott parlamenttel kellett együttműködnie, amely nagyon sok reform törvényjavaslatát gátolta meg.

A kormányzó 1935. márciusban új választást engedélyezett, ahol Gömbös elnyerte a parlamenti többséget, de meghagyta a régi pártrendszer, mivel az mérsékelt jobboldalú konzervatív politikusok gyülekezete volt. Így, ez a pártpolitikai hatalom marad fenn 1944-ig.

Gömbös Gyula miniszterelnök teljes parlamentáris támogatást élvezett. Fontos szociális törvényjavaslatokat tervezett. Tervét a hirtelen beállt betegsége 1936. júniusában állította le és ezt követte az 1936. októberében bekövetkező halála.

Gömbös mentette ki Magyarországot a nagy 1930-as évek gazdasági válságból. Halálakor Hazánk jó úton volt a gazdasági és

szociális megújulás felé. Magyarországnak kellett az újjáéledő Németország támogatása, hogy kitörjön a trianoni elszigetelés bilincseiből, de sokan ez időben, beleértve Horthy kormányzót is, nem hittek Hitler őszinte szándékában. A Gömböst váltó új miniszterelnök Darányi Kálmán volt az az óvatos politikus, aki megpróbált egyensúlyt tartani a magyar külpolitikában, de még mindig megmaradni Németország és Olaszország oldalán, megtartani az ország függetlenségét. Nehézségek ütötték fel a fejüket a számottevő magyarországi német kisebbségek között, akik felkarolták a pán-német ideológiát, amelyet Hitler hirdetett, és erre alapozva alakították meg a magyarellenes Volksbund Nazionalist-a Szervezetet. Ugyanakkor a magyar nemzeti oldal jobbszárnya bontogatta szárnyait. Szálasi Ferenc vezetésével ez a két különböző érdekű szervezkedés figyelemre méltó súrlódásokat okozott Németország és Magyarország között. Ez különösképpen kidomborodott Darányi első évi minisztersége idején, mindaddig, amíg nem történt meg a berlini találkozó 1937. novemberében, ahol Darányi és Kánya Kálmán külügyminisztert értesítették Hitler Ausztria és Csehszlovákiával kapcsolatos tervéről. Meggyőződve arról, hogy az idő elérkezett a fegyverkezésre, és valamit kell tenni a zsidó kérdésben is, részben a nemzetközi nyomás és részben a Hitler lecsillapítására, aki felettébb kifogásolta a magyarországi zsidó befolyást. Darányi ekkor már egy befutott, elfogadott politikus volt. Törvényesítette a választójogot. Magyarország a megerősödés felé haladt, Darányi ekkor két lépésre szánta el magát. 1938-ban elrendelte a fegyverkezést és a zsidótörvényeket, amelyekben egyes gazdasági körökben, iparban, kereskedelemben, és különböző szakágakban korlátozta a zsidók részvételét, 20%-ban. Mindkét határozatot megértéssel fogadták el, még a zsidók is.

Időközben Németország elfoglalta Ausztriát, és követeléssel volt Csehszlovákia felé is. Az előállt helyzet azt a következtetést érlelte meg a magyar vezetőkben, hogy elérkezett az idő visszakövetelni a magyarlakta Felvidék déli területeit Csehszlovákiától. Ugyanakkor tudatták Kiel-ben Hitlerrel 1938. augusztusában, Magyarország nem szándékozik fegyveres cselekményre Csehszlovákia ellen. 1938. szeptember 29-i München-i konferencia, ahol Anglia, Franciaország, Németország, és Olaszország tárgyalták a Csehszlovák kérdést, a magyar követelést választott bírói tárgyalásra utalták. Mivel Anglia és Franciaország nem mutattak további érdeklődést e kérdésben, így Németország és Olaszország meghozták az I. Bécsi döntést, melynek következtében és 1938. november 2-án Magyarországnak visszajuttattak 12 012 km²-t és 1.048.537 lakossal. E döntéssel majdnem egy millió

magyar ember került vissza az anyaországához, amit az érintettek végtelen örömmel fogadtak.

A magyar kormány az események hatására gróf Csáky István külügyminiszter, a Hitlerrel való 1939. januári találkozáson elkötelezte magát az Anti-Komintern szerződés csatlakozásához, amit a német-olasz-japán szövetség hozott létre a Szovjetunió ellen. Magyar részről Imrédy határozott kényszer alatt, bizonyos német nyomásnak engedve, törvényesítette a második zsidótörvényt, amely 6%-ra csökkentette a zsidók túlzott jelenlétének arányát a kereskedelemben, a gazdaságban és különböző foglalkozási körökben. Ez arányban volt Magyarország népességi mutatóival, és leszűkítették a zsidó fogalom meghatározását, beleszámítva a vegyes házasságból született gyermekek identitását. Ez kemény mérce volt. Megváltoztatni egyik napról a másikra egy évszázados gyakorlatot, sok egyéni nehézség okozója lett, amit a keresztény egyházak elleneztek is. Ugyanez történt a parlamentben. Sokan kihátráltak a kormány mögül, Imrédy kisebbségbe került és 1939. februárjában, politikai ellenfelei lemondásra kényszerítették zsidó felmenője miatt. A kormányzó Gr. Teleki Pált bízta meg új kormányalakításra. Teleki megfontolt politikus volt, az ország szekerét valahol Németország és a nyugati hatalmak középútján akarta átvezetni. Hatalomra jutása után egy hónappal, Németország megszállta Prágát és a cseh állam összeomlott. Egy ideig a szlovákok mérlegelték a Magyarországhoz való visszatérést, autonóm államrészként, de végül is Németország bábállamává váltak. Ennek történetekkor Magyarország katonailag visszafoglalta az 1920-ban elorozott Kárpátalját, 12 061 km², 664 226 lakossal, e terület nagy részének lakói ruszinok voltak. Ezzel ismét elértük a régi baráti lengyel-magyar határt. Kárpátalját nem csatolták Magyarországhoz, hanem külön államrészként, külön ügyintézés alá helyezték.

1939. májusában Teleki új választást írt ki Darányi teljes népszavazásával, amely a jobboldali párt fölényes győzelmét eredményezte. Teleki rákényszerült a zsidótörvény hatályba léptetésére, amit a parlament el is fogadott, de soha sem lett teljes egészében végrehajtva. Hitlert biztosította Magyarország hűségéről, de kikötötte, nem vesz részt Lengyelország megtámadásában. Így, elszalasztottuk a Felvidéket német támogatással visszavenni. A II. világháború kitörésekor, 1939. szeptember 1. Németország megtámadta Lengyelországot. Teleki megtagadta a német katonai felvonulást Magyarország területéről Lengyelország felé. A magyar lakosság kétségtelen bizonyosságot tett a lengyelek iránti barátságról. Amikor Lengyelország elesett, 200.000 lengyel katona és polgár nyert

menedéket nálunk. Támogatásunkkal átcsoportosíthatták erőiket a franciákhoz, létrehozva egy új lengyel felszabadító hadsereget. Ugyanakkor sem Anglia, sem a franciák nem nyújtottak segítséget a lengyeleknek, ami a nyugati államokról alkotott súlyos gondolatokat hozott felszínre. Az nyilvánvaló volt, hogy Magyarország kormánya igyekezett a békét egyengetni Dél-kelet Európában, ezért is tartózkodott további területi követeléstől. 1940. júniusában a Szovjetunió elfoglalta Rumánia keleti részét, ami Besszarábia néven ismert. Teleki ekkor felvetette Erdély visszacsatolását. Újabb választott bírói eljárást hatályosítottak, német és olasz részvétellel, amit a történelem második bécsi döntés névvel jegyzett 1940. augusztus 30.-án, amely Erdély további két-ötödét visszaszolgáltatta, 43 104 km.² 2 577.260 lakossal, ebből 1.5 millió hozzávetőleges magyar, a többi rumán és szász. A boldogság megint az egekig csapott, de még mindig 600.000 magyar ember, magyar történelmi városok és falvak maradtak rumán kézen. A döntés mégsem elégítette ki egyik oldal elvárását sem. Mivel mi nem adtuk fel Erdély teljes visszaszerzésére irányuló további követelésünket, ezért a rumánok hirtelen döntéssel átálltak a német oldalra és német védelmet (protektorátust) nyertek a német katonai egységek állomásoztatásával, és létrehozták a rumán fasiszta kormányt.

Így Magyarország beékelődött, nyugatról, északról, keletről, és a németek által elfoglalt, uralt területek közé. Délen a Jugoszláv Királyság feküdt, mely terület még háborúmentes, szabad övezet volt, de ellenséges érülettel viseltetett Magyarország iránt. Annak okáért, hogy mentesítsük e területet a háború szellemének betelepülésétől Magyarország 1940. decemberében örökös békét kötött Jugoszláviával és békés tárgyalásokat közvetített Németország és Jugoszlávia között. Ezt az ügyes és szellemes magyar diplomáciát a nyugati hatalmak nem tudták értékelni. Jugoszláviában puccsot hajtottak végre, 1941. március 26-án a kormányt elűzték, és az új kormányzat érvénytelenítette a magyar-jugoszláv szerződést, továbbá elrendelte a katonai mozgósítást. Hitler harcra készült és magyarországi átvonulást követelt Jugoszlávia felé.

Teleki egy másik lengyel helyzet elő álltát nem akarta előidézni, de végül engedett a német követelésnek. Magyarország miniszterelnöke, Gróf Teleki Pál, hogy bizonyítsa erkölcsi tiltakozását a szerződésszegés ellen, öngyilkosságot követett el. Winston Churchill, Nagy-Británia miniszterelnöke ígéretet tett, hogy a majdani békeszerződésen egy üres helyet tartanak fenn Teleki Pál magyar miniszterelnöknek, amiről persze megfeledkeztek. Ezen nap éjjelén (1944. március 19.) a német haderő megszállta hazánkat, és néhány hét alatt Jugoszlávia is elbukott. Amikor

Horvátország német bábállammá vált, Pavelich Ante alatt, az új miniszterelnök Bárdossy László parancsára a magyar hadak elfoglalták Bácskát és más jugoszláv területeket, amelyek előzőleg a Magyar Királyság szerves részei voltak. A megcsúfolt trianoni Magyarország további 10 619 km²-nyi területtel, és 1 030 027 lakossal gyarapodott. E visszacsatolt terület lakosságának többsége magyar és német nemzetiségű volt. Anglia ellenezte ezt a katonai lépésünket és megszakította a diplomáciai kapcsolatot. Teljes német gyűrűbe kerültünk és ugyanakkor nyugati elszigeteltségbe. Ez időben, Európában csak három ország volt német megszállástól mentes: a Szovjetunió kivételével, Svédország, Portugália és Svájc. Helyzetünk nagyon körülményes volt. Mégis megtartottuk háborúellenes magatartásunkat. Amikor 1941. június 22-én a németek megtámadták a Szovjetuniót, még ekkor is bizonytalanak voltunk a mit tevésben. De a kassai bombatámadás után, amit az oroszok bombázásának tulajdonítottak, Bárdossy háborús állapotot jelentett be a Szovjetunió és Magyarország között, és szerény hadműveletet rendelt el, az ukrán területen. A magyar parlamentet értesítették a történekről, de elfogadták, mert a Szovjetunió leveretése volt a legnagyobb magyar érdek és különben sem volt olyan helyzetben, hogy bármi mást is tehettünk volna. Kormányunk minden erejével azon volt, hogy ne tegyen semmit a nyugati hatalmak ellen és végül is Anglia volt az, aki háborút jelentett be Magyarország ellen 1941. december 6-án, hat nappal a Pearl Harbor kikötő bombázása után. Végül is nagy német nyomásra Magyarország üzent hadat az USA-nak. Továbbra is kitartva az előző elhatározás mellett, hogy magyar katonai művelet sohase torkoljon nyugati harci beavatkozásba. Ez ideig Magyarország egy békés oázis volt a világ színterén. Az életszínvonal állandó emelkedése folytán, jó reménnyel telten nézet a jövőbe, bízott abban, hogy eléri a trianoni békeparancsban elvett ezeréves területeinek és lakosságának végleges visszacsatolását. Hitler 1942-ben feltétel nélküli magyar elkötelezettséget követelt. Megszervezték, és hadrendbe állították a második hadsereget (200.000 fő), a lehető legjobb fegyverzettel ellátva, s az orosz fronton történő bevetés tervével. Horthyt megrémítették a fejlemények és Bárdossyt leváltotta, átadva helyét az angolbarát Kállay Miklósnak, azzal a megbízással, hogy vitelezze ki hazánk háborúból való kilépését.

Kállay egy rendkívüli tehetséggel megáldott politikus volt, aki elkövetett mindent, hogy visszaállítsa Magyarország hitelét, s jó hírnevét a nyugati világban. Az Európában üldözött zsidó népnek nagyfokú támogatást adott, valóságos mennyországot teremtett Magyarországon. Menedéket nyújtott a szövetséges hatalmak háborús börtönbüntetettjeinek, akik Magyarországra juthattak. Engedélyezte a

baloldali politikai pártok működését. A háború tovább zajlott, és menetében hirtelen tragikus fordulat következett be. 1943. januárban a szovjet hadsereg Voronyezsnél áttörte a német frontvonalat, és átkarolta a második magyar hadsereget, amely az egész Don folyó vonalát volt hivatott tartani. Nagy emberáldozattal járó elkeseredett küzdelem volt, de végül is kénytelenek voltunk csapatainkat kivonni a harcérintkezésből és visszavonulni hátrahagyva hadifelszerelésünk legjavát. A pusztulás emberanyagban szinte teljesnek mondható. Sokan a visszavonulás következtében haltak meg.

Kállay Miklós miniszterelnök nyílt tárgyalásokba kezdett a nyugati hatalmak titkos török és svéd küldöttei által. Ennek eredménye lett az 1943-ban készült titkos egyezmény, amely feltétel nélküli megadást jelentett, akkor, amikor a szövetséges hatalmak hadseregei elérik Magyarországot. Röviddel ezután Magyarországot, a teheráni értekezleten Rooseveltt, Sztálin, és Churchill 1943. decemberében a szovjethatalom érdekkörébe utalták, és a magyar béketárgyalásokat a szovjetekhez irányították. Nem lehetett olyan magyar kormány, amely ezt elfogadhatta volna. 1944. március 17-én Hitler magához rendelte Horthyt Berchtesgardenbe egy ultimátummal: Magyarországnak teljes erővel kell támogatnia a háborút, szoros német felügyelet alatt, máskülönben megszállják az országot. Horthy nem tudta ez ultimátumot elfogadni és azonnal útra kelt hazafelé. De a határon feltartóztatták és ez idő alatt a Wehrmacht elfoglalta az országot (1944. március 15.). A német megszállást következménye a Gestapó alakulat felfokozott tevékenysége hazánkban. Ezek elfogtak minden nyugattal barátságot érző magyar vezetőt, Kállay a török követség által menekült meg. Zavaros napok következtek. Végül is Horthy a két rossz közül a kevésbé rosszat engedélyezte. Megalakult a németekkel együtt működő Sztójay Döme (1883-1946) kormánya. Ez azt jelentette, hogy teljes Gestapó felügyelet alá került minden magyar ügy. 1944. júniusában elrendelték a vidéki zsidók összeterelését, és elszállítását. Senki sem számított tragikus sorsuk beteljesedésére. Amikor a hírek arról kitudódtak, hogy nem munkatáborba kerülnek, Horthy még mindig elég erős volt ahhoz, hogy azonnal parancsot adjon a Németországba indítandó magyarországi zsidó különítmények leállítására. A kormányzó az esztergomi páncélos alakulat felvonultatásával védte meg a budapesti gettó lakóit, ezáltal lényeges zsidó közösségek menekültek meg Budapesten és a többi városban egyaránt.

A világháború a mi részünkről további vészhelyzetet idézett elő. 1944. augusztusában Rumánia megint elkövette időről-időre megszokott árulását, s átállt a szovjet oldalra, hogy a szovjetek szabadon

betörhessenek Magyarországra. A magyar hadakat átcsoportosították Dél-Erdélybe, a védelem felállítására. Horthy Miklós kormányzó egy utolsó kétségbeesett kinevezéssel Lakatos Géza hadtestparancsnokot bízta meg kormányalakítással, és mint miniszterelnököt, teljes kabinetjével felhatalmazta arra, hogy katonai segítséget kérjen a Nyugattól Magyarország felszabadításához. Mindez nem segített. A Nyugati szövetséges hatalmak ragaszkodtak ahhoz, hogy Magyarország a szovjet hadsereg előtt minden feltétel nélkül tegye le a fegyvert. Végül is, amikor a szovjet hadak a Tiszát elérték, Horthy küldöttséget menesztett Moszkvába, de kihangsúlyozta, hogy a német felső parancsnokságot értesíteni kell a megadásról, mert ezt kívánja a becsület. (Nem úgy, mint a rumánok már háromszor is tették) A fegyverletételt nem lehetett végrehajtani, vagyis nem fogadták el. Végül, október 15-én Horthy elrendelte az egyoldalú fegyverletételt, minden alakulat tüzet szüntessen. A németek az ország minden őrállomását elfoglalták, Horthyt és családját elfogták.

1957-ben jelent meg C. A. MACARTNEY az Edinburgh-i Egyetem professzorának angol nyelvű könyve *October Fifteenth, A History of Modern Hungary* az edinburghi egyetemi nyomda kiadásában. Macartney a könyvét, Hindy Iván tábornoknak, Budapest védője emlékének ajánlotta. Az író a háború alatt Magyarországon közismert lett a London-i rádió híradásain keresztül, mint a Brit Kormány hivatalos megfigyelője.

A könyv fedőlapján a munka ismertetésében ez áll: „A kezdőpont megválasztása nehéz volt. Az 1914-1918 és 1939-1941 nem két háború volt, hanem egy, két nyílt harci fejezet elválasztva egy korszakkal mely inkább fokában, mint természetében különbözött. De mivel a Trianon-i Békeszerződés egy olyan fix pontot alkotott, amellyel minden rákövetkező magyar nemzetközi politikai cselekedet egyenes összefüggésben volt, ez lett választva a tanulmány kezdetének.”

„Így mindenesetre szükséges visszaemlékezni, kritika vagy megokolás nélkül, de egyszerű tény formában, hogy mit tett a Trianoni Békeszerződés Magyarországgal. Véget vetett egy történelmi Nemzetnek, mely azóta létezett, mióta Árpád átvezette harcosait a Kárpátokon a kilencedik század végén.”

„Így mialatt a békeszerződés íróinak megvolt az etnikai elve, hogy egy erőszakos érvennyel rendelkezzenek, mely előtt az összes történelmi, gazdasági és más megfontolások utat kell, hogy engedjenek, ezek gyakorlatban megszegték azt az elvet, túlnyomóan Magyarország kárára. És ezek a megfontolások nem voltak jelentéktelenek. A történelmi Magyarország egy páratlan tökéletes

földrajzi egységet alkotott Európában és a gazdasági fejlődésének igazgatói a tizenkilencedik században nem csak azon a feltevésen munkálkodtak, hogy egységben maradnak, de politikai okokból hangsúlyozták az országrészeknek egymásra utaltságát sokkal nyomatékosabban, mint azt a természetes állapotok indokolták. Így a békeszerződés, mely feldarabolta Magyarországot nem csak kieső részeket vágott le, melyek nem kapcsolódtak a központhoz vagy egymáshoz, ez átvágott szerves kapcsolatokon, melyek megszakították az ellátást a gyárakból, elsődleges iparágakból. A maradvány, mely még mindig Magyarországnak nevezte magát, minden irányban kiálló hasznavehetetlen amputált csonkokkal maradt.”

Amint a fenti idézetekből világosan látható, Macartney a Trianon előzményei fejezetben jól jellemezte mi történt Magyarországgal. Mi voltunk az áldozatok. Akik Trianonban feldarabolták Magyarországot, elvetették a második világháború magvát is és Ők a felelősök, azért ami utána bekövetkezett. Nem Magyarország volt háborús bűnös, hanem azok, akik feldarabolták. Macartney így folytatja a két kötetes, több mint ezer oldalas munkáját: ”A Magyar revizionizmus dominálni fogja az egész történetünket és itt jó lesz kiemelni, hogy az óhaj és az elhatározás a Trianoni Békeszerződés revíziójára Magyarországon ország szerte megvolt az egész korszakban.”

1920-tól 1944. október 15-ig egy hosszú utat tettünk meg. Nagy irodalma van ennek a kornak. Egy jelentős része a kommunista rendszer bértollnokai magyarellenes gyalázkodásaiból áll, ritka a tárgyilagos hozzáállás. A másik a Nemzeti Emigráció jobboldali írógárdája és a hazai nemzeti érzésű történészek művei. Macartney egyikhez sem tartozik. Nézzük meg hogyan látta ő 1944. október tizenötödikét, a Hungarizmust, Szálasi Ferencet és az eseményeket.

Szálasi Ferenc, hungarizmus és a nyilaskeresztes párt

(összeállította Molnár Lajos)

„Szálasi az egyik legkülönösebb és legérdekesebb jellem a jelenkori magyar történelemben. Amikor 1946-ban elítélték és elvezették egy becstelen halálra, a magyar sajtó nem talált megfelelő rossz szavakat számára és a népbíró sem aki elítélte.”

„Azokat, akik hűek maradtak hozzá, a rajongásig lelkesítette (őket), amire más magyar képtelen volt az Ő korában és halála után követői, egy kultuszt tartottak életben tiszteletére, kézről kézre adva szavait és úgy beszéltek róla, mint az első keresztények a messiásról.”

„Szálasi maga egy mereven elvhez ragaszkodó ember volt, zavaró monotonizmussal és merevséggel, aki elutasította a legcsekélyebb kompromisszumot. Kétségtelen, hogy lángoló magyar hazafi volt ahogy Ő ezt értelmezte és feltétlenül őszintén óhajtotta az egyszerű ember jólétét Magyarországon.

Nem volt kegyetlen, nem volt megvesztegethető és a személyi élete ellen még a népbíróság sem tudott semmit felhozni. Neki valóban határtalan ambíciója volt, amely misztikus hitén alapult, hogy neki küldetése van Magyarország megmentésére és azon keresztül a Világra.

Az én meggyőződésem, mondta egyszer, hogy az egész európai rendre csak azok a kis emberek lehetnek hatással, akik megvetik a németeket, a magyar nép, az alapvető Hungarista elvekkel, amik rajtam keresztül fejlődtek ki. Az, aki nem azonosítja magát az én tanításommal, aki nem ismer el engem fenntartás nélkül, mint vezért és nem ért egyet, hogy én egy magasabb isteni hatalom által lettem választva, hogy megváltsam a magyar népet, aki nem ért meg engem, vagy hitét veszti engedjétek elmenni! Legtöbbször egyedül maradok, de egyedül is én létre fogom hozni a Hungarista Államot a titkos erővel, ami bennem van.”

„Az teljesen világos, hogy Szálasi igazán belemélyedt hol van Magyarország helye a világban. Őt csak egy érdekelte, visszahelyezni Magyarországot ahová az, hite szerint tartozott. Ebben gondolatmenete hasonló volt Hitleréhez, azzal a különbséggel, hogy míg Hitler olyan népből származott, amelynek etnikai határai szélesebbek voltak, mint a történelmi politikai határai és a „faj” jegyében gondolkodott, addig Szálasi egy olyan nemzet szüleménye volt melynek ősi országa szét lett darabolva a nemzetiségek jegyében – szemét mindig a történelmi országhatárra szegezte.

Az Ő gondja az volt: milyen úton lehet Magyarországot visszaállítani, és milyen formában – milyen engedményekkel a kor szellemének megfelelően? Úgy látszik erre a kérdésre megtalálta a feleletet már 1931-ben, amikor kinyilatkoztatta a nagy eszmét, a Hungarizmust.”

Macartney véleménye, hogy „ Szálasi Hungarizmusa nem különleges, mert már számtalan hasonló elveket képviseltek Eötvös, Kossuth, Jászi, Károlyi Mihály, Teleki Pál és sokan mások, kevésbé kitüntetett személyek, akik kigondolták a Duna medence megszervezését, amely kielégítette az elveiket, hogy mi az, ami kijár a magyarok múlt tetteiért és jelen erényeikért.”

Itt meg kell említeni, hogy Szálasi Hungarizmusa egy olyan értékrendre volt felépítve, amely becsületen és igazságon alapult. Ő a törvény és a rend megszállottja volt, visszamenőleg a Koronatanra, az Aranybullára, a Vérszerződésre, a több ezer éves ősi jogrendre. Hatalmi törekvéseiben ez volt a legnagyobb gátlása, mert 1938-ban Hubay Kálmán már készen volt az erőszakos hatalom átvételre, amiről Szálasi hallani sem akart. Maga Hitler is ezért nem vette komolyan Szálasit, mert neki nem voltak ilyen gátlásai.

„Továbbá két másik fontos dolgot kell megemlíteni Szálasi politikai filozófiájáról. Az egyik az állásfoglalása a Zsidó kérdésben. Ez sokkal moderáltabb volt, mint azt általában hiszik. Természetesen nem tartotta a zsidókat az egyik építő és őslakos testvérnépnek, amelyre a Hungarista államot lehet alapítani. Nem szerette a nemzetközi jellemüket és szerepüket, mint a Marxizmus alapítói és vezetői és írásai tartalmazznak vonatkozásokat a romboló Judeo-Bolsevizmusra.”

„Szálasi végső megoldása a magyarországi zsidó problémára a tömeges kivándorlás volt. De nincs semmilyen jele a beteges Hitleri zsidógyűlöletnek. El van készülve, hogy a zsidók vigyék el a tőkésüket magukkal. Nem akarja őket kínozni, csak szabadulni akar tőlük. A háborús programja egyenesen lefektette, hogy zsidó kérdést Magyarországon nem az idegen példák alapján kell megoldani. Magyarország nem volt egy olyan állam, akinek módjában volt az ilyen luxus. Ellentétben az összes megállapítással, ellene volt az 1944-es zsidó deportálásoknak, amelynek a java része akkor történt, mielőtt hivatalba lépett és a zsidók végső szenvedése, amely az Ő rendszere alatt történt, nem az Ő parancsára történt. Ebben és sok más pontban Szálasi erkölcsileg magasan felette volt a követőinek és hírnevének.”

„Szálasi másik szóra érdemes jellemvonása volt a fanatikus ragaszkodása az alkotmányossághoz különösen állásfoglalása a Kormányzó iránt. Ő csak akkor venné át a hatalmat, ha fel van hatalmazva a nemzet közös akaratából és az államfő által, akinek a közreműködése szükséges volt ehhez.”

„Horthy pozícióját alkotmányosnak tartotta és számára Horthy volt az államfő. Semmi sem állt távolabb gondolatvilágától, mint az hogy bármilyen kísérletet tegyen Horthy ellen. Hasonlóan, amikor hatalomra jutott azt úgy gyakorolta, mint Nemzetvezető, hasonló kapcsolatban, mint az érvényben volt Olaszországban Mussolini és a király között.”

„1935. március 3-án Szálasi megalapította a Nemzeti Akarat Pártot. A program, amit a gyűlésen elfogadtak, magába foglalta a Cél és Követelmények kiadványt.” Ez mindenképp előtt tartalmazott egy magyarázatot a Hungarista Eszméről és a hármas tantételt a Föld, a Vér és a Munkáról, és együtt a doktrínák többé-kevésbé praktikus alkalmazásait.”

„1936-ban Szálasi elindította a Hungarista Mozgalmat. Ennek az igényét, azonban annyira nehéz volt megokolni, mint megcáfolni, mivel a Mozgalom Szálasi maga meghatározása szerint, olyan kiterjedésű volt, amit nehéz volt felbecsülni. Ez lelke volt annak a jogi testnek, amit a párt alkotott. Nem volt szervezete, sem tagsági listája. Egyszerűen az értelem állásfoglalása volt, egy tantétel elfogadásában.”

Darányi Kálmán a kabinet újraszervezésekor 1937 februárjában be akarta szervezni Szálasi a csapatába. „Szálasi ezt megtagadta, de egy ígéret ellenében, hogy csak törvényes eljárását alkalmazzanak, személye és pártja ellen, kiadott egy nyilvános nyilatkozatot, hogy a hatalomért való küzdelmében csak törvényes eszközöket vesz igénybe. Továbbá Pártjának Parlamenti képviselőt biztosított és ebből a célból egy képviselőt nevezett ki, akinek a politikai múltja garantálta a Párt és a Mozgalomhoz való hűséget, és ugyanakkor elfogadható legyen nemcsak a Pártnak, de más magyarországi politikai tényezőknek. A régi támogatók borzalmára, nem közülük választott egyet, hanem Hubay Kálmán újságírókat nevezte ki. A március 27-i Lovasberény-i időközi választásokon a radikális jobboldali szavazatokkal Hubay könnyedén bekerült. Hubay lett a párt elnöke és Szálasi pedig a Nemzeti Párt Vezér címet viselte.”

„Április 3-án első alkalommal találkozott Szálasi Wiesenmayerrel aki a kihallgatás után beismerte a németek tárgyalási jogát a magyar pártokkal és a Magyar Kormány összetételének jóváhagyását. Szálasi továbbra is ragaszkodott, ha hivatalt vállal azt csak az Ő feltételei alapján teszi. A németek el kell, hogy fogadják a Hungarista eszmét, a programja többi részét és gyakorlatban teljes hatalmat adjanak neki. Mikor megkérdezték: milyen feltételekkel lépne koalícióba? Szálasi követelte pártja számára a Miniszterelnök a Külügyminiszter a Belügyi - és Hadügyminiszteri tárcákat és ezzel együtt teljes kárpótlást a múlt

összes sérelmeiért, garanciát a zavartalan jövőbeli fejleményekhez és előrehozott választásokat módosított választójogokkal.

Szintén kihallgatást kell, hogy kapjon a Kormányzóval, mielőtt bármilyen kinevezést elfogadna.”

„Szeptember 11-én a Titkos Államtanács elhatározta, hogy bármilyen fegyverszünetet kérjen az Angolszászoktól, az Amerikaiaktól és a Szovjetektől. Szálasi most kijelentette, hogy nem ismeri el ezt, mint a Nemzetre kötelező határozatot és ettől a ponttól kezdve a Kormány és a Kormányzó munkáját illegálisnak és alkotmányellenesnek tekinti. Ő a saját kezdeményezésére azonnal létrehozza a saját kormányát és átveszi a hatalmat egy feltétellel, hogy a németek kezdeményezik a szükséges politikai és rendőrségi lépéseket, mivel mi nem tartoztathatjuk le a Miniszterelnököt.”

Ezen a napon Haller még mindig tétovázott. Megkérdezte Keményt, miféle kormányt akar Szálasi létrehozni – egy központosítottat vagy egy tiszta Hungaristát és kérdezte, hogy milyen fokú támogatást követeltek a nyilasok? Kemény azt válaszolta, hogy Szálasi ok nélkül nem akarta átvenni a hatalmat, de előre jelentette, hogy fegyverszünet esetén cselekedni fog.”

„A Minisztertanács aznap délután gyűlést tartott és várható volt, hogy megtagadják Horthy elhatározásának a kivitelét, de a Kormányzó valószínű amellet maradna és kinevezne egy új, teljesen katonai kormányt. Ekkor Haller egyetértett, hogy egy új helyzet állna elő és kérte, hogy Szálasi vezetésével azonnal jöjjön Budapestre és álljon készenlétben, ha az éjszaka folyamán szükség lenne rá.”

De Szálasi ragaszkodott, egy semleges helyen való megbeszélésre. E nélkül a feltétel nélkül nem vállalja. Ha ez a kérelem nem sikerül, akkor hajlandó Ö maga átvenni a hatalmat, bizonyos további feltételek mellett. Az első feltétel az volt, hogy megnyugtató biztosítékot kapjon, hogy Németország őszintén és hatásosan védelmezi Magyarországot. A másodsor, biztosítékot kell, hogy kapjon: ő és mozgalma rendes támogatást kap.”

„Arra a kérdésre, hogy a kormány elmozdítására mikor kerüljön sor, Szálasi azt mondta ez a pillanat akkor lesz, amikor a Magyarországon állomásozó német csapatok felzárkóznak a fronton lévő két magyar hadsereg mögött, hogy megakadályozzák azok

visszafordulását és közbelépését. Ő már intézkedett Beregffyvel, hogy váltsák le a magyar parancsnokokat egészen le az ezredesi rangig. Végül pedig Szálasi egységei meg kell, hogy kapják az ígért fegyvereket.

Elérkezett Október 14.

„A hírek keringtek, hogy a Nyilasok átveszik a hatalmat és több német csapat érkezik.

Skorzeny három zászlóaljjal készen állt és 42 Tigris tank és egy csoport Góliát harckocsi érkezett Budapestre.

Horthy úgy határozott, hogy vasárnap október 15-én lépnie kell. Wiesenmayert értesítették, hogy déli 12 órakor jelenjen meg kihallgatásra és 12. 30-kor Horthy proklamációját kihirdeti.

„Én a Német Birodalom jelen képviselőjének a tudomására hozom, hogy mi egy fegyverszüneti szerződést kötünk ellenségeinkkel, és velük szemben minden hadiállapotot megszüntetünk. A csapatok tudomására hoztuk, hogy parancsnokaik megkapták a megfelelő utasításokat, melyet kötelességük végrehajtani a napi paranccsal egyetemben, mely a Kiáltvánnyal egy időben lett kiküldve.”

A Kiáltványt Horthy maga akarta beolvasni, de ezt elejtette, attól tartva, hogy a németek elvágják a Palota dróttjait A Kiáltvány a Pesti stúdióból fog beolvasásra kerülni. Mint más alkalmakkor a Kormánynak kell jóváhagyni Horthy tervét, vagy lemondani. Horthy eredeti terve az volt, hogy október 14-én este 7:30-ra hívja össze a Koronatanácsot. Akkor bemutatná a bizonyítékokat, hogy a hadi állapot tarthatatlan és kihirdetné szándékát, hogy fegyverszünetet akar és megkérdezi a minisztereket, hogy elfogadják-e ezt a felelősséget. Várható volt, hogy egyes miniszterek (Jurcsek és Reményi-Schneller) megtagadnák és lemondának.”

A Kormányzó megjegyzése az volt, hogy: „a fegyverszüneti feltételekben az áll, hogy vissza kell vonulnunk a Trianon-i határokra, és csatlakozni kell az oroszokhoz a németek megtámadásában, de ezt majd valahogyan kijátszom.”

„Wiesenmayer egész reggel a német főhadiszállással beszélt. Hitler ajánlata, ahhoz hogy Horthynak olyan bánásmódot adjon, ami egy legfelsőbb rangú személynek kijár csak akkor lehetséges, ha a

Kormányzó három feltételt teljesít. Ezek a következők: hivatalos lemondás, Szálasi kinevezése, mint miniszterelnök, és a tegnapi kiáltvány megtagadása.”

Horthy mindhárom feltételt elfogadta.

A Magyar Parlament mindkét ház Elnökének

Kormányzói üdvözetem a Magyar Parlamentnek!

„A magyar történelem egy súlyos és nehéz órájában közzé teszem ez az én elhatározásom: a háború sikeres kivitelezése és a Nemzet belső egysége és összetartása érdekében, Kormányzói hivatalomról lemondok és feladom az összes kormányzói hatalomból származó törvényes jogaimat. Ugyanakkor megbízom Szálasi Ferencet egy nemzeti összetételű kormánytanács megalakításával.”

Adva Budapesten 1944. október 16-án. Horthy, m.p”

„A magyar polgári és katonai közvélemény egyaránt békésen elfogadta a Kormányzó és a legfelsőbb Hadúr erőszakos elmozdítását, és helyére Szálasi beiktatását.”

„A Nemzet vezetője nyilván Szálasi Ferenc lett. Időközben az Állam Elnöknek a feladatait átmenetileg a Nemzetvezető intézi, aki fel kell, hogy esküdjön a Parlament előtt, hasonlóan, mint az elő volt írva a Kormányzónak és élvezze mindazokat a jogokat és védettségeket, amivel a Kormányzó volt felruházva az 1920-as Törvény szerint, beleértve a Legfelsőbb Hadúr funkciót.”

„Október 27-én a Kormányzótanács, amit az 1937-es XIX törvény hozott létre összejött. A jelenlévők voltak: Báró Perényi és A. Tasnádi-Nagy mint a Felső és Alsóház elnökei, Serédi hercegprímás, Beregffy a Hadsereg főparancsnoka, B. Kornél a Főbíróság elnöke és M Jakab titkár. Szálasi felesküdt nekik, mint kiválasztott miniszterelnök és utána az államfői kérdéshez fordultak. Szöllősi már átadta a két elnöknek Horthy eredeti rendeletét melyben lemondott és Szálasit nevezte ki Miniszterelnök jelöltnek. Ekkor a résztvevők megvizsgálták az okiratokat

és az aláírást hitelesnek mondták. Ugyancsak egyetértettek abban, hogy a lemondás érvényes volt és a Kormányzóság következképpen megüresedett. A Tanács ezek után jóváhagyta a Szöllösi által beterjesztett törvényjavaslatot, amely elismerte Horthy lemondását, és kijelentették, hogy az 1942-es Kormányzói képviselet, törvény érvényét veszttette és elfogadták Szálasi javaslatát a Nemzetvezető Intézményre. A Parlamentet most összehívták. November 3-án mindkét ház egyöntetűen elfogadta Szöllösi törvényjavaslatát. A következő nap a Királyi Palota Márványtermében összejöttek mindkét ház tagjai és politikai és szociális élet különböző képviselői. Horthy 9/11. ezrede szolgáltatta Szálasi díszörségét.”

„Beregffy, Rajniss és Csia felsorakoztak a bársonnyal letakart emelvény mögött, ahova Báró Perényi a Korona katolikus Őre helyezte a Szent Szimbólumot. Trombitaszó mellett Szálasi belépett a terembe és elfoglalta helyét. Ekkor a Korona előtt felesküdt, mint Horthy, Ferenc József és Mária Terézia esküdtek, hűséget Magyarországnak, hogy tiszteljék, és másokkal tiszteltessék annak törvényeit és az ősi hagyományokat, és hogy hatalmával mindent elkövet, ami hozzájárul jólétéhez és dicsőségéhez. Isten őt úgy segítse!

„És csak ezek után volt megkövetelve, hogy a Hadsereg és az állami alkalmazottak felesküdjenek Szálasi Ferencre, mint Nemzetvezetőre.”

Macartney tanulmánya alapján világos, ha Szálasi Ferenc és kormánya a nürnbergi bíróságon került volna elbírálás alá, nem a kommunisták által összetákolt Népbíróság előtt, akkor egy tagját sem ítélték volna halálra. A zsidók - biztonsági okokból - magyarok által történt megkülönböztetése és elkülönítése nem különbözött az Egyesült Államok Japán etnikuma ellen elkövetett cselekedeteitől. Erre talán még az is bizonyíték, hogy az Izrael-i Eichmann per főügyésze Szálasit felmentette a háború utolsó hónapjaiban az Eichmann parancsára németek által elkövetett bűnök alól. A háború zűrzavaros ideje alatt a Nyilaskeresztes Pártba beépült kétes elemek, kommunisták és még zsidók is, mindent elkövettek, hogy lerombolják annak hírnevét és ártsanak nekik. A népbírók, azonban ítétek bizonyítékok nélkül.

A fenti tanulmányból vett idézetek egy neves angol történész szemüvegén keresztül mutatják be Szálasit, a Hungarizmust, a rögzös utat megtett Nyilaskeresztes Pártot és a Trianonra felépült huszadik századi magyar bel- és külpolitikát. Eljött az ideje, hogy a népbírósági

ítéleteket, és az abból származó magyar háborúsbűnösségi ítéleteket jogi úton hatálytalanítsák.- Igazságot Magyarországnak!

Bogár László: Hazánk felszámolása Trianonnál kezdődött

Magyarország kifosztása számokban (+ grafikonok)

2008. február 7. 15:00

[Lippai](#)

[Roland](#)

A Ratkó-korszak egy „emberkísérlet” volt, melynek célja a birodalmi alattvalók tenyésztése – fogalmazott Bogár László a Magyar Nemzet Online-nak. Mint a közgazdász elmondta, jelenleg is tragikus demográfiai lejtőn halad a magyar társadalom, és úgy véli: egy évtizeden belül kétszer többen halnak meg Magyarországon, mint amennyien születnek. Súlyos problémának nevezte, hogy jelenleg a kérdéseket sem tudjuk megfogalmazni és megengedhetetlennek, hogy nem készült háromdimenziós nemzeti vagyonteltár. Jelenleg az 1978-as szinten állunk – fogalmazott a közgazdász professzor a reálbérekkel kapcsolatban.

Korunk a megvalósult abszurdítások világa – jelentette ki Bogár László lapunknak, aki szerint ennek a világnak léteznie sem lenne szabad, ám egyre csak terebélyesedik az az önpusztítás, amely önmagát haladásnak vagy fejlődésnek nevezi. Ami azonban Magyarországon történik, az az abszurdítások abszurdítása – teszi hozzá. „Miközben a nyolcvanas évek végén, a 90-es évek elején a legújabb kori történelmünk egyik legnagyobb erejű és a következményekből ítélve egyik legsúlyosabb átalakulási folyamatán megy át a magyar társadalom”, teljesen természetes kellene legyen az a kérdés: mi történik eközben azzal, amit a nemzetnek mint közösségnek a vagyonaként értelmezhetünk – fejti ki kérdésünkre a közgazdász. Ezzel szemben azt kell tudomásul vennünk, hogy míg az előző rendszerben – egészen 1989-ig – a Statisztikai Évkönyvben szerepelt egy rövid fejezetben a „nemzeti vagyon”, ehhez képest a „statisztikai számbavételi rendszerből” jelenleg még a fogalom is hiányzik, „ez pedig több mint megdöbbentő.” Bogár hozzátette: e fejezet főleg csak az anyagi értelemben leírható erőforrásokat tartalmazta. Az ezzel kapcsolatos cinizmus – amely szerint nincs már mit számba venni, hisz a nemzeti vagyon maga is eltűnt – „olcsó és ócska kibúvó” a felelősség alól, „amely mindannyiunkat terhel”.

A társadalmi felelősség közös, ám annak mértéke eltérő – magyarázza az MNO-nak Bogár László –, „hiszen évezredek óta azért van minden társadalomban úgynevezett elit (tehát olyan társadalmi csoportok, amelyeket a közösség eltart, általában igen jó színvonalon), hogy „észben és erényben dúsak” legyenek. Vagyis legyen elég tudásuk ahhoz – fejt ki a közgazdász –, hogy „felismerjék a közösség belső szükségleteit, „illetve azokat a korlátozó tényezőket, amelyek a külső világban léteznek”. A másik feladatuk: legyen bátorságuk és erkölcsi tartásuk megvívni azokat a konfliktusokat, „amelyek során meg kell védeniük a közösségnek az alapvető érdekeit, magát a közösséget, amelyet gyarapítaniuk kell, beleértve annak a vagyonát is”. Bogár úgy véli: amellett, hogy nem lett volna szabad hagyni eltűnni a „nemzeti vagyon” fogalmát, minden korábbinál szélesebb és alaposabb vagyonleltárt kellett volna készíteni, amelyet nemcsak az anyagi, hanem a külső- és a belső természeti javak szintjén is el kellett volna végezni.

Víz, levegő, termőföld, vagyis a külső természet világa – folytatta a közgazdász, aki emlékeztetett arra is: a kiotói jegyzőkönyv óta a tiszta levegő is – adásvétel tárgya, „hogya víz mennyire az, ezt mi sem jelzi jobban, mint hogy a világ számos pontján máris háborúk zajlanak a víz megosztásáért, és egészen biztos, hogy a XXI. században a víz kérdése az egyik legélesebb konfliktusok, ökológiai elosztási súrlódások gócpontjaivá válik”. A termőfölddel kapcsolatban megjegyezte, hogy „az elmúlt harminc évben Magyarországon körülbelül egy Szlovénia nagyságú termőföldterület „tűnt el”, vált használhatatlanná”. Fontos kérdésnek nevezte, hogy ezen őselemekkel való gazdálkodáshoz milyen tulajdonosi szerkezet társul. „Lényegében semmit sem tudunk ezekről a folyamatokról, még a kérdés sincs értelmesen feltéve” – fogalmaz Bogár László.

Kibővíthető a vagyonkör

Az emberi létezés belső természete a leglényegesebb dimenziója a nemzeti vagyonnak – jelentette ki a professzor. Ilyen például az egészségvagyon: a testi-lelki egészség, hány ember, mennyi ideig él és életének mekkora hányadát tölti el valóban egészségesen. Persze – fogalmaz Bogár – a kört tovább lehet bővíteni az intellektuális vagyonokkal (tudás, készségek), illetve szeretetjavakban (spirituális, mentális, lelki tényezők) is, amelynek része a szolidaritás, az együttműködés, együttérzés; mindez egy „hihetetlen mennyiségű vagyontömeg”. Bogár úgy véli, ennek roncsolódását csak akkor vesszük észre, ha „bekövetkezik egy Olaszliszka”, vagy éppen „egy 12 évesen potenciálisan gyilkológéppé váló gyerek” esete jelzi, hogy „ezeknek a javaknak az újratermelése” súlyos akadályokba ütközik. Bogár sajnálatosnak

nevezte, hogy az elmúlt egy-másfél év turbulens társadalmi mozgásaiban nem merült fel e kérdéskör. Úgy gondolja: a nemzeti vagyonunk – beleszámítva az ökológiai, a humán, illetve az anyagi javakat – az elmúlt időszakban körülbelül a felére csökkent.

A Ratkó-korszak mint emberkísérlet?

Az 1876-os évtől mutatja meg Bogár a magyar nemzet demográfiai jellemzőit. Jól látni, hogy az elmúlt évszázadban a nyugatias társadalmakban egyre csökken a születésszám. De Bogár kiemeli, egészen példátlan a világban az a népesedési mélyrepülés, ami Magyarországon esetében az 1960-as évektől tapasztalható: Európában példátlan módon hazánkban az 1990-es években újra a 30-as évek szintjére emelkedik a halálozások száma. A Ratkó-korszakot a közgazdász egy „emberkísérletnek” tartja. Mint kifejtette az MNO-nak: az ötvenes évek elején a születések száma kétszer nagyobb volt, mint a halálozásoké, amely szerinte annak volt köszönhető, hogy a cél „az engedelmes birodalmi alattvaló erőltetett ütemű tenyésztése” volt. „Ugyanis a szovjet birodalom a harmadik világháborúra készülve ágyútöltelékeket akart” – teszi hozzá Bogár. Úgy véli, hogy ez a „tenyésztés” 1955-ben éri el a csúcspontját, hiszen mintegy 255 ezer gyermek született akkor a jelenlegi 90 ezerrel szemben. Azonban '56 bebizonyította, „ezek nem a legjobban kezelhető alattvalók”, és akkor radikálisan fordult a stratégia. A cél most már a „kiirtás”, pontosabban – mondta Bogár – „diszkrétán rá kell erősíteni a káros folyamatokra”, vagyis hagyni kell, hogy a közösség önmagát pusztítsa el. Kiemelte: 1955-től 1962-ig 115 ezerrel csökkent az éves születésszám. Ma összesen 90 ezer gyermek születik évente, akkor pedig hét év alatt csökkent az éves születésszám 115 ezerrel – tette hozzá.

Ezer lakosra jutó élveszületés és halálozás

Bogár súlyos traumáknak nevezte Trianont, illetve a két világháborút. „Magyarország felszámolása Trianonnál kezdődött, a születésszám iszonyatos zuhanásával” – fogalmazott, majd a két világháború időszakára

visszatérve azt mondta, a halálozások magas száma is tragikus, de a születésszám radikális csökkenése még inkább az. A 60-as évektől megszólalt a magyarság életöszöne, de nevetség tárgyává tették, megbélyegezték azt, aki jelezni próbálta, hogy súlyos népesedési válság előtt a magyar társadalom. A 80-as évektől pedig folyamatosan zuhan a születésszám. Bogár úgy véli: a mostani 90 ezerről 10 éven belül 60 ezerre esik vissza az éves születésszám. „Nem kell már 10 év ahhoz, hogy elérjük azt az állapotot, hogy kétszer annyian halnak meg Magyarországon, mint amennyien születnek.”

Kitűnik az 1970 és 2002 közötti adatokból is – és a tendencia nem változott –, ha összevetjük Magyarországot, Ausztriát, az Európai Uniót, illetve Közép-Kelet-Európa országainak halálozási adatait, hogy „mindig mi vagyunk a legrosszabbak” – beszélt Bogár a születéskor várható élettartamról. A helyzet folyamatosan romlik – teszi hozzá. Ugyan a 70-es évek legelején még Ausztriával volt Magyarország egy szinten a születéskor várható élettartam tekintetében, 1980-tól egy radikális romlás következik be. A 70-es évektől minden adat szempontjából romlik Magyarország úgy, hogy közben a már említett országok, közösségek képesek voltak saját rossz pozícióikat javítani. Bogár felhívta a figyelmet arra is: döntően a férfiak vannak nagyon rossz és folyamatosan romló helyzetben.

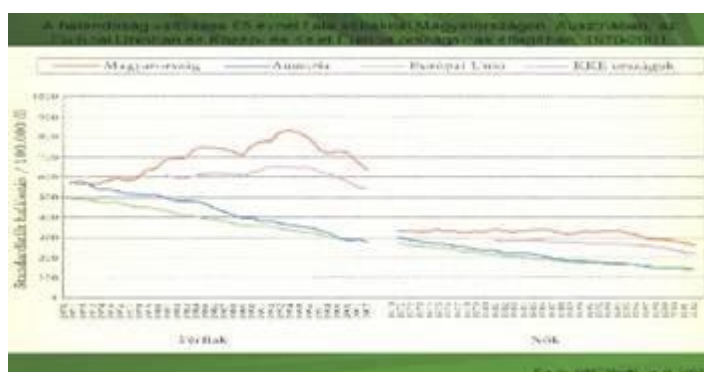
Születéskor várható élettartam Magyarországon, Ausztriában, az Európai Unióban, Közép- és Kelet-Európa országaiban, 1970-2002

A születéskor várható élettartam Ausztriában a férfiaknál, illetve a nőknél is a térségben folyamatosan javul: 67-69 évről a férfiaknál 76-ra emelkedett, a nőknél már 80 felett van. A magyar férfiak helyzete katasztrofális, a 70-es évektől lejtmenetben van: egy átlagos osztrák férfi 10 évvel él tovább, mint egy magyar – folytatja Bogár László. Ám a legmegdöbbentőbbnek azt véli, hogy a középkorú férfiak közül – 40-50 között – Magyarországon háromszor többen halnak meg, mint Ausztriában. A nők esetében – noha nálunk a

leglassabb az emelkedés – legalább nem következett be romlás a születéskor várható élettartam tekintetében.

Megdöböntő a magyar férfiak halálozási mutatója

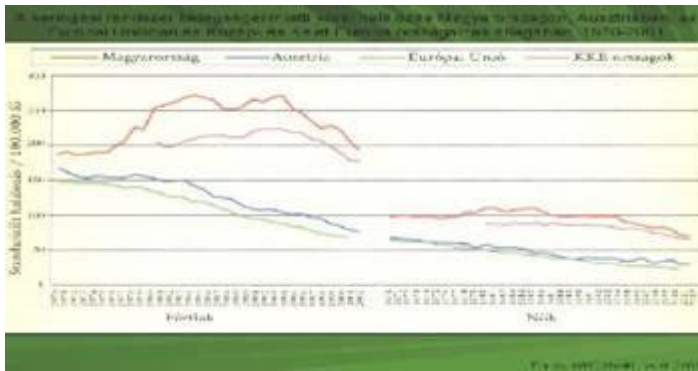
Ausztriában, illetve az EU-ban csökken a halálozások száma mind a férfiak, mind a nők estében – mondja a közgazdász. A környező országokban a férfiaknál is van egy kis romlás, de összességében jobb helyzetben vannak, mint Magyarországon, ahol döbbenetes folyamat ment végbe.

A halandóság változása 65 évnél fiatalabbaknál Magyarországon, Ausztriában, az Európai Unióban, Közép- és Kelet-Európa országainak átlagában, 1970-2001

1971–72-ben a halandóság szempontból még „jobbak vagyunk, mint Ausztria”. Kétségtelen azonban – noha a mélypont 1993–94-ben volt –, hogy azóta van egy minimális javulás is, „de az utóbbi 5 év inkább csak stagnálást jelent”. Bogár elmondta: több mint kétszer akkora a halálozási ráta a férfiaknál – ezen belül a középkorúaknál (40-60 év) háromszor nagyobb –, mint az osztrákoknál vagy Nyugat-Európában.

Kétségtelen, hogy a keringési betegségek szempontjából már a kezdetekkor – vagyis a 70-es évek elején – is elve rosszabb volt Magyarország pozíciója, mint a korábban már említett országé. Hiszen Nyugat-Európának a keringési betegségek az 1960-as években okoztak súlyos problémákat, amelyeket a 70-es évek elejére valamelyest sikerült mérsékelni – fejtette ki Bogár, majd hozzátette: Magyarországon egy rendkívül gyors romlás indul meg 1973-tól, amely a 80-as évek elejéig tart.

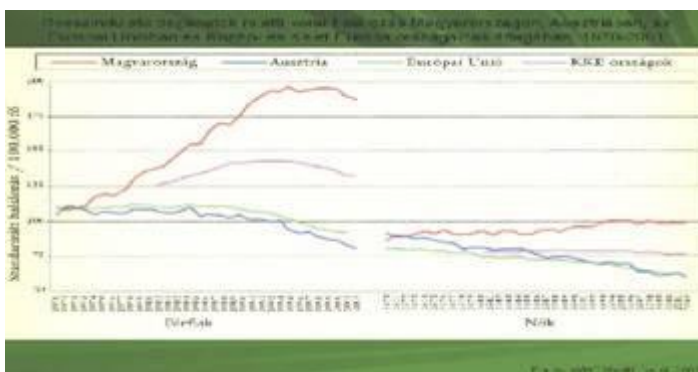

A keringési rendszer betegségei miatti korai halálozás Magyarországon, Ausztriában, az Európai Unióban, Közép- és Kelet-Európa országainak átlagában, 1970-2001

Ekkor – 1988–90 között – évi 75 ezer ember halt meg keringési betegségek következtében. Ugyanakkor 1992–93 tájékán elkezdődik egy érzékelhető javulás is, ám az elmúlt öt évben ez a javulási tendencia jelentősen lelassult – tette hozzá Bogár. A probléma: az az óriási különbség, ami elválasztja hazánkat Ausztriától, illetve Nyugat-Európától, „fennmaradni látszik”.

Daganatos betegségek: Ausztria vs. Magyarország

Bogár a legmegdöbbentőbbnek a rosszindulatú daganatos betegségek miatt bekövetkezett halálozási adatokat nevezte a magyar férfiak szempontjából. E területen javulás nincsen, 1996 környékén elérte a csúcsát, ám a halálozás továbbra is magas szinten stagnál – mondta Bogár.

Roszzindulatú daganatok miatti korai halálozás Magyarországon, Ausztriában, az Európai Unióban, Közép- és Kelet-Európa országainak átlagában, 1970-2001

Míg 2002-ben körülbelül 22 ezer magyar férfi halt meg valamilyen daganatos betegségben, addig ugyanebben az évben Ausztriában hozzávetőlegesen 8 ezer – hasonlítja össze az adatokat a közgazdász. Feltűnő, hogy 1970-ben a daganatos betegségekben elhalálozott férfiak száma közel annyi volt, mint 2002-ben a magyar nőké: körülbelül 10 ezren halnak meg e betegségcsoport következtében.

Kegyelemdőfés volt a Bokros-csomag

A nemzeti össztermék (GDP) és a reálbér (a bérből és jövedelemből élők keresete, akiknek csak a munkaerejük van, amit áruba bocsáthatnak) metszete azt mutatja, hogy a munkaerő-tulajdonosok hogyan részesülnek a GDP-ből – mondta Bogár László. Az összjövedelem az elmúlt 30 év alatt (vagyis '78-tól 2008-ig) csak egyetlen alkalommal – 1990–93 között – esik vissza, ám akkor is csak a kezdeti, 1978-as szintre. Azóta azonban meredeken emelkedik, ma körülbelül 70 százalékkal magasabb, mint a '78-as szint – folytatta Bogár. Hozzátette: a reálbérek azonban '78-tól kezdve folyamatosan csökkennek egészen az 1995–96-os nagy visszaesésig, ekkor született a Bokros-csomag. Az 1978 és 1996 közötti 18 évben – három év kivételével – folyamatosan csökkent a reálbér értéke, és ez a '78-as bázisértékhez viszonyítva 33 százalékos csökkenést jelent – fogalmaz a közgazdász, és mint mondta, „ez az, amiről senki sem beszél”.

A GDP és a reálbérek alakulása Magyarországon 1978 és 2008 között

Senki nem beszél arról, hogy – miután a Bokros-csomag megadta a kegyelemdőfést – ez a társadalom a végletekig kivéreztetett – teszi hozzá. Bogár László emlékeztetett arra, hogy 2001-ben az Orbán-kormány kezdte el a reálbérek emelését (ezt Bogár a rendszerváltás legpozitívabb lépésének tarja), amely folyamatnak a vége az lett, hogy 3 év alatt 32 százalékkal emelkedtek a reálbérek. „Ez tette lehetővé egyáltalán azt, hogy 2008-ban újra felkapaszkodjunk a '78-as szintre. Ha ez nem következik be, akkor most nem

a 30 évvel, hanem a 40 évvel ezelőtti szinten lenne a reálbér”, teszi hozzá a közgazdász.

Ha van közügy...

Képtelenség, hogy a magyar nemzet mint közösség nem tudja, hogy valójában milyen helyzetben is van – mondja Bogár. Úgy véli: ha van közügy, akkor a tragikus népesedési és egészségadatok, a nemzeti vagyon kérdése az. „Jelenleg a magyar társadalom nem tudja megfogalmazni a kérdéseit és nincs tisztában azzal sem, hogy ha nagyon régóta nagyon sok emberrel nagyon szörnyű dolgok történnek, akkor az nem lehet csupán a véletlen műve. A közeli jövő legfőbb stratégiai feladata tehát szerinte az, hogy a magyar társadalom minél szélesebb rétegei szembesüljenek azzal a végzetes lejtővel, amelyen a nemzet újratermelési folyamatai haladnak. Ennek a folyamatnak részben előfeltétele, részben remélt következménye az, amit talán a nemzet újraegyesítésének nevezhetnénk. Amelynek során rádöbbenhetjük a magyarságot, hogy saját létérdekeit megfogalmazni és képviselni senki más nem fogja helyette. Bogár leszögezte: ha a vesztes és kifosztott többség nem képes rájönni, hogy egymás pusztítása helyett közösen kellene szembefordulni a minket kifosztó birodalommal és annak helyi kollaboránsaival, akkor elvesztünk.

(Grafikonok forrása: Demográfiai évkönyv 2005, Bogár László)

(Forrás:MNO)

A jövőre való vészes tekintettel, nem lehet magyar az, aki ne akarna segíteni, az zuhatag előtt megfordítani a vész kormány kerekét, és a felemelkedés útjára terelni népünk jövő építését, a Szent Korona Tan és Eszme, 1848-as alkotmányunk szerint, programmá tenni a Hungarizmust, mint nemzetet mentő és jövőt építő kötelező nemzetszervezetet.

Ez a kötelessége minden Hazáját féltő, azért érző, és tenni kész magyarnak. Istenünk adj tetre kész bátorságot, amit a sok viszontagságban elvesztettünk. Magyar harmonizálj!

„Holnap már minden a miénk lesz,
Hogyha akarunk, ha merünk.”

Ady Endre: Magyar jakobinus dala

MI A HUNGARIZMUS?

összeállította:

Henney Árpád

– 1951 –

Terminó de imprimirae Febrero de 1952.

en los Talleres Gráficon. PALERMO.

Avda Federico Lacroze, 2310, Buenos Aires

BEVEZETÉS

1945. február 28-án az országgyűlés többségéből alakult Nemzeti Szövetség 18 tagja jelent meg kihallgatáson Szálasi Ferenc Nemzetvezetőnél, hogy további politikai lépések előtt a legilletékesebb személytől kapjanak felvilágosítást több kérdésre.

Egy magas közjogi méltóságot betöltő személy tette fel ennek során azt a kérdést, hogy mi a Hungarizmus világnézeti lényege, melyek a jövő szándékok stb.

Mielőtt erre a kérdésre válaszolt volna a Nemzetvezető, a következőket jegyezte meg:

„1935 március óta, mióta a hungarista eszme rendszert meghirdettem, 1944 október 14-ig úgy személyem és minden egyes párttag, mint egész eszmerendszerem is, a leggyűlöletesebb, legocsmányabb, a leghamisabb és a legkomiszabb támadásoknak voltak kitéve a parlamentben. Miért támadtátok, ha nem tudtátok, hogy mi a hungarista rendszernek az alapja? A parlamentben, a sajtóban, a rádióban egy évtizeden keresztül állandóan ütöttek-verték bennünket. Kijelentették, hogy bolondok vagyunk, hogy tébolyodottak vagyunk, hogy nem értünk semmit az élethez s most akarják a testvérek, hogy én magyarázzam meg, hogy mi a hungarizmus és mi a politikai célkitűzése?” —

Valóban így volt!

„Zöld kommunisták” voltunk és vagyunk mi, akik legfanatikusabb ellenségei vagyunk a bolsevizmusnak.

„Vallásellenesek” voltunk és vagyunk mi, akik mindenkor hívő tagjai vagyunk egyházainknak.

„Németbérencek” voltunk és vagyunk mi, akik egy pillanatig meg nem tántorodva a németekkel szemben is a Magyar Birodalom megvalósításáért küzdöttünk.

A hungarizmus megteremtője, Magyarország utolsó törvényes államfője, Szálasi Ferenc, azóta vértanú halált halt, a kérdező, sok más magyar testvérünkkel együtt, életfogytiglani börtönre ítélve szenved, a feltett kérdés pedig még mindig kérdés maradt.

I.

Mi tehát a hungarizmus? ...

A legmagasabb fokú magyarság!

Egy mondatba összefoglalva ez a válasz. Sokan azt felelhetnék, hogy ezt mindenki állíthatja, de mivel lehet bizonyítani?

A hungarizmus céljával.

A hungarizmus célja a magyar birodalmi gondolat megvalósítása!

Természetesen tudjuk, hogy Trianon óta Csonkamagyarország minden nemzeti alapon álló politikai pártja és minden nemzeti gondolkodású magyar ember is ezt akarta. De a két világháború közti időszakban ennek érdekében nem tettek többet, mint megfogalmazták a „*Nem, nem soha!*”, „*Csonkamagyarország nem ország*” propaganda jelszavakat s mint e téren a kétségtelenül legkiválóbbat, megzenésítették a mélyértelmű és megrendítő Magyar Hiszekegyet. Vagyis nem tettek többet, mint amit szájjal könnyen meg lehetett tenni.

De ugyanakkor az elszakított területek kisebbségi sorsa jutott magyarsága magárahagyatva, egyre gyengülve és pusztulva, vívta élet-halál harcát.

Csonkamagyarország magyarságát meg egyre nagyobb mértékben pusztította az egyke és az egyse. Évtizedeken át csak beszéltek, csak szónokoltak erről, de ellene semmit sem tettek. A magyarság születési arányszáma az 1913-as 35 %-ról 1941.ig 19,5 %-re zuhant. Pedig ahhoz, hogy a népesség jelenlegi állagában fennmaradjon, 22 %-es arányszám szükséges.

Társadalmi berendezettségünk napról-napra betegebb lett. Az egyes társadalmi rétegeket mélyreható ellentétek, áthidalhatatlannak látszó szakadékok választották el egymástól és ezért a nemzeti társadalom a legtökéletesebb szétesettség állapotában élt.

Az agrár és ipari proletariátus száma nőttön-nőtt és komoly földbirtokreformról, munkás és munkaadó közti kiegyenlítődésről, igazságos jövedelemelosztásról büntetlenül még beszélni sem lehetett.

Értelmiségünk lelkiületének kialakulását végzetesen határozta meg az a tény, hogy még a legkisebb kezdő állások betöltésénél sem a rátermettség, hanem a lehető legmagasabb helyekről jövő ajánlás volt a döntő tényező.

Honvédségünk szelleme teljesen ferde, a hadsereg csak silány paródiája volt az egykori magyar-osztrák monarchia ugyancsak elmaradt cs. kir. haderejének.

A magyar nő nagy többségében munkásnőnek, tisztviselőnőnek és minden egyébnek készült, még szépségkirálynőnek is, csak a magyar család lelkének, családanyának nem.

Ifjúságunk hivatalos szervezetet, a Levente intézmény, nem egyéb, mint egy kezdetleges kis újonckiképző keret, amelyben szó sincs az ifjúság erkölcsi neveléséről és nemzeti öntudatának fejlesztéséről.

Ebben a széteső, pusztuló világban egyetlen szilárd politikai irányzat a hungarizmus, amelyik attól a felismeréstől vezettetve indítja meg küzdelmét, hogy:

Délkelet-Európa vezető népe a magyar!

Történelmi múltja, államalkotó képessége, központi települése, kulturális ereje és politikai felkészültsége határozzák meg elhivatottságát erre a szerepre, annélkül azonban, hogy ez a vele együtt élő népcsoportok elnyomására törekvő sovinizmus lenne, amelyik hatalmi szóval akarná az egyetemes nemzet sorskérdéseit megoldani.

A hungarizmus nem ismer sem nagy, sem kis népeket, sem előjoggal felruházott kiválasztott népet, hanem csak életképes vagy életképtelen népeket.

A Kárpátok által övezett Duna. Tisza medence – Magyar Birodalom – az Úristen által teremtett tökéletes földrajzi egység, amit ember meg nem változtathat. Tökéletes gazdasági egység is, amelyet az emberi korlátoltság és gyűlölködés erőszakkal szétdarabolhat ugyan, hogy életképtelen államocskákat létesítsenek a benne élő összes népek legnagyobb veszedelmére, de ezt a természet rendjével nyílegyenest ellentmondásban levő állapotot semmiféle hatalmi akarat nem tarthatja fenn örökre. Csak egy tökéletes politikai egység teheti lehetővé, hogy ennek az egész Európában egyedülálló földrajzi és gazdasági egységnek minden előnye az itt sorsközösségben élő összes népek számára hasznosítható legyen. Ennek ez egységnek a megteremtéséért törekszik

a hungarizmus, de nem hatalmi szóval, hanem azzal, hogy az itt élő és gazdaságilag egymásra utalt, egymást kiegészítő különböző fajú, nyelvű és vallású népek nemzeti érzését és öntudatát, nyelvét, szokását és vallását feltétlenül tiszteletben tartva szervezi meg a politikai, gazdasági és társadalmi együttélés lehetőségét.

Őseink honfoglalása utáni századokban éppúgy, mint napjainkban a cél ez az eszményi politikai egység: a Magyar Birodalom s a magyar nép legmagasztosabb történelmi feladata éppen ennek megszervezése és irányítása.

A magyarság eme vezető szerepe 1526-ban látszólag megszűnt. A XVII-ik században Bocskai, a XVIII-ik században Rákóczi, a XIX-ik században a 48-49-es szabadságharc mutatják népünk történelmi hivatás érzetét, míg a XX-ik században a hungarizmus népi mozgalma jelöli népünk kitartós, szívós hatalomra törekvő akaratát, hogy természetes vezető szerepét visszaszerezhesse, délkelet-európai hivatását teljesíthesse és a „*Hősvértől pirosult gyásztér*” helyébe a Hungarista Magyar Birodalom dicsőségét, nagyságát és boldogságát építhesse meg minden jóakarátú népe hasznára és életbiztonságára.

Ennek a négy évszázados küzdelemnek súlyos vérvesztései a magyarságot legyengítették. A Magyar Birodalom területén idegen germán és szláv hatalmi erők versengése indult meg, hogy a magyarság összetartó és egységesítő erejét megsemmisítve, ezt a területet darabokra tördelje szét, és saját érdekkörébe vonja. Ez az idegen hatalmi törekvés célját az első világháborút követő trianoni békeparancsban érte el, amikor a Magyar Birodalmat, ezt a földrajzilag és gazdaságilag egységes területet széttörték és a magyar nép összetartó erejét a pánszláverők segítségével kikapcsolták. Ezzel, ezen a területen állandósították a nemzeti ellentétek legteljesebb kiéleződését, a politikai bizonytalanságot és a gazdasági életképtelenséget.

A legfontosabb teendő tehát, a magyar nép életerejének felfokozása és ezáltal összetartó képességének érvényesítése a Kárpátok övezte Duna-Tisza medencében, az évezredek Magyar Birodalom területén, a magyarsággal sors és társközösségben élt népek körében.

Ezt a történelmi feladatot akarja és fogja elvégezni a hungarizmus.

II.

A feladat eredményes elvégzésének előfeltétele, hogy a magyarság teljesen összehangolt, egységes társadalmi közösségben éljen, Ne legyen semmi külső vagy belső tényező, mely a magyart a magyarral szembe állítja.

A hungarizmus elveti a meddő osztályharcot, mert az mindig a mesterséges társadalmi rétegződés következménye, a természetes társadalmi rétegek öncélú különélése és a szükséges társközösség szétporlódása, Az eddigi rendszerben felső, közép és alsó osztályokat ismertünk. A társadalomnak ez a rangsorolása okozza az osztályharcot. Ezzel szemben a hungarizmus politikai, gazdasági és társadalmi rendjének alapja az a természetes társadalmi rétegződés, amely hivatás szerint csoportosítja a nemzeti társadalmat.

Esszerint:

A paraszt, az őstermelő, aki a nyersanyagot szolgáltatja;

A munkás, aki a nyersanyagot fogyasztóképesé formálja;

Az értelmiség, aki a fogyasztóképesé tett nyersanyag igazságos elosztását végzi és összhangba hozza a két alaptényező munkáját;

A nő, aki a családban élvezi a paraszt, a munkás és az értelmiségi állal végzett munka hasznát és azt a gyermek, a nemzet jövője, nevelésére fordítja;

A katona, aki a nemzetmunka folytonosságát és a munkaeredmény élvezetét biztosítja és megvédi.

1. A hungarizmus és a paraszt

A hungarizmus szerint a magyar parasztnak hivatása, feladata, felelőssége, kötelessége és az ezekből adódó hatalmi helye adva van a következő két hungarista alaptételben:

A paraszt a nemzetfenntartó.

Iparral rendelkező magasfokon álló parasztállamot építünk.

Teljes tudatában vagyunk annak, hogy iparra szükség van, de nem mint célra, hanem mint eszközre. A parasztgazdálkodás számára életkérdés a magas színvonalon álló mezőgazdasági ipar. Nemzetünknek tehát elsősorban olyan nagyiparra van szüksége, mely a meglévő mezőgazdasági iparhoz szükséges gépeket és azokat az eszközöket állítja elő, melyek a parasztgazdálkodás mennyiségi és minőségi termelését előmozdítják és termelvényeit feldolgozzák. Szükség van a jól megszervezett kisiparra is, melynek ott van létjogosultsága, ahol egyéni ízlést, sokféleséget, sokrétúséget és mindezekben minőséget kell biztosítani.

Az igazi és egészséges paraszt mindenkor az egészséges önzés kifejezője, mint ilyen, az igazi és tiszta nacionalizmus képviselője, aki csak akkor van a nacionalizmusba egészségesen beépítve, ha a földbéke biztosítva van nemzetünk életében.

Földbéke pedig akkor van, ha a föld a paraszt felelős tulajdonában és felelős megművelésében van. Munkájának eredménye és gyümölcse pedig a paraszt családjának és nemzetünknek közös hasznát biztosítja.

Ebből kifolyólag a föld azé, aki azon felelősen, okszerűen tud gazdálkodni, vérével is megtudja védeni és gyermekeinek hiánytalanul örökségül tudja hagyni. A föld elsősorban tehát a paraszté.

A földkérdés a magyarság egyik sorskérdése, ezért ennek a kérdésnek erőteljes, tiszta és igazságos megoldása mindenkor létfontosságú feladata a hungarizmusnak. Földreformot akartunk, hogy ezzel a magyar parasztságot paraszthitbizományok létesítésével erősítsük, a földnélküli agrárproletáriátus jelentős részét, elsősorban a nagycsaládúakat, földhöz juttassuk és az ország termelési átlagát emeljük. Természetes tehát, hogy azt a földrablást, amit odahaza a jelenlegi kommunista rendszer csinált, mi nem ismerjük el, de a régi birtokelosztást sem fogjuk visszaállítani. A táj szempontok figyelembevételével a kis parasztgazdaságok nemesített vetőmag és tenyészállat szükségletének biztosítására olyan kiterjedésű nemesítő gazdaságokat fogunk meghagyni, illetőleg létesíteni, amelyeknek a magtermelése és tenyészállat tenyésztési eredményei elegendők és képesek kielégíteni a kis parasztgazdaságok igényeit.

A Hungarizmus II. magántulajdon alapján áll és ezért az arra érdemeseket a nemzet teherbíróképességének arányában kártalanítani fogja.

A földkérdést a hungarizmus kizárólag a nemzet érdekeinek megfelelően akarja megoldani s szembe fog helyezkedni minden önző, egyéni érdekekkel, mely ennek a sorskérdésnek célszerű rendezését, a magyar parasztság megerősödését, a legkisebb mértékben is veszélyeztetné.

A hungarizmusban a paraszt és a munkás parancsolóan szükséges életösszhangban él. Az értelmiséghez való viszonya sorsdöntő nemzetünk életében. A paraszt az az őstelevény, melyből nemzetünk vezetőrétege születik. Ha ez az őstelevény az elromlott politikai, gazdasági és társadalmi bajok miatt mérgezett, úgy az értelmiség is az lesz. Ha az értelmiség megszakítja az őstelevénnyel bensőséges viszonyát a fennálló politikai, gazdasági és társadalmi rendszer által mesterségesen felépített válaszfalak miatt, úgy végzetesen elszakad a szülőtalajától, gyökértelené válik és kiszolgáltatottja lesz öncélú és önkényes hatalmi törekvéseknek. A Hungarista parasztnak a családi életben belül, a nővel való kapcsolata élettörvényünkből adódik: a családi élet tisztasága, erkölcsé, és gyermekáldása abban a tudatban, hogy egyetlen gyermeke sem marad ellátatlan. A parasztnak tudnia kell, hogy nemcsak a földet, hanem a nemzetet is meg kell becsülnie azáltal, hogy a dús gyermekáldást vállalja és nemzetünk iránti kötelességének tartja. A paraszt a fegyveres nemzet ereje, az önfeláldozó hazaszeretet megtestesítője, abban a szent tudatban, hogy egyedül véráldozatából származhat nemzetének és családjának erkölcsi, szellemi és anyagi életbiztonsága. Ez az örök törvény, amely viszonyát a katonához megszabta és megszabja mindaddig, míg a tiszta és egészséges paraszt jelenti nemzetünk létalapját és sorsát.

2. A hungarizmus és a munkás

A hungarizmus a nacionalizmusnak és a szocializmusnak életösszhangján épül fel. Szocializmus nélküli nacionalizmus sovinizmussá és a nacionalizmus nélküli szocializmus elkerülhetetlenül materializmussá fajul. Úgy az egyik, mint a másik csak katasztrófát hozhat a társadalmi közösségre, mert menthetetlenül a sovinizta vagy materialista imperializmus kerekedik felül.

A mi nacionalizmusunk nem az eddig már annyit elkoptatott nacionalizmust jelenti. Nacionalizmusunk a nemzet mai és holnapi hivatását határozza meg. A mi szocializmusunk nem a marxizmus osztályharca, hanem a nemzet kebelében élő összes társadalmi rétegek munkavédője.

Az eddigi társadalmi rendszerben a magyar munkás nemzetközi proletár volt, aki a marxista materializmus hazugságaitól elszédítve, szervezett szociáldemokratának csúfolta önmagát. A proletár azonban nem szocialista, hanem engedelmes, felelőtlen eszköz és piszkos fegyver, egy nemzetközi plutokrata érdekközösség kezében. A proletár nem nacionalista, hanem istentelen, hazátlan, otthontalan és családtalan bitangolásba kergetett csavargója az erkölcsi, szellemi és anyagi züllésbe mesterségesen belekényszerített társadalmi rendnek. A proletár még csak nem is materialista, hanem olyan bérrabszolga, aki legtermészetesebb anyagi jóllétének legkezdetlegesebb előfeltételeit sem tudja kiharcolni.

A plutokrata rendszerben minden dolgozó kivétel nélkül csak proletár, aki nem felelősen dolgozik, hanem meggyőződés nélkül kiszolgálja azt. Ennélfogva önmagát becsteleníti meg és zülleszt le u. n. munkabérharcaiban, sztrájkjaiban anélkül, hogy akár a maga, akár a közösség számára eredményt tudna elérni.

A hungarizmus a magyar munkást a nemzetköziség posványából és a proletár sorsból kiemeli és nemzeti alapra állítja, ahol a munkás a munka felelős tulajdonában, a munkabéke felelős letéteményese és így a tiszta, egészséges szocializmus kiteljesítője és képviselője lesz.

Munkabéke pedig akkor van, ha a magyar munkás megbecsüléséért vívott harcban biztosította magának a tiszta, egészséges családi otthont, a tiszta és egészséges munkahelyet, hogy családja és nemzete hasznára legjobb képességeinek kifejtése mellett, a legjobb munkaeredményt érhesse el. A nemzeti kultúra. és civilizáció áldásaihoz a munkásnak ugyanannyi joga van, mint bármelyik más társadalmi rétegnek.

Mindezt bizonyítja a hungarizmus azáltal, hogy a munkást a nemzeti tőke birtoklásához segíti és ezzel az általa végzett munka hasznában részesíti.

A hungarizmusban a magyar munkás a nemzetépítő. A munkás vállán nyugszik annak végrehajtó munkája, a munkapadján formálódik, épül és szilárdul nemzetünk.

3. A hungarizmus és az értelmiség

A hungarizmus nem jelenti egy osztály mozgalmát, hanem népmozgalom, amely a társadalom minden rétegét felöleli és abból senkit ki nem rekeszt. A nemzetfenntartó paraszt és a nemzetépítő munkás munkáját valakinek összhangba kell hoznia, hogy munkájuk a köz szempontjából eredményes és hasznos legyen. Kell egy tényezőnek lenni amely a kettőnek munkáját összefogja. Ez a tényező az értelmiség, amely egyedül képes arra, hogy a nacionalizmust és a szocializmust a gyakorlati állami, nemzeti és népi élet hasznára megszervezze.

Az értelmiség tehát az igaz és tiszta hungarizmus megtestesítője, a társadalmi béke kifejezője, a Pax Hungarica letéteményese.

A hungarizmusban az értelmiség a nemzetvezető

Minden felesleges szenvelgés nélkül megállapíthatjuk azt a tényt, hogy az u, n, polgári réteg felmorzsolódott, A liberális rendszer középosztálynak nevezte el, mert nem tudta elhelyezni sem a plutokraták sem a proletárok közé, Ez a középosztály a plutokrata rendszer nagy szerencséjére soha sem tudott szervezetbe tömörülni s így csak természetes, hogy a kiválóan megszervezett nemzetközi plutokraták és az ugyancsak nemzetközileg megszervezett proletárok malomkövei között megsemmisült, vagy legalább is azon az úton van, hogy ez a sors érje.

A hungarizmus ezekből a tényekből szűrte le azt a fontos megállapítását és elhatározását, hogy ezt a középosztályt meg kell menteni a végpusztulástól, mert szaktudásánál fogva igen értékes és nélkülözhetetlen rétegét képezné minden természetes társadalmi rendnek. Ezért a hungarizmus tudatosítja benne, hogy szaktudásánál fogva ő is azok közzé tartozik, akik felelős vezetésre hivatottak. Ezt a nagy szerepet azonban eddig betölteni nem tudhatta, mert bár a leghatalmasabb töke, a tudás birtokában és kisajátíthatatlan tulajdonában van, mégis tehetetlen kiszolgáltatottja volt a rendszernek. Mesterségesen és erőszakosan megakadályozták abban, hogy az őt is megillető vezetőhelyet elfoglalhassa.

A hungarizmus új értelmiséget fog nevelni a parasztság, a munkásság és a középosztály szellemi elitjéből.

A hungarizmus ennél fogva minden egyes társadalmi rétegünk szellemi elitje számára azt a szabadságharcot jelenti, amelynek végső céljában az értelmiségnek vezetésre való elhivatottsága és joga áll, ha az nemzetünkhöz megingathatatlanul hűséges, minden körülmények közt becsületes, erejében és hivatottságában rendületlenül hisz.

A hungarizmus alaptörvénye, melyet értelmisége számára kötelezővé tesz a következő:

Ha választani kell nemzet és alkotmány, igazság és jog, élet és törvény között, úgy kötelessége, hogy mindenkor a nemzetet, az igazságot és az életet válassza, mert tudnia kell, hogy ez a három örökkévaló. Az alkotmány, jog, és törvény szükséges, de múló formák, amelyeket a nemzet akkor és úgy cserélhet ki, ahogy fejlődése, új életakarása ezt megköveteli.

4. A hungarizmus, a nő és a gyermek

A nemzeti életet úgy kell tekinteni, mint isteni adományt arra, hogy mindenkinek felett és feltétlenül benne valósítsuk meg; a közös vér kötelékét, a magyar családot.

Nemzetünk harmonikus egysége az igaz magyar nőben magasztosult családon nyugszik. A nő hivatása és feladata a szeretet és gyöngédség gyakorlása a család keretében. A nő a család szelleme és erkölcsi tisztaságának alapja s mint ilyen, a család vetületének, a nemzet erkölcsi tisztaságának alapja is. A hungarizmus a család szentségét sérthetetlennek tartja. Nemzetünk, erkölcsi életének biztosítása és védelme érdekében a leghatározottabban ragaszkodik minden házasságnál az egyházi esketéshez, ettől semmi körülmények között sem tér el.

A hungarizmus a nő legszentebb hivatását az anyaságban látja és államrendszerében az anya- és gyermekvédelmet egyik legfontosabb feladatának tekinti. A családi élet erkölcsi és anyagi előfeltételekkel való megteremtése, az anyai hivatás megbecsülése, messzemenő biztosítéka annak, hogy az anya minél dúsabb és egészségesebb gyermekáldást hozzon. A nemzet legdrágább kincse a gyermek, mert ő a nemzet jövője s hallhatatlanságának záloga.

A nő a családbéke letéteményese, a nemzetmegtartó.

A hungarizmus az egyén boldogságát túzi ki célul a nemzet keretében s ezért minden gyermek számára boldog gyermekkort, családi szeretetet teremt és biztosít. A gyermek nevelése az otthon, tanítása az állam feladata, melyekhez az egyházaknak kell támogatásukat adniok. A hungarista nemzetnevelés szaktudással és izzó hazaszeretettel telített ifjúságot nevel, mely képes lesz hatalmas feladatának elvégzésére, a Kárpátok által övezett Duna-Tisza medence kiegyensúlyozott, boldog életének felépítésére és biztosítására.

5. A hungarizmus és a katona.

A hungarizmus kerüli a háborút, de nem riad vissza attól, hogy erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeit és értékeit minden eszközzel, minden erejével, teljes elszántsággal fegyveresen is megvédje. Nincsenek hódító törekvései, de felkészül a védekezésre, mert a felkészületlenséget bűnnek tartja a nemzettel szemben. Ebben a felkészültségben a nemzet minden egészséges, munka- és harcképes tagja résztvesz és együttesen alkotja a fegyveres nemzetet. Ez az egész nemzetnek önmaga védelmére való maradéktalan harcba állítását jelenti.

A hadsereg a fegyveres nemzet végrehajtó eszköze és védi a népközösséget imperiálisztikus fegyveres támadások ellen.

Ez a hadsereg a szó igaz értelmében a nemzet honvédsége, melynek tagjai legszentebb hivatásuknak kell tekintsék, hogy ti. nemzetünk érdekei védelmében életüket bármely pillanatban feláldozzák.

A katona a nemzetvédő

A hungarizmusban felépülő magyar nemzet ezen öt erőtényezőjének, a parasztnak, a munkásnak, az értelmiségnek, a nőnek és a katonának életképes, egészséges megszervezése alkotja a hungarizmus legfontosabb feladatát. Csak a hungarizmus alapján, a népi közösségbe felelősen állítva és teljesen összehangolva, lesz ez az öt

erőtényező egyenként és együttesen alkalmas arra, hogy általuk a magyar nép történelmi hivatását, délkeleteurópai vezető szerepét ismét visszaszerezni és teljesíteni tudja.

III.

A hungarizmus keresztény vallás-erkölcsi alapon áll, számít a keresztény felekezetek összhangban végzett munkásságára.

**Az egyes felekezetek nem képviselhetnek különálló kultúrshel-
lemet, mert az a nemzeti lélek kettéhasadását, a nemzet lelki egységének
megbontását idézhetné elő. A közreműködést békés megegyezés kell,
hogy megelőzze, kulturális vonatkozásban is. Az egyházak nem lehetnek
állam az államban, az államhatalom azonban bírálón gondoskodik a
keresztény egyházak érdekeinek szociális és kulturális kielégítéséről.**

**A hungarizmus istenhívő és krisztushívő, nem tűri az
istentagadást, a Krisztus-gúnyolást és a vallástagadást. A hungarizmus
elválaszthatatlan Krisztus tanától és harcos eszköze a krisztusi erkölcsi
világrend gyakorlati megvalósításának.**

**Az egyházak dogmáihoz nem nyúl. A vallás különböző dogmatikus
egyházdiktatúrákba merevedik, ha nincs meg a nacionalizmussal és a
szocializmussal a parancsolóan megkövetelt életösszhangja, ha ezeket
elveti, és távol tartja. Igaz hittel és meggyőződéssel valljuk vallásunkat,
de nem érthetünk egyet azzal, hogy a politizáló egyházak szabják meg,
hogy milyen egyházpolitikai feltételek mellett üdvözülhetünk csak. Ezt az
üdvözülést kizárólag a vallási egyházak biztosíthatják számunkra, ennek
feltételei pedig Krisztus Urunk tiszta törvényeitől függenek és nem az
egyházak politikai elgondolásaitól. A vallási egyház bennünk fogja
legigazabb, leghívebb és legerősebb támaszát megtalálni, a politizáló
egyházzal azonban mindenkor szemben állunk.**

**Meg fogjuk adni az Istenünknek, ami az Istené és meg fogjuk adni a
nemzetünknek, ami a nemzetünké.**

IV.

Hungarisztikus kultúrpolitikánk alapja a magyar népi kultúra

Az egész világgal megismertetjük magasrendű kultúránkat, amelyet fajunk évezredek küzdelmes munkával turáni lelkéből kitermelt és értékké emelt. E kultúra hordozója, a magyar nép, jogot szerzett arra, hogy életterében saját kulturális életét élhesse.

Célunk olyan új magyar lelki típus kitermelése, mely faji, népi talajban gyökerezik és a nemzeti önérzet és nemzeti hivatástudat magaslatára emelkedett. Célunk olyan generáció felnevelése, mely testben és lélekben erős, egészséges, szép, becsületes, önzetlen, önfeláldozó, vallásos, a maga erejében bízó, kitartó, a hazáért élni és halni kész. Olcsó megalkuvás helyett szívesen választja a kemény harcot, mert tudja, hogy sem ő, sem fajtája nem alábbvaló egyetlen nemzetnél sem és *joga* van az elsők sorában helyet foglalni a saját tehetségéből.

Nevelőintézményeink megújuló közszelleme, a nemzeti értékek ismeretért támaszkodó tanulmányi anyaga lehetővé fogja tenni, hogy a magyar ifjúság új lelki típusú mielőbb kialakuljon, mert csak egy életerős, életvidám és rugalmas lelkületű népközösség fiatal tagjait lehet sikerrel nagy nemzeti eszmények és célok szolgálatába állítani és e célokért önfeláldozó munkásságra, valamint kitartó harcra ösztönözni.

A hungarizmus igen fontosnak tartja, hogy a népnevelés igen szoros kapcsolatot tartson a nemzeti élettel, azzal soha ellentétbe ne kerüljön, mert mindenkor a nemzeti társ- és sorsközösség építőjének kell lennie.

V.

A hungarizmus egyik legfontosabb feladata a vagyonegyenlőtleniségek igazságos kiegyensúlyozása és a visszaélésekre alapozott, erkölcstelen gazdagodás letörése. Sem a vállalkozási kedvet, sem a tehetséget, sem a szorgalmat, sem a szakértelmet nem kell féltetni a hungarista gazdálkodástól, mert csak

annak a határtalan, igazságtalan vagyonosodásnak fog határt szabni, amely eddig is tobzódó formájában milliók elsorvadására vezetett.

A hungarista nemzetgazdálkodás célja a népi közösség anyagi jóléte

Anyagi rendje a nemzetgazdálkodásból és a munkarendből áll. A nemzetgazdálkodás a magángazdálkodáson nyugszik. A magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert kötelezettséget jelent a népi közösséggel szemben, szabadgazdálkodás, mert minden teljes jogú magyar állampolgár a nemzetgazdálkodásban tehetségének megfelelően részt vehet. A munkarend, a munkakötelességnek, a munkás és munkaadó közti viszonynak, a munka végrehajtásának, a munkabíráskodásnak, a munkaegészségügynek, a munkaalkotmány alapján való törvényes rendezését jelenti.

A hungarista nemzetgazdálkodás alapja a nemzeti tőkerendszer

Az egyes ember által összehalmozott tőkének van egy határa, amelyen felül a tőke már nem egy ember munkájának a gyümölcse. Az ilyen tőkefelhalmozódáshoz a dolgozó nemzet termeléssel, a népi közösség milliói fogyasztással, az államhatalom pedig a termelés, fogyasztás és a haszon élvezetének a nemzet akaratából történő biztosításával járulnak hozzá. Az államhatalomnak tehát joga van ahhoz, hogy az ilyen közös erővel felhalmozott tőke értékesítésében szabályozó befolyást gyakoroljon és a tőke áldásos hasznából az összes résztvevőknek megfelel hányadot juttasson olymódon, hogy az a juttatás a népi közösség anyagi érdekein keresztül annak erkölcsi és szellemi érdekeit is szolgálja.

Az értékesítésből származó tiszta haszonból a termelés három alaptényezője, mégpedig a tervezés, a munka és a tőke egyenlő arányban részesül. Ez nemzetgazdálkodásunk egyik alaptétele és szocialista lényege.

Gazdasági életünk alapját az az elv jelenti, hogy népi közösségünk megélhetése biztosítandó elsősorban és csak ezen feltétel teljesítése esetén engedjen meg az államhatalom olyan értékesítési politikát és olyan nyereségeket, amelyek egyrészt biztosítják a népi közösség szükségleteit, másrészt pedig lehetővé teszik a termelésben közreműködő magánvagyonok fejlesztését.

VI.

A hungarizmus külpolitikája a nemzetközösség, a konnacionalizmus elvén épül fel, mely az egymásra utalt nemzetek érdekszövetségét, tömörülését, politikai és gazdasági közösségét jelenti, az egyes nemzetek nemzeti önállóságának csorbítása nélkül. A nemzetközösségben sem egymás fölé, sem egymás alárendelt, hanem csak egymás mellérendelt nemzetek vannak.

Egy évezred súlyos, véres történelme félreérthetetlenül bizonyította a magyar népnek, hogy milyen más népekkel vállalhat társ- és sorsközösséget,

A magyarság ezer esztendő történelme folyamán három súlyos sorscsapást szenvedett el:

Az egyik 1240-41-ben a Muhi pusztai vereséggel kezdődő u. n. tatárjárás volt, amikor a mongol hordák végigpusztították a Magyar Birodalom területét, kifosztva és kiirtva mindent, ami útjukba került. A menekülni kényszerült magyar királyt egyetlen szomszédja sem segítette, sőt súlyos helyzetét kihasználva, megszarolták. Ezt a súlyos sorscsapást a magyarság a Magyar Birodalom területén akkor élt népekkel együtt szenvedte végig.

A másik súlyos sorscsapás 1526-ban a Mohácsi csatavesztéssel kezdődő és másfél évszázadon át tartó u. n. török hódoltság volt, mely alatt ismét a Magyar Birodalom területén élt népek és elsősorban a magyarság harcolt, vérzett és pusztult a török megszálló elleni harcokban. Az ozmán hódító törekvés a 150 év folyamán szinte sohasem jutott túl a Magyar Birodalom nyugati határain. Ezt a végzetes, majdnem megsemmisítő csapást is nagy részben a magyarságnak kellett elszenvednie.

A harmadik pusztító csapás az 1945-ben bekövetkezett szovjetorosz megszállás. Most is mint mindig a magyarságot irtják tűzzel-vassal, a magyarságot ítélte halálra a pánszlávizmus éppúgy, mint a bolsevizmus. Magyarország egész területe áll megszállás alatt, amelyet, teljesen kirabolnak és tönkretesznek, és most is, ebben e borzalmas sorsban, mint ezer év alatt mindenkor, a Magyar Birodalom területén élő népek osztoznak a magyarsággal.

A hungarizmus ezt a kemény élet által kovácsolt társ- és sorsközösséget veszi alapul a magyar sorskérdések jövő kialakításánál. Ezért álláspontja nem is lehet más, mint hogy elvet minden olyan szándékot, amely olyan nemzetekkel akarja egy államszövetségbe kényszeríteni, amelyek sohasem osztoztak nehéz sorsában, Az ilyen konföderációs terveket természetellenes, erőszakolt, a magyar nemzet érdekeivel ellentétben álló és csak egyes érdekcsoportok öncélú szándékainak tartja, miért is ezek ellen teljes erővel küzdeni fog.

A hungarizmus figyelembe veszi a történelmi hagyományok erejét, nem felejt, hogy Magyarország ezer év óta szinte megszakítás nélkül királyság volt, figyelembe veszi a Magyar Szent Korona összetartó erejét s ezért a nemzeti királyságot tartja Magyarország jövőendő államformájának. Azonban mind az államforma, mind pedig az államfő kérdésében csak az egész magyar nép dönthet népszavazás keretében akkor, amikor ennek összes előfeltételei adva lesznek.

VII.

ÖSSZEFOGLALÁS

A hungarista ideológiának ezt a rövid tömör kivonatát a következőkben foglaljuk össze:

1.) A hungarizmus, mint *ideológia* a következő jelszót írja minden magyar szívébe és értelmébe: A nemzet jövője mindenekfelett. Azonkívül részletes elvi alapokat nyújt a hungarista mozgalom számára.

2.) A hungarizmus, mint *mozgalom* arra törekszik, hogy ideológiájában lévő elveket átvigye a gyakorlati életbe.

3.) A hungarizmus elveti a nemzeti társadalomnak természetellenes rétegződését és az állandó osztályharcot jelentő, osztályokba való sorolását: felsőosztály, középosztály, alsóosztály. Ehelyett társadalmi szemléletében a hivatásuknál fogva kifakult természetes csoportokat tartja a nemzeti társadalom összetevőinek. Ezek: a nemzetfenntartó paraszt, a nemzetépítő munkás, a nemzetvezető értelmiség, a nemzet halhatatlanságát biztosító nő, a nemzet jövőjét biztosító gyermek és a nemzetvédő katona.

A hungarista társadalmi rétegződésnek eme tényezői sohasem egymás alá vagy egymás fölé, hanem mindég egymás mellé vannak rendelve.

4.) A föld azé, aki azt felelősen megműveli, tehát elsősorban a paraszt felelős tulajdona. Az egyéni nagybirtokrendszer végleg a múlté. Az erőszakkal létesített kolhoszok felszámolandók.

5.) A „bérmunkás” a munkabéke ellensége. Munkabéke csak akkor valósulhat meg, ha a munkás nemcsak felelős munkát végez, hanem a termelés hasznának is élvezője.

6.) Az értelmiség régi fogalmazását elvetjük. A hungarista értelmiséget nem kizárólag az eddig középosztálynak nevezett csoport alkotja, hanem a hivatás csoportok mindegyikéből tudásuk és rátermettségük alapján kiemelkedett egyének képezik a nemzetvezetésre hivatott értelmiséget.

7.) A nő hivatása az anyaság. Katasztrófális népi állományukat tekintve, mozgalmunk legfontosabb feladata minden eszközzel odaláttni, hogy a magyar nők hivatásukat teljes mértékben teljesíthessék.

8.) Az ifjúság a jövő záloga. Bőséges gyermekáldás nélkül a legéltrevalóbb tervek mellett is bizonytalan a nemzet jövője.

9.) A nemzeti társadalom, a hungarista népi közösség erkölcsi, szellemi és anyagi érdekei védelmét a nemzet honvédsége, a hungarista katonaság biztosítja. Ez a fegyveres nemzet védi a népi közösséget bármely oldalról jövő ellenséges támadásokkal szemben.

10.) Erkölcsi életünk alapja a keresztény vallás. Az erkölcsi életet művelő egyházak erős támaszai vagyunk, de a nemzet érdekeivel ellentétes idegen politikai célokat támogató egyházi megnyilvánulásokat elutasítjuk.

11.) Külpolitikánk alapja a konnacionalizmus. Az egymásra utalt népek társ- és sorsközösségének munkálói vagyunk.

12.) Hiszünk a magyar népben, hiszünk a magyar nép jövőjében. Hiszünk célkitűzéseink igazságában, erejében és győzelmében.

BEFEJEZÉS

Évekkel ezelőtt feltett kérdésre adjuk meg itt tömören a sokak által várt választ. Íme, ez a hungarizmus lényege. Ezért küzdöttünk, ezért támadtak bennünket majdnem kizárólag azok, akik nemcsak nem ismerték a hungarizmust, de végzetes felületességgel habozás nélkül fogadták el a legkomiszabb és leghazugabb propagandát. Ezért halt vértanúhalált emelt fővel és megingathatatlan hittel a hungarizmus megalkotója, Szálasi Ferenc, aki a halálos ítélet előtt az utolsó szójogán, azt mondta:

„Meg vagyok győződve arról, hogy a régi világ a maga elavult ideológiai rendszerével romokban hever s ezt egy új világ fogja felváltani. A magyar nemzet az új világot csak a hungarizmusban tudja megtalálni”.

A nemzet életében minden generációnak megvan a maga történelmi feladata, melyet népe és nemzete érdekében elvégezni kötelessége. Ha egy generáció beteg s nem ismerte fel azokat a feladatokat, melyeknek elvégzése reá hármlott volna, az el nem végzett feladatok megmaradnak és még nagyobb súllyal nehezednek a következő generációkra, esetleg olyan súllyal, hogy ezek összeroppannak alatta.

A mi feltétlen meggyőződésünk, hogy a mostani és a jövő magyar generációk történelmi feladatát képezi a Magyar Birodalomnak hungarista alapon való felépítése. Hisszük és hinni akarjuk, hogy a mostani szörnyű pusztulás után ezek a generációk felismerik történelmi feladatukat és minden erőfeszítéssel el is fogják végezni azt.

Erre szólítjuk fel minden magyar testvérünket, hungaristát és nem hungaristát egyaránt. Aki elfogultság nélkül olvasta el azt, hogy mi a hungarizmus, és ha önzetlenül akar dolgozni Hazánk felépítésén, akkor megfogja a mi kezünket, és együtt küzd velünk a hungarista Magyar Birodaloméért.

**Akkor nem haltak hiába vértanúhalált legjobb magyar testvéreink!
Úgy legyen!**

KITARTÁS!

1951 évi augusztus hó.

FÜGGELÉK A

Prof. Dr. Dr. Szilvay Gyula
a bars-verebélyi és nógrád-verebélyi
VEREB (Hunyadi)
család genealógiai adatai

München 1977

ELŐSZÓ

Kedves Olvasóink!

Hazánkban okleveles adatok csak a XIII. század első felében említenek jövevény pásztor, ide-oda vándorló hegyi oláhokat. Még ennek a századnak a végén is mindössze 9 állandó oláh letelepedésről van tudomásunk. Jelentősebb számban csak a XVIII. század elején (200.000 fő) állapíthatók meg, s az 1784-i összeírásnál 800.000 oláh élt Erdélyben.

Ebből kifolyólag az oláhoknak nem lehetett őstörténetük a mi területünkön! Ezt a hiányt igyekeztek egyes román „történészek” az ismert, mondvacsinált „dákó-román” elmélettel bepótolni. Ennek a

mesterkéltséget és tudományosan alátámasztható elképzelésnek a cáfolatait szükségtelenül itt részleteznünk. Elégséges ha rámutatunk, hogyan vélekedik erről a kolozsvári egyetemi tanár, a román hazafi, dr. Moldován György ebben a Nyílt Levelében, amelyet a bukaresti „dákó-romános” Kultur Liga elnökéhez intézett: „Ön a történelemből tudhatja, hogy ezelőtt mintegy ezer esztendővel egy Ázsiából bevándorló nép itt, ezt az országot saját karjával és vérével meghódította és elnevezte a maga nevével Magyarországnak. És ezer esztendő óta ez az állam egy percig sem szűnt meg magyarnak lenni, valamint a nemzet is mindig magyar volt. És tudni fogja a történelemből azt is, hogy mi románok abban az időben a Balkánon éltünk az albán, a bolgár, a görög nép között szétszóródva, akiktől és ahonnan nyelvünket, szokásainkat, egész hitvilágunkat kölcsönvettük. Önnek mint nyelvésznek tudnia kell, hogy ennek a népnek a nyelvében, szokásaiban, viseletében, hitében is a görög, a bolgár, az albán — egyszóval a balkáni befolyás — tömegtelen, ami a román népnek ezekkel a népekkel való együttélését a napnál fényesebben bizonyítja. És hogy semmi sincs a gótból, az avar, hun, stb. népek befolyásából, amelyek a magyarok bejövetele előtt Dáciában éltek és uralkodtak. Ami amellel bizonyítja, hogy a románság azokkal a népekkel nem is érintkezhetett. Ön mint historikus, a mai románság egyetlen fegyvertényét sem tudja felmutatni Dáciában Kr. u. 274 után, amikor a Római Birodalom megszűnt Dáciában, egészen a magyarok bejöveteléig, vagy azutánig. Egyetlen küzdelmet a beözönlő barbárok ellen, a bizánci görög írók műveiben egyetlen sort sem! A régiség kutatásban egyetlen követ, amely arra vallana, hogy e föld a magyarok bejövetele előtt a románságé lett volna! Hazai okmányainkban a románság neve a honfoglalás után csak több századdal később, 1222-ben jön elő először. Ez az intézmény, amellyel éltek, arra vall, hogy a bevándorlás a Balkánról történt. Egészen világos tehát, hogy mi ebben az államban a magyarok bejövetele előtt nem voltunk urak, a magyarok a látt pedig abban mint a lakókó tényezők nem is szerepeltünk. Szerepeltünk mint fajta, nemzetiség, de nemzet gyanánt soha! Ez az igazság!” (Szöllősy Sándor: „Ez az igazság” c. könyvéből, 46.147. o., Hídő, London, 1968).

Sem ez a — saját elitjüktől — felemelt higgadt szó, sem a nyugati tudományos világ általános elutasítása nem gátolják ma sem a román hivatalos köröket, hogy folytassák történelmük átfésülését. Ismeretes, mekkora anyagi áldozattal, drága színes filmekkel igyekeznek a hiszékeny és tájékozatlan amerikai társadalomban „dicsőséges múltjukat, kulturális érdemeiket bemutatni és elhíttetni. De ma már ennél is továbbmennek: nem elégszenek meg a római rokonsággal, hanem immár a suméroktól akarnák levezetni a származásukat. Evégből nem

átallják kiváló honfitársnőnk, Torma Zsófiának önfeláldozó egész életmunkájával összehordott s a magyar-sumér kapcsolatokat igazoló bizonyítékainak a „kikölcsönzését” sem.

Jelen művével Professzor Dr. Dr. Szilvay Gyula úr éppen a mi különlegesen nagy fajsúlyú Hunyadi Jánosunk magyar származásának igazolásával akarja elejét venni minden további ezirányú oláh kísérletnek, hogy Nándorfehérvár hőseit „elrománosítsák”. Társaságunk kétszeresen hálás ezért Tudományos Tanácsunk igen tisztelt Elnökének a tudós alaposságával összeállított kitűnő dokumentációjáért, s örömmel üdvözli ezt a nagy magyar értéket mentő kiváló munkáját.

Kérjük kedves magyar Testvéreinket — otthon ugyanúgy mint az utódállamokban és idekint emigrációs gócainkban — vegyék és olvassák ezt a nemzetvédő, hézagpótló művet azzal a megértéssel és szeretettel, mint amilyen lelkesedéssel és odaadással a Szerző azt összeállította.

München, 1977 nyarán

**Katona Sándor a KCSST
ügyvezetője**

**Kiadta Dr. J. Herp nyomda segítségével a Körösi Csoma Sándor
Történelmi Társaság Európai „Árpád” Tagozata, München**

V E R E B (Hunyadi) család genealógiai adatai és dokumentumai

Prof. Dr. Dr. SZILVAY Gyula

a ZIGGURAT Akadémia e. i. Rektora
a Körösi Csoma Sándor Történelmi Társaság „Árpád Tagozata”
Tudományos Tanácsának Elnöke

benicei és micsinyei Beniczky Gyula

Dr. Vereb Lajos

Nyeső József

baróti Beke Dénes

Csuday Jenő

Szabó Károly

Berzsenyi főjegyző

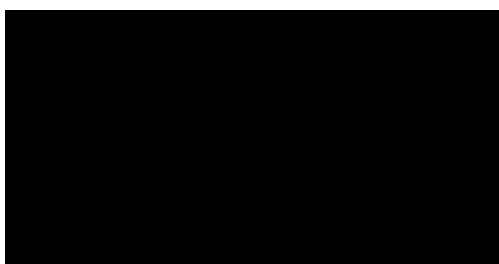
Szamkó kántor-tanító

Sosko Géza

Bartalos Gyula plébános

Frater Lénárt szerzetes

és mások kutatásai és jelentése alapján.

A V E R E B (Hunyadi) család leszármazási táblája

**Prof. Dr. Dr. SZILVAY Gyula, a ZIGGURAT Akadémia e. i. Rektora, a
Körösi
Csoma Sándor Történelmi Társaság „Árpád” Tagozata Tudományos
Tanács
Elnöke kutatásai szerint.**

**Előadva és megtárgyalva a ZIGGURAT Akadémia 1975 április 20-án
BREMENBEN tartott teljes ülésén.**

V Á L A S Z O M

**az 1977 július 1-ig befutott hozzászólásokra és kritikákra, az általunk
újabb
felfedezett okmányok alapján.**

**A magyarság és kereszténység egyik legnagyobb hőse volt *Hunyadi*
János, akinek származása sokáig vitatott volt és kérdésessé tették a
román és szerb ellenbizonyítások. — Ezen kérdés tisztázásához kívánok
hozzá szólni a következőkben, részint írott, részint hallott források
szerint:**

Atyámtól, SZILVAY Gyulától,

**BERZSENYI, Mátraverebély község jegyzőjétől (1905),
SZAMKÓ, Mátraverebély kántor-tanítójától (1905),**

SOSKO Géza, mátraverebélyi mézeskalácsos mestertől (1905),

BARTALOS Gyula, mátraverebélyi plébános (1975 május 14-i értesítése) és másoktól hallott kutatási eredmények és *életrajzzal* hallott családi hagyományok alapján. Ezek között legfontosabbak *Dr. Vereb Lajos* gyöngyösi főorvosnak rendelkezésemre bocsátott *családi okmányai*, amelyek tökéletesen földik eddigi kutatásaimat. A Vereb család magát ugyanis a mátraverebélyi *Vereb-Hunyadi* családtól származtatja *egyenes ágon*. (21. - 22. oldal)

Mindezek szerint *Hunyadi János* a honfoglaló magyarokkal együtt bejött *Besenyő törzsből*, annak *Vereb családjából* származott.

A besenyő törzsek *bekéjének* (fővezérének) *Tevelének* két fia volt: *Ertem* és *Káta* (Kr. u. 850, — lásd: *Beniczky Gyula: „A besenyők Súr-törzsének történelme” Magyar Szakemberek Írásai, 1. oldal, — Amerikai Magyar Kiadó, Detroit, 1959).* (20. oldal)

Ek* bekének, *Tevele* ükunokájának szintén két fia volt: *Kara* és *Dama* (955) (lásd *Beniczky Gyula: „A besenyők Súr törzsének történelme, 1. oldal).

A másodszületett *Dama káhn* 950 körül a Zsitva és a Szlujka folyók mellett kapott egy hatalmas szállásbirtokot, ahol ő megalapította *Súr-Kátát* a későbbi *Zsifvabesenyőt*, Bars megyében (lásd *Beniczky: „A besenyők Súr törzsének történelme, 1. oldal).*

Beniczkytól függetlenül ugyanezen adatokat tartalmazza *baróti Beke Dénes*, az 1900-as évek elején megalakult „*Besenyő törzs*” szimbolikus fővezérének birtokában lévő adatgyűjtemény is (vonatkozó adatok a *Beke család irattárában*). *baróti Beke Dénes* 1920-ig Hont megyében, *Krakkó pusztán* lakott. Utána *Budapesten* a Páva utcában volt egy kertes családi háza.

Ez a hatalmas szállásbirtok, amely egyben a besenyők Súr (illetve *El-Súr*) törzsének is a szállásbirtoka volt, az Érsekújvár alatti *Köbölkúttól* fel egészen az Aranyosmarót alatti *Hizér* községig terjedt.

Ezen a területen a következő alvezérek kaptak birtokot:

1.) *Dama* vezér (a későbbi El-Súr/Szilvay család megalapítója), *Súr-Kátát* kapta, ahol a „*káta*” szó a besenyő vezérek *főhadiszállását* jelentette. Súr-kátából fejlődött ki későbbben *Zsitvabesenyő* község. A birtok innét ék alakban húzódott a *Malonya* község fölötti dombokig, ahol ma az *Ambrózi-Migazzi* grófok kastélya áll.

2.) *Malonya* vezér a neki juttatott területen alapította meg a későbbben kialakult *Malonya* községet. Innét származnak a Malonyai és Malonyay családok, akik közül Malonyay Ferencnek Szabolcs megyében, későbbben pedig a *Csepel szigeten Gyökérpusztán* volt birtoka, egészen 1944-ig. Ennek a fia *József* egyetemi diáktársam volt. *Malonya* vezértől való származásukat hagyományosan és büszkén őrizték.

3.) *Taszár* vezéré lett a későbbben itt alapított *Barstaszár*. Ebből a családból származik a *Zsigárdy* család, akiknek ősrégi kastélyuk még ma is áll Barstaszár községben, közvetlenül a *Zsitva* folyó partján. Ebben a községben és ebben a Zsigárdi kastélyban töltöttem én (Szilvay Gyula) gimnazista korom legszebb éveit.

4.) *Vezekény* vezér birtokán alakult ki a későbbeni *Nagyvezekény* és *Kisvezekény*.

5.) *Köbölkút* vidékét kapta a későbbeni *Papp* család, akiknek ősei ebben az időben az E-Súr törzs „*iralói*” orvosai, később *papjai* lettek. Innét a „Papp” elnevezés.

Ebből a családból származnak a Papp családok, közöttük *Papp Miklós*. Szilvay Gyula anyai nagybátyja, akinek az ősi háza Köbölkúton 1914-ig még megvolt. Neki 1900 és 1914 között Budapesten, a Thököly út 38 alatt volt csemegekereskedése. Két férjezett lánya, *Ilona* és *Viktória* ma is Budapesten élnek. Birtokukban volt az ősrégi családi címer is: kék mezőben jobbra futó és körmei között háromféle *gyógyfüvet* vivő *szarvas*.

6. Az *El-Súr* törzs későbbi rajai alapították Komárom megyében *Naszvad*, *Imoly*, *Martos*, *Ó-Guta* és *Bajcs* községeket.

7.) *Vereb* vezér tulajdona lett az itt alapított *Verebély* község és ennek hatalmas területe. Ez a birtok későbbben a *Kósa* család tulajdonába ment át, akiknek leszarmazotta *Kósa Károly* 1914-1917 között Aranyosmaróton Szilvay Gyula iskolatársa lett. Ő később az ősi földön, *Verebélyben* lett gyógyszerész.

A Vereb család alapításának ideje tehát Vereb vezérig, Kr. u. 990-ig nyúlik vissza.

Ezen besenyő vezérek szállásbirtokaira vonatkozó adatok (*jórészt kutatások alapján*) **Beke Dénes** és **Atyám Szilvay Gyula** családi irattárában voltak elhelyezve. Ők ketten gyűjtötték a besenyő törzsre vonatkozó adatokat. Ők ketten voltak azok, akiknek felkérésére **Berzsenyi** községi jegyző és **Szankó** kántor-tanító tudományosan is hozzáfogtak **Vereb-Hunyadi János** Verebélyben töltött gyermekkorának tanulmányozásához, és akik kutató munkájuk során bukkantak ra **Sosko Géza** ottani mézeskalács-készítőre, 1900 körül.

Sosko Géza családi ereklyéi között több olyan tárgy volt (egy levél Hunyadi (Vereb) Jánostól, egy szépkitelű sétabot, egy bőrből készült zacskó alakú pénzes erszény), amelyeket Sosko egyik őse kapott Mátraverebélyben játszó és későbben gyermekkori pajtásától. Ezeket a tárgyakat Szankó lerajzolta, illetve azokról jegyzőkönyvet vett fel, amit atyám Szilvay Gyula kérésére megbeszélt baróti Beke Dénessel is. *Nem nagy értékek, de történelmi nevezetességek.*

Hunyadi (Vereb) János tehát fiatal éveit Verebélyen (ma Mátraverebély) töltötte, aminek ott nyoma is van.

Vereb vezér utódaiból egy hatalmas és nagykiterjedésű család alakult ki; akik közül okmányyszerűleg **Zacharias de Vereb** névvel találkozunk először 1227-ből, akit **Fráter Lénárt**: „*Hunyadi magyar származása oklevelekben*” című könyvében (Budapest, 1937, Váci nyomda) ír le.

Ez a könyv **Dr. Vereb Lajos** főorvos (Gyöngyös), családi levéltárában 1975-ben is megvan.

Beke Dénes kutató munkái között több értékes adat volt összegyűjtve, Ezek szerint a családfa így alakul ki:

Vereb vezér, Bars-Verebélyben, 990.

Vereb Stephanus, Vereb vezér ükunokája leköltözik 1180 körül a Zagyva partjára és ott megalapítja Verebélyt, a későbbi Mátraverebélyt.

Zacharias de Vereb, (Fráter Lénárt: „*Hunyadi magyar származása oklevelekben*” című könyvében) már okmányyszerűleg is bizonyítható (1227), Stephanusnak volt a fia.

Ennek fia **Jacobus**, vagy inkább **Johannes** (1250 körül). Ez utóbbi név (Johannes = János) egyezne Fráter Lénárt kutatásaival.

János fia **György** (1300 körül).
György fia **Péter** (1330 körül).

Péter fia **János** (1386), ami viszont a mátraverebélyi Plébánia Hivatalban elfekvő feljegyzésekkel egyezne.

Sosko Géza és Beke Dénes egymástól független feljegyzései szerint Vereb János fia **György** Erdélybe költözött és ott Nagyszeben vidékén telepedett le. *Berzsenyi* és *Szankó* viszont Sosko Géza és más verebélyi források alapján arra a megállapodásra jutottak, hogy Vereb **György** (ha csak rövid ideig is) *alvajda* lett Erdélyben. — Ez egyezik *Beke Dénes* feljegyzéseivel, akinél ez a Vereb György mint erdélyi besenyő vezér volt nyilvántartva.

9

György fia **Péter** már Erdélyben született 1330 körül. Péterről a *mátraverebélyi Plébánia Hivatal* archivumában a következő feljegyzés található (2. oldal):

„Vereb György első fiát **Pétert** úgy nevelte, hogy alkalmas legyen a királyi udvar szolgálatára. Péter így jutott *Nagy Lajos királyunk* mellé. Vállalta a király szolgálatában *Laczfy Miklós* erdélyi vajda mellett az *alvajdaságot*. 1360-1368 között viselte ezt a tisztséget. *Vlajko oláh vajda* elleni harcban az *Iloncsa folyó* mellett megsebesült (1368). — Felesége nevét nem tudjuk, egyesek úgy vélik, *Zápolya* leány volt.

Péter 1380 körül visszaköltözött ősei szülőföldjére Mátraverebélybe és ott élt 1403-ig. Ott is van eltemetve az általa *újjáépített* templomban.

A templom falába beillesztett sírkövön a következő van feljegyezve:

„HIC REQUIESCIT CORPUS STRE(nui)
IMVI(eti) MILITIS MAG(ist) RI

PET(ri, filii) (Geor)GY.

OLI(m) VICEVAIVODAE T(ranssilvaniae)
FU(n) DATO(r) IS HUI (us) E(cclesiae)
QU(i) OBIIT A. D. MCCCCIII”.

Ezt a sírkőfeliratot *Dr. Vereb Lajos* gyöngyösi főorvos bocsátotta rendelkezésemre 1972 szeptember 28-án kelt levelében.

A további megjegyzéseket Fráter Lénárt: „Hunyadi magyar származása oklevelekben” című könyvéből idézi:

„Az évszám a köriratban. A sírkő alsó felében egy kereszt, a felső részében a címer, az általánosan ismert és legendás hírű madárképpel, a hollóval.

A címerpajzson egy gótikus páncélsisak, sisakdísz.”

Dr. Vereb Lajos felhívta még figyelmemet arra, hogy *Fráter Lénárt* idézett könyvének 96. oldalán közölt *CANONICA VISITATIO*” 1789-ből származó okmány megőrzi a Verebélyből származó Hunyadi János eredetét, mely szerint:

„. . . habet et Cryptam unam, ubi requiescit Corpus *Petri*, filii Georgii de Geréb, olim Tavernicorum Magistri, Transsylvanie vicevojvodae. *Sanguine juncti cum Mathia Corvino*, Rege Hungariae, fundatoris huius Ecclesiae. Ao 1403 tumulati.”

Itt *Fráter Lénárt* megjegyzi, hogy a sírkövön szereplő címer sohasem volt a Geréb család címere. — A birtok pedig egy pillanatig sem volt a Geréb család tulajdona. Viszont bizonyítja, *hogy az ott eltemetett Péter Mátyás király vérrokona.*

A Vereb családnak tehát már ebben az időben (1403) okmányszerűleg van bizonyítva vérrokonsága a Hunyadiakhoz, nevezetesen *Mátyás* királyhoz, mint a könyv szerzője mondja: „nagyapa és unokája között”.

Péter mesternek a verebélyi Plébánia Hivatalban elfekvő feljegyzések szerint négy fia volt: Pál, György, András és János.

A verebélyi birtokot Pál kapta, de elég korán halt meg és a vagyon *Boldizsár* nevű fiára szállt.

„*Péter* mester halálakor *János* 17 éves lehetett, anyja már nem élt, így elment erről a tájékról.”

Ezt bizonyítja *Beke Dénes* megállapítása is, mely szerint János apja halála után az Erdélyben maradt fivérei kívánságára Erdélybe ment.

„János Zsigmond királlyal 1416-ban Párisban jár. Ekkor tetszenek meg neki a francia-burgundi várkastélyok, és ezért tervezi meg így később *a vajdahunyadi várat.*”

„Zsigmond halála után (1437 december 9) leánya Erzsébet férjhez megy Habsburg Alberthez. Ő tette meg *Jánost bárónak és szörényi bánnak.*”

„Ulászló király 1441 március 12-én hadbamenet közben *Márványkő-nél* oklevélben Jánosnak az ő hűségéért, önzetlen szolgálatiért őáltala és őérette *bátyja* fiának és törvényes leszármazóinak adományozta *Sáp* uradalmat Külső-Szolnok vármegyében. *Filio vajvodae de Verebel.*”

Tehát *Jánost* ezen okmány szerint *1441-ben még V e r e b- nek hívták.*

Mint már említettem, Sosko Géza mátraverebélyi mézeskalácsos mester, 1906 körül jegyzőkönyvbe mondta *Berzsényi* és *Szamkó* kutatóknak, hogy a családi emlékei között több olyan emléktárgyat őriz, amelyek kétségtelenül bizonyítják, hogy Sosko Géza *egyik őse gyermekkori játszópajtása volt a Verebélyben nevelkedett Vereb (Hunyadi) Jánosnak. János itt Verebélyben is a V e r e b családi nevet viselte.*

Az előbb felsorolt és a Sosko család. birtokában levő ereklyéket (levél, sétatot és pénzes zacskó) Szamkó a saját szemével látta és azokról jegyzőkönyvet vett fel, (amint azt Atyám Szilvay Gyula 1910 körül Beke Dénessel az én jelenlétemben Krakó pusztán közölte.)

Fráter Lénárt: „*Hunyadi magyar származása oklevelekben*” című munkájában közöl még egy levelet *III. Calixtus pápától Mátyás királyhoz*, amelyben *Hunyadi Jánosra* vonatkozólag *ugyanazokat a jelzőket* használja, mint amelyek a verebélyi sírkövön olvashatók: „*invicti*”, „*invictissimi*”, *strenue*”.

III. Calixtus pápa János kardinálishoz írott levelében Hunyadi Jánost egy szentnek tartja, bár ezt a kifejezést nem használja: „*Quid eiim mirabilis, quam eius filium ab Hungariae in regem unanimiter esse electum 14. III, 1458*”.

A verebélyi sírkövet *felsőgyőri Nagy Iván* is leírta 1865-ben megjelent „*Magyarország családai*” című könyvében.

Itt meg kell jegyezni, hogy Fráter Lénártot „*Hunyadi magyar származása oklevelekben*”, Budapest, 1937-ben megjelent könyvéért még *hivatalos helyről* is erősen támadták.

Fráter Lénárt azonban nem tartotta érdekesnek, hogy ezekre a támadásokra válaszoljon, mert tisztában volt azzal, hogy a Hunyadi (Vereb) János származását illető és hivatalosan közölt adatok „.. *nem egyebek történelem-hamisításnál*”.

Nem kevesebb támadás érte Berzsenyi és Szamkó kutatómunkáját is, nemcsak magán részről, *de amikor kutatásaik eredményét annak ide-jén (1910) hivatalos helyekkel (Tudományos Akadémia) is közölték, még csak választ sem kaptak.*

Így kutatásaik eredménye a két család (Berzsenyi és Szamkó) levéltárában maradt.

Morális jogaik elismertetéséért ma a következő Vereb unokák küzdenek:

Dr. VEREB Lajos, főorvos, Gyöngyös,

Dr. VEREB Imre, belgyógyász, Gyöngyös,

Dr. VEREB György, orvos, Debrecen,

Dr. KRÉBECZ Jenő, orvos, Kiskunfélegyháza,

KRÉBECZ József, közgazdász, Budapest,

és nem utolsó sorban

Mátraverebély (Nógrád megye) és

Verebély községek (Bars megye), ahonnan ez a nagy család származik.

Végezetül még csak annyit, hogy a *Vereb család neve* a különböző okmányokban a következő neveken szerepel:

VEREB, VERÉB, VRABECZ, VRABEL, WEREBEL.

A további kutatókat pedig felkérem, hogy kutassák fel a világ minden táján elszórt *C O H R V 1 N A*-kat, — amelyekben bizonyára még sok értékes adatot fognak találni.

Szilvay Gyula

Ezek után az 1977 június 1-ig hozzám beérkezett hozzászólásokra és *kritikákra* szeretnék válaszolni.

1.) K ú r Géza etruskologus és őstörténelem kutató (23. oldal) :

Igen érdekesen fejtegeti Anneas *Sylvius Piccolomini* 1509-ben megjelent munkáját „*Cosmographia in Asiae et Europa*”, amelyben a szerző Jordanes történetíróra hivatkozik, hogy a *hunok és a magyarok nem valamilyen, hanem nőstény démonoktól születtek.*

Hunyadi Jánost Piccolomini nem tartja magyarnak.

Az ilyen történetírók megállapításaihoz még csak kommentárt sem lehet fűzni.

III. Frigyes osztrák herceg szintén azon a véleményen van, hogy Hunyadi János nem magyar származású „Hic Joannes natione Valachus fuit”.

Mivel III. Frigyes okmányokat nem közöl; így Kúr Géza őt sem veszi komolyan. Egyébként csatolom a szóbanforgó FÁKLYA 1967. számának 2. oldalán megjelent szöveg fotokópiáját (24. és 25. oldal).

2.) C s ö 11 e i Oszkár: Megküldötte a „Révai Kis Lexikona” Hunyadi Jánosra vonatkozó adatait (26. és 27. oldal). — Ezek szerint „A Hunyadi család eredetéről csak annyi állapítható meg, hogy az első ismert és ős *Szorb délszláv* eredetű férfiú .. , Ennek fia *Vojk 1409-ben Hunyadi várát* kapta adományba és e *Szapolyaiak* előkelő családjából vett feleséget.. Ebből származott János nevű fiuk.

Ezzel szemben a Családfa így alakul:

Vereb khán 990 körül

Stephanus (1180)

Zacharias (1227)

Johannes (1250)

György (1300)

Péter (1350)

János (1386).

A szlavonai Zápolya (Szapolyai) leány nem az előttünk ismeretlen Vojknak volt a felesége, hanem Péteré (1330). Hunyadi várát Vojk nem kaphatta 1409-ben ajándékba. mert azt még az 1403-ban elhalálozott és a mátraverebélyi templomban eltemetett Péter építette.

János nem lehetett Vojk fia, már csak azért sem, mert *mint Péter fia* Mátraverebélyen nőtt fel.

A történelemhamisítás tehát nyilvánvaló!

3.) A román verzió még érdekesebb: ezt *Dr. Flieg Ferencné, Keresztes Hedvig* küldötte be. *Magát a román származású Hunyadi János leszármazottjának tartja* (28. és 29. oldal).

Sajnos, mint említi, vonatkozó okmányai postán *elvesztek*.

Okmányok nélkül pedig nehéz valamit bizonyítani.

A Vereb család címerében nem *veréb* van, hanem *holló*.

***A holló* volt a bars megyei Vereb besenyő khánnak a *totem* állata.**

Kifogás tárgyává teszi, hogy Vereb-Hunyadi János többek között egy sétatálcát adott emlékül Sosko nevű játszópajtásának. Szerinte 600 évvel ezelőtt a hadvezérek kardot hordtak és nem sétatálcát.

János ebben az időben 10-15 éves lehetett. A fiatalok ebben a korban, francia mintára sétapálcát hordtak.. Kardot csak idősebb korban.

4.) A Körösi-Csoma-Sándor-Társaság kiváló tagja, *Nyeső József*, beküldi a birtokában lévő és a Hunyadiakra vonatkozó adatait, megemlítve, hogy ezek szerinte is nem egyebek történelemhamisításoknál (30. oldal).

A Vajdahunyadon lemásolt genealógiai táblázat nem mutat semmi érdemlegeset (31. oldal).

A mátraverebélyi Szentkúti könyv (1939) hoz néhány érdekes adatot.

„A gyönyörű templomot, amelyet *Péter* alvajda oly pazar bőkezűséggel 1370 táján felépített, a törökök 1540 körül feldúlták,”

Érdekesek az ebben a könyvben közölt „Hunyadi János származása” adatok:

„A szentkúti kegytemplom főbejárata felett két címer látható: a kegyhely két főbirtokos-családjának címere. A balkéz felől van az ősrégi Vereb-családé, jobbról az Almásiaké.”

„A Vereb-család címerében két madár alakja tűnik fel. A család nevéből első tekintetre verébre gondolhatnánk, *habár annak egy kissé nagy volna*”.

Szentkút múltjának nagy kutatója, P. Sipos Lénárt, *hollónak* gondolva, ebben az irányban látott neki a vizsgálódásnak. Érdekes fel

i

fedezésre bukkant! *Hasonlóságot talált a Vereb-címer és a régi Hunyadi címer között,*

„Ezen az alapon tovább haladt és arra a következtetésre jutott, hogy a törökverő nagy Hunyadi a Szentkúti ősbirtokos *Verebcsaládból származott.*”

„Oklevelekből igazolja (az idegen, *főképpen az oláh származás megdöntésére*), hogy Hunyadi János ... *ősrégi magyar családból származott.*”

„Idézi többek között V. László király 1453-ban kiadott címer-nagyobbító és díszítő oklevelét: „Ezideig fentnevezett *János comes* címeréül, vagyis nemességének jeléül, ... arany vagy égszínkék mezőben, természetes színben festett, szárnyait kissé felemelő és *csőrében gyűrűformát tartó hollót* használt .. ” (Ez a szöveg idézve Teleki: 10, K. 365 lapon található oklevélből).

A szöveg szerint tehát már az előző királyok adtak a Hunyadi-családnak és őseinek címerhasználati jogot, Hunyadi magyar nemesi családban született.

Keresi továbbá, hogy a címer hová vezet? Ezen a nyomon a *Verebcsaládhhoz* jut a fentemlített címer által.

De megerősítve látja feltevését a verebélyi templomban elhelyezett síremlék is, amelynek felső részén címer van a *legendás madár alakkal, a hollóval.*

A síremlék felirata magyarul:

„Itt nyugszik a rettenthetetlen, legyőzhetetlen katonának, *Péter mesternek, György fiának, Erdély egykori alvajdájának, e templom alapítójának teste, ki meghalt 1403-ban.*”

„Jánossal Erdélyben találkozzunk 1425-ben (DL. 11. 716 sz. oklevél).” „*Ez a János 1441-ben Ulászlótól birtokadományt kap .. (Jászói hiteles hely átiratából).* Így szerepel ezekben az okiratokban: „*Johannes, filius Vojvodae de Verebel.*”

„*A Hunyadi nevet a neki. adományozott vártól kapta ...*”

A mellékelt fotokópiákat *Nyeső József* tagtársunk hozta el egyik magyarországi útjáról és bocsátotta rendelkezésemre 1977 májusában. Ezúttal mondok neki köszönetet érte. A fotokópiákat *Erős István Tarnaörs-i plébános* bocsátotta rendelkezésére (13. oldal).

A fent közölt okmányok és adatok hitelesen igazolják, hogy:

1. *Hunyadi János, Vereb György* unokája és *Vereb Péter* negyedik fia a honfoglalás kori Besenyő nemzet *El-Súr* családjából, *Vereb khán* törzséből származott.

2. A család a *Vereb* nevet minden valószínűség szerint Zsigmond király idejéig, 1416-ig viselte.

3. **A Hunyadi nevet János, Péter negyedik fia, vette föl 1416 körül, a róla cinevezett Hunyad váráról, amit ő tervezett és épített, Párisi útvjáról visszatérve.**

4. **Ezzel megdőlt minden olyan állítás, hogy Hunyadi János „Szibinyáni Jank” néven született volna, vagy nemes vonalú családjának bármi köze is lenne a Margineau, Margineantiu (román), vagy akár a Szorb, Sorb (délszláv) rokonsághoz.**

Minden ilyen állítás célzatos történelem-hamisítás.

De történelem-hamisítás az is, hogy az erdélyi főurak: Drágfy, Majláth, Barchay, Kendeffy stb. román származásúak lennének, amint azt Dr. Flieg Ferencné, született Keresztes Hedwig 1975 szeptember 26-i levelében közli.

Itt nem akarok a román történelemmel és a románok eredetével foglalkozni. Azt, későbbben fogom megtenni.

Ezen a helyen csak ismételten szeretném közölni az „Ősi Gyökér” (La Raiz Ancestral) 1976. 2. számában már lehozott megállapításomat.

„Mélyen tisztelt Professzor Úr, Kedves Barátom!

A szerkesztésedben megjelent Ősi Gyökér III. évfolyam 6. száma (1975) egy S.O.S. felhívással fordult a magyarsághoz.

Ehhez szeretnék hozzászólni, mint aki közel 55 éve foglalkozom tudományosan ezzel a kérdéssel.

Ugyanis ez a kérdés nagyon régi keletű és 1920 -ban lett aktuálissá ..

.

A mada-sumér népeknek a Káspi-Mediterrán térségbe való települését a történelem így jegyzi fel (Mácsay-Lengyel Béla professzor kutatásai alapján)

Az első hullámban a Dákok, vagy Dákok Kr. e. 3600 körül kerülnek az Aral tó vidékére (Sumériából).

A másodikban az Avarok Kr. e. 5. századtól a Káspi tó vidékére.

A harmadikban a Massageták közvetlenül az Avarok után.

A negyedikben az *Uzok*, Kr. e. 1500 körül, előbb Sabartuba, majd innét a Káspi keleti vidékére.

Az ötödikben a *Szabirok* a Kaukázusi Alföldre.

A hatodikban a *Besenyők* szintén a Káspi keleti oldalára.

A *Dákok* valószínűleg a szintén rokon szkíták nyomására kissé nyugatabbra vándoroltak és *Dácia* néven egy önálló és független államot alkottak.

Dácia, mely ország a Kárpátoktól a Dnyeszterig terjedt, Kr. után 107 körül *római provincia* lett és elvesztette függetlenségét.

Dáciát Marcus Trajanus foglalta el és *kolonizálta*.

A *dákok* kényszerből átvették a betolakodott rómaiak nyelvét és szokásait, de jellemben és *fajtságban* megmaradtak *suméroknak*.

A Római Birodalom bukása után a *dákok* apró törzsekre oszolva, de még mindig az ott visszamaradt rómaiak társaságában, újra éledni kezdtek.

Ezeket az apró törzseket a közös sors végül is összehozta és a 13. században megalakították a *Walach* hercegséget.

Ezzel egyidőben *Moldva* is önálló fejedelemség lett,

A még mindig csak lazán összetartozó törzseket végülis *Bátor Mihály* vajda (1598 - 1601) egyesítette.

A Valach *hercegség* 1856-ban, a Krim háború után orosz vödnökség alá került. Ebben az időben hatalmas szláv tömegek lepték el ezt a területet.

1886-ban önállóak lettek, behívták *Hohenzollern-Sigmaringen* Károlyt, és őt királynak kiáltották ki.

Károly király 1877-ben proklamálta az *ekkor* megalakított Románia függetlenségét, és azt a románok „Regát”-nak nevezték.

A régi *Valachia* (románul „Tara-Romanesca”) két részből állott:

a) **Montenia (vagy nagy Valachia), az Olt folyótól keletre. 52.505 km² — 5 millió lakossal. Fővárosa Bukarest.**

b) **Oltenia (kis Valachia), az Olt folyótól nyugatra. 24.078 km² — 2 millió lakossal. Fővárosa Crajova.**

Dobrudzsa Kr. u. 1200 körül került *Wiking* uralom alá, ahol ezek a germán törzsek hatalmas telepeket alkottak: Constanta (Konstanca) és Tulcea.

Moldva ebben az időben (Kr. e. 400-tól Kr. u. 107-ig) magyar terület volt. Itt csángók, avarok, besenyők, hunok, szkíták és székelyek laktak. Fővárosa Gyula.

Vagy röviden összefoglalva:

a) **A sumér eredetű *dákok* Kr. e. 3000 körül telepedtek le a mai Románia területén.**

b) **Kr. u. 107-ben (Traján) *római provincia* lett.**

c) **A római gyarmatosítók (kolonizátorok) rákényszerítették a *dákokra a latin* nyelvet, éppen úgy, mint a többi római gyarmatok lakóira is.**

d) **A 13. században megalakították a *Valach* hercegséget. Ennek lakói *két népből* tevődtek össze: az őslakó dákokból és a római kolonizátorokból visszamaradt *rómaiakból*. Az elsők az őslakók, a *második* a betolakodott gyarmatosítók**

e) **Ez utóbbiak 1877-ben kikiáltották a *Román királyságot* ... és a *római gyarmatbirodalomból* megalakították Romániát ... anélkül, hogy az *őslakó dákokat megkérdezték volna*. Amit Románia helyett régi nevén, ismét *Dáciának* kellett volna nevezni.**

Az Oláh Őstörténelem-Kutató-Társaság az előző oldalon felsorolt adatokat, mint történelmi valóságot tárja a Világ elé és ezekkel a hamisított adatokkal kívánja a Dák-Román egységet bizonyítani.

A v a 1 ó s á g e z z e l s z e m b e n a k ö v e t k e z ő :

- 1.) A sumér eredetű Dákok Kr.e. 3.000 körül telepedtek le a ma is lakott területükön.
- 2.) D Á C I A Kr.u. 107-ben római provincia lett, éppen úgy mint a többi környező állam.
- 3.) A két V a 1 a c h provinciát, MONTÉNIÁT (vagy Nagy Valachiát) és OLTÉNIÁT (vagy Kis Valachiát) Bátor Mihály vajda egyesítette (1598-1601).
- 4.) Ez a Valach hercegség 1856-ban orosz védnökség alá került és
- 5.) csak 1886-ban lettek ismét függetlenek, Hohenzollern-Sigmaringen Károly (német) uralkodójuk alatt.
- 6.) Hogy a német Hohenzollern-Sigmaringenek ezt a törpe kis államocskát erősítsék, galád módon hozzájuk csatolták a mada-sumér lakta Dáciát, a Havas Alföldet, Dobrudzsát, Moldvát és Peles (későbbi Sinaja) területeket.

7.) Ma egy eredetileg valach kisebbség uralkodik az abszolút többségű Dák-Magyar-Csángó-Avar-Besenyő-Hun-Székely és Szkíta fölött.

Könnyebb tájékozódás céljából, alanti térképvázlaton bemutatjuk a terület beosztását, DÁCIA kiürítése u t á n i időből (273.)- További részleteket dr. Szöllösy Zoltán " Az Erdélyi Dákok története" című, 2.sz. Ismertető Füzetünkben közlünk.

Ezt a történelmi zűrzavart 1925 után *Mussolini* történelem-kutatói, 1933 után pedig *Hitler* történészei kezdték boncolgatni.

Az eredményt a következőkben adom.

Most vizsgáljuk meg, hogy ezeket az „*őstörténelmi*” adatokat miképpen akarták a mi korukban az u. n. „*Tengelyhatalmak*” (Németország és Olaszország) saját érdekükben érvényesíteni:

Mussolininek sok gondot és politikai kellemetlenséget okoztak az 1919-ben bekebelezett déltiroli osztrákok.

Hogy ezektől valamiképpen *megszabaduljon*, olasz politikusoktól több tervet kért be. A leghasználhatóbb tervet **Antonio Starace** nevű, gazdag és jóhírű politikus nyújtotta be 1926-ban.

Antonio Staracet személyesen ismertem. Castellamare die Stabie és Sorrento között *Vico Equenze* nevű üdülőhelyen volt egy patricius palotája és ott lakott családjával. Amikor egyetemi hallgató voltam Nápolyban (1925 - 1927), gyakran voltam a vendégük. A naplókönyvemben még a mai napig is megvan a kezeirása.

Starace terve a következő volt: a Traján által otthagyott *római gyarmatos* utódokat (oláhokat) *visszatelepíteni* Olaszországba ... és pedig Dél-Tirolba és Dalmáciába, hogy ezekkel hígítsák föl a bennszülött dalmátokat és déltiroliakat.

Hitlernek pedig 1933 után támadt a gondolata, hogy Európát újjá alakítja. Ő a *Wikingek* örökét: *Dobrudzsát* és a román *Regatot* akarta visszaszerezni. Ezt a tervet Hitler megbízásából **Rosenberg** dolgozta ki.

A két politikus, **Rosenberg** és **Starace** végül is összejöttek 1935-ben *Münchenben* (Das braune Haus) és a ott a következőkben állapodtak meg:

1. A déltiroli *osztrákokat* kitelepítik *Dobrudzsába* és a *Regatba*,

2. A *románokat* (oláhokat) pedig, mint mostani hazájukban „*téridegeneket*” visszatelepítik eredeti hazájukba, *Olaszországba*, az előbb említett *Déltirolba* és *Dalmáciába*.

3.) A tervet közölték később **Jon Antonescu**-val, a *Vasgárda* vezérével, aki csak az erős nyomásnak engedve, ment bele ebbe a tervbe.

5. **Antonescu** lett volna az új visszatelepítettek provinciájának, *Alto-Adige*-nek és a *Dalmáciának* kormányzója (Governatore).

Ezt a tervet **Hitler** és **Mussolini** a közismert „*Brenner*”-i találkozáson szentesítették ... ahol a terv végrehajtásával megbízott olasz képviselő, **On. Dr. Roberto Maltini** is résztvett.

Roberto Maltinivel 1928-ban ismerkedtem meg, amikor Rómában egyetemi tanársegéd lettem. Hivatali osztálya a *Palazzo Venezia*-ban volt, közvetlenül Mussolini mellett. Itt gyakran találkoztam vele. (Keze írása a naplókönyvemben szintén megvan.) Mindkét politikussal, Staraceval és Maltinivel szoros össze-köttetésben voltam egészen a háború közepéig.

Ez a terv reánk magyarokra nézve azért fontos, mert:

- a) az oláhokat mai hazájukban „*téridegeneknek*” minősíti.
- b) *expressis verbis* leszögezi, hogy ezek mint *Dacia* provincia gyarmatosítói kerültek a római légiók *fegyveres kíséréte mellett* oda. Az „erőszak” ténye tehát megállapítható,
- c) és mint „*téridegeneket*” ki kell onnét telepíteni ... hogy helyet adjanak (az *ugyancsak téridegen*) germánoknak .. .

Hitler kérlelhetetlenül végre akarta hajtani ezt a tervét, mert ezzel is védőgátat akart emelni az orosz-szláv tömegek ellen.

Sajnos, Magyarországot is csak mint satellit-államot ismerte volna el, és ha nem is „*de jure*”, de „*de facto*” bekebelezte volna Németországba, amint ezt az emlékirataimban megírtam.

A *wikingekről* csak annyit, hogy ezek az „*északi germánok*” K.r. u. 800 és 1200 között rettegésben tartották az akkor ismert egész világot.

Skandináviából származnak és mint kereskedők, gyarmatosítók és tengeri kalózok bejárták gyors hajóikkal az Északi-tengert, a Keleti-tengert, az Atlanti óceánt, a Földközi tengert és a *Fekete-tengert*.

Ők voltak azok, akik Grönlandon keresztül (a fóniciaiak után, de *Columbus* előtt) fölfedezték Amerikát.

A románok fenyegetése tehát, hogy Erdélyből kitelepítik a Regátba az *ős-lakás székelyeket, magyarokat, avarokat és besenyőket* ... visszafelé is elsülhet, ha mi okosan, ügyesen és *főleg hiteles*

okmányokra támaszkodva, a világ színe elé hozzuk, hogy a kolonizáló románok Erdélyben, Moldvában, de a Regátban is „téridegesek”.

Hogy az erőszakos gyarmatosító politika egyszer mégis csak megbukik, ha arra a leigázott népek évszázadokat is kell, hogy várjanak, — mennyivel könnyebb a mi dolgunk, akiknek csak azt kell bizonyítanunk, hogy az 1877-ben kikiáltott Románia történelmileg hamis alapokon lett felépítve.

A hatalmas gyarmatbirodalmak megszűntek: Anglia, Németország, Franciaország. Hollandia és Belgium a szemünk előtt veszítették el hatalmas gyarmatbirodalmaikat. Legújabban pedig

1. Sir Cecil Rhodes által alapított Rhodesia fegyveres hatalommal betelepített angol gyarmatosítói most vívják élet-halál harcukat az őslakó bennszülöttekkel szemben. Vajmi kevés reménységgel.

2. H. H. Kitchener lord, tábornok és Krüger apó hollandusai ugyanezt a harcot vívják, ugyanilyen reménytelenül, a Dél-Afrikai bennszülöttek ellen.

3. Az amerikai indián rezervátumok is mozgolódnak, — akik az USA 200-ik „születésnapját” keserítik meg.

4. Ugyanilyen mozgolódás tapasztalható Közép- és Délamerika „indios” lakói között is.

5. Spanyolországban az őslakó Mah-Gar eredetű Baskok követelik vissza ősi jogaikat.

6. A turáni (sumér) népekre is eljön a feltámadás ideje ... de dolgozni kell érte.

A német tankönyvek Romániáról azt írják, hogy: „Rumánien ist ein Vielvölker-Staat”, ami annyit jelent, hogy Romániában több nemzetiség él. Így székelyek, magyarok, avarok, besenyők, csángók, románok, szlávok, németek és cigányok.

Magának a román népnek eredetéről különben még majd egy külön munkában fogok beszámolni, hiteles történelmi dokumentumok alapján. Mert az sem úgy van, mint ahogyan azt ők ma állítják.

Mint érdekességet kell megemlítenem, hogy *Sinaja* városa már jóval a magyar honfoglalás előtt magyar terület volt. Már Kr. u. itt lakott Peles (vagy Pelles) vezér. A *sinajai* volt nyári királyi nyaraló volt az ősrégi *Pelesvárkastély*, amelyet későbbben átalakítottak.

Ez a palota ma is a *Peles* nevet viseli, amelyet a románok Múzeummá alakítottak át. (Muzeul Peles).

Peles vezér utódai, a *Pelles* család, ma Borsód megyében, Budapesten, Erdélyben és Németországban élnek. A család *sinajai* eredetére vonatkozó adatokat is tőlük kaptam meg.

Erdély, a Regát, Dobrudzsa, Moldva tehát mindég Sumer-Mah Gar eredetű magyar volt ... van ... és lesz.

A V E R E B- Hunyadi családdal együtt.

Bremen, 1977 június havában

Szilvay Gyula

Felhasznált irodalom:

Anonymus: *Gesta Hungarorum*. Pais Dezső fordításából, Budapest, 1975.

Badiny Jós Ferenc: *Az istenes honfoglalók*, Ősi Gyökér, 1986. május-június.

Bendeffy László: *A magyarság kaukázusi őshazája*. Budapest. 1942.

Bendeffy László: *Kunmagyaria*. Budapest, 1941.

Bertényi Iván, Gyapai Gábor: *Magyarország rövid története*, Budapest, 1992

Berze-Nagy János: *A magyarság néprajza*. III. 3. "A mese". Mossy Sándor: *Keleti elemek népmeseinkben*. 1927,

Botos László: *Hazatérés*, Budapest, 1996

Cavalli-Sforza, Luca; Menozzi, Paolo; és Piazza, Alberto: *The History and Geography of Human*

Cser Ferenc – Darai Lajos: *Magyar folytonosság a Kárpát-medencében*. Budapest, 2005

Csernyecov: *The Prehistory of Western Siberia*. 1974.

Csőke Sándor: *Három tanulmány*. Eberstein, Austria, 1977

Dümmler, E. L. : *Pilgrim von Passau*.

Endrey Antal: *Hungarian History*, Melbourne, 1980

Gelsei Bíró Zoltán: *A Habsburg Ház bűnei*, Budapest

Gosztonyi Kálmán: *A kazár aranynemzet birodalma, és nyelve*. Paris. 1962.

Grandpierre K. Endre: *Magyarok Istenének elrablása*. Budapest. 1993.

Hajnos László dr.: *Igazságok a magyar történelemben*, a Zürichi Irodalmi Körben elhangzott előadás.

Henney Árpád : *Mi a Hungarizmus*, 1951, Buenos Aires

Hóman Bálint: *Őstörténelmünk keleti forrásai*. Budapest, 1938.

Horváth Izabella: *A griff-félék a magyar és a Belső-Ázsiai pusztai népek művészetében*, Debrecen. 1990

Hungarian legends. Danubian Press, Astor Park, FL 1971

Ipolyi Arnold: *Magyar mithologia*. 1854.

Kállay Ferenc: *Pogány magyarok vallása*. 1861 és 1971

Kézai Simon: *Magyar Krónika*, Szabó Király fordításából.

Krantz, Grover: *Geographical Development of European Languages*, Peter Lang, 1988.

László Gyula: *A "kettős honfoglalás"* . 1978

Macartney, C. A.: *The Magyars in the Ninth Century*, Cambridge 1930[1]

Macartney, C. A.: *October Fifteenth, A History of Modern Hungary*,
Edinburgh, 1957

Magyar Adorján: *Az Ősműveltség*, Budapest, 1995

Málnási Ödön: *A magyar nemzet őszinte története*, München 1959. II. kiadás

Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. Argentína. 1956

Padányi Viktor: *Történelmi Tanulmányok*. München, 1959.

Rudnay Egyed: *Attila Trilógia*. I. Könyv. Brussels. 1943.

Rudnay Egyed: *A nyugati kultúráról*, 1978

Szilvay Gyula: *A bars-verebélyi és nógrád-verebélyi VEREB (Hunyadi) család genealógiai adatai*, 1977

Vágó Pál: *A vérszerződés ereje*. Buenos Aires, 1976

Vágó Pál: Kelet Népe, 5. 1971 – *Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéséig*. Buenos Aires

Zakar András, *Fordulópontok történelmünkéből*, 1987

Zászlós-Zsóka György: *Toszkánai harangok*. Astor Park. Florida, 1983

[1] 1543-ban Székesfehérvár elfoglalásakor, miközben a királyi kastély égett, a „A magyarok történelme” c. latinul íródott könyv az I. Szulejmán

török császár tolmácsa kezébe került, akinek neve Terdzsuman Mahmud; ő fordította le törökre: Tárihi Ungürüsz címmel. Terdzsuman egyes nézetek szerint magyar volt, török rabszolga lett még gyermekkorában, s így lehetett a császár tolmácsává.

(Magyarra Blaskovics József fordította 1982-ben),

[2] Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi és Alberto Piazza, *The History and Geography of Human Genes* Princeton University Press 1994. 273 old. (Az ural-altáji finn-ugor ágban a finnek és a magyarok európai örökítő jelzői 90%-ban vannak jelen (60% Eu19 jelző és 30% más Eu örökítő jelző) és 10% urali. E könyv tanulmánya szerint Árpád népe a lakosság 10 % +-ban volt jelen. Ha most a magyar lakosság örökítő európai jelzője 90%-ot tesz ki, akkor az őslakos nép 81%-ban volt őseurópai. B.L.)

[3] Saint Augustine

[4] Gyóni Géza: *Csak egy éjszakára*

[5] Amerika tót és cseh emigráns szövetségeinek kiküldöttjei kötöttek meg Clevelandban, 1915. május 17-én. Ez a szerződés egy kis szláv csoport igényeinek a kielégítésére szolgált.